

2 Sa-mu-ên 2 Samuel

Mục-đích:

- (1) Để ghi lại lịch-sử trị-vì của Đa-vít,
- (2) để biểu-thị việc chỉ-huy có hiệu-quả dưới sự chỉ-dẫn của Đức Chúa TRỜI,
- (3) để khai-thị rằng một người cũng quan-trọng để có thể làm thành sự việc,
- (4) để chỉ cho biết các phẩm-chất cá-nhân làm vui lòng Đức Chúa TRỜI,
- (5) để miêu-tả Đa-vít là một người lãnh-đạo lý-tưởng của một vương-quốc bất toàn, và để làm cho người ta thấy trước Đấng Christ sẽ là vị lãnh-đạo lý-tưởng của một vương-quốc hoàn-hảo và mới (chương 7).

Người viết: Không rõ. Có người cho rằng tác-giả có thể là Xa-bút con trai của Na-than (1 Các Vua 4.5). Sách này cũng có phần viết của Na-than và Gát (1 Sử ký 29.29).

Ngày viết: 930 TC (Trước Christ giáng-sinh); được viết vừa khi triều đại của Đa-vít chấm dứt, 1050-970 TC.

Bối-cảnh: Y-sơ-ra-ên dưới sự cai-trị của Đa-vít

Câu gốc: "Và Đa-vít ý-thức rằng Đức GIA-VÊ đã lập mình làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và rằng Ngài đã nâng cao vương-quốc của mình vì cơ dân Y-sơ-ra-ên của Ngài" (5.12)

Những nét đặc-biệt: Quyển sách này được đặt tên theo tên của người đã xúc-dầu cho Đa-vít và đã hưởng-dần Đa-vít sống vì Đức Chúa TRỜI.

Ý chính: Đứa nhỏ, đã biết bước đi vững, vừa đi khắp-khiêng trong đôi guốc nhỏ bé của mẹ mình vừa khoe với mẹ là mình đang bước đi như mẹ bước đi vậy. Những con trẻ trong nhà cũng thường đóng trò đối-xử với nhau làm giống như cha mẹ mình cư-xử trong nhà. Đó là các hình-ảnh: con-cái có lẽ vô-tình bắt chước cha mẹ mình về cách ăn ở, nói năng và hành-động. Cha mẹ là mô-hình chúng bắt chước.

Trong tất cả những mô-hình các người tin-kính Đức Chúa TRỜI có ghi lại trong Thánh-Kinh Cựu Ước, có lẽ không có một con người nào nổi bật bằng Đa-vít. Sinh ra giữa khoảng thời-gian từ Áp-ra-ham đến Chúa Jêsus, ông đã trở thành người lãnh-đạo mà Đức Chúa TRỜI đã lựa chọn cho dân Y-sơ-ra-ên và là tổ-tiên về phần thể-xác của Đấng Chịu-xức-dầu. Đa-vít đã là "một người theo chính tâm Ngài [Đức Chúa TRỜI]" (1 Sa-mu-ên 13.14). Những cá-tính nào Đa-vít có đã làm vui lòng Đức Chúa TRỜI?

Sách 2 Sa-mu-ên cho chúng ta biết câu-chuyện của Đa-vít. Khi quý vị đọc sách này, quý vị sẽ đầy thích thú khi ông ấy được tôn lên làm vua tại Giu-đa, kế đó làm vua của toàn thể dân Y-sơ-ra-ên (5.1-5), ca-tụng Đức Chúa TRỜI khi ông ấy dời rương giao-ước về đền tạm (6.1-23), và hân-hoan khi ông ấy dẫn quân-đội mình chiến-thắng tất cả quân thù và hoàn-tất cuộc chinh-phục đất hứa đã khởi-sự từ Giô-suê (8-10). Đa-vít là một người đã hoàn-tất nhiều. Nhưng Đa-vít là con người như nhiều con người khác. Ông cũng có những thời-đoạn đen tối khi ông vấp-ngã và

rơi vào tội-lỗi. Những chuyện thêm-muốn, ngoại-tình, và giết người không phải dễ-dàng để đọc (11-13). Những chuyện đó tỏ rõ rằng ngay cả vĩ-nhân cố-gắng theo Đức Chúa TRỜI cũng dễ bị cám-dỗ và phạm tội.

Sự tôn-kính Đức Chúa TRỜI không bảo-đảm để có một đời sống không lo-ngại và dễ-dàng. Đa-vít đã có những vấn-đề gia-đình—chính con trai của mình đã khích-động toàn-thể quốc-gia phân-loạn và tự tôn làm vua (14.1-18.33). Sự hùng mạnh có thể đem lại kiêu-căng như chúng ta thấy nơi hành-động tội-lỗi của Đa-vít trong việc tổng-kiểm-tra để lấy làm hãnh diện trong sức mạnh của quốc-gia mình (24.1-25). Nhưng câu chuyện một anh-hùng sa cơ không chấm dứt trong thăm-cảnh. Qua sự hối-cải, sự ông thông-giao và hòa-thuận với Đức Chúa TRỜI đã được hồi-phục, nhưng ông cũng đã phải đối-diện với các hậu-quả của các tội-lỗi mà ông đã vi-phạm (12-20). Những hậu-quả này ở với ông trong cuộc đời còn lại của ông, như là một việc nhắc-nhở về các việc làm đầy tội-lỗi của ông và việc ông cần Đức Chúa TRỜI.

Khi quý vị đọc 2 Sa-mu-ên, xin quý vị tìm kiếm các đặc-tính giống Đức Chúa TRỜI của ông—sự trung-tín, kiên-nhẫn, dũng-cảm, khoan-dung, phó-thác, chân-thành—cũng như các cá-tính tôn-vinh Đức Chúa TRỜI của ông chẳng hạn như tính khiêm-tốn và hối-hận. Có nhiều bài học có giá-trị từ các tội-lỗi và hối-cải của ông. Nguyên xin quý vị sẽ giống như Đa-vít, trở thành một người theo tâm Đức Chúa TRỜI.

Ghi chú: Trong Thánh Kinh nguyên ngữ Hê-bơ-rơ, hai sách 1 Sa-mu-ên và 2 Sa-mu-ên là một sách Sa-mu-ên, nhưng Thánh Kinh phiên-bản Hy-ngữ—bản Bảy Mươi, chia sách Sa-mu-ên thành hai sách.

A. CÁC THÀNH-CÔNG CỦA ĐA-VÍT (1.1-10.19)

1. Đa-vít trở thành vua Giu-đa (1.1-4.12)

Đa-vít than-khóc cho Sau-lơ và Giô-na-than (1.1-1.16)

1 ¹Bấy giờ xảy ra sau cái chết của Sau-lơ, khi Đa-vít đã trở về sau cuộc tàn-sát dân A-ma-léc, Đa-vít ở lại 2 ngày tại Xiéc-lác. ²Và xảy ra vào ngày thứ ba, kìa, một người nam đi ra từ trại của Sau-lơ, với quần-áo rách-rưới và đất trên đầu của hắn. Và xảy ra khi hắn đến cùng Đa-vít, thì hắn ngã xuống đất và nằm phủ phục¹. ³Thế thì Đa-vít nói với hắn: "Người từ đâu đến?" Và hắn thưa cùng Đa-vít: "Tôi đã trốn thoát từ trại Y-sơ-ra-ên." ⁴Và Đa-vít nói với hắn: "Sự việc đã xảy ra thế nào? Hãy nói cho ta biết!" Và hắn nói: "Dân đã chạy trốn khỏi chiến-trận, và cũng có nhiều người trong dân đã ngã và chết; và Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than cũng chết." ⁵Thế là Đa-vít nói với người trai trẻ đã cho mình biết: "Làm sao người biết Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than chết?" ⁶Và người trai trẻ đã cho ông biết rằng: "Tinh cờ tôi ở trên núi Ghinh-bô-a; và kìa, Sau-lơ đang nương trên cây giáo của người. Và kìa, chiến-xa và kỵ binh đang đuổi theo sát người. ⁷Và khi người nhìn lại đằng sau người, người thấy tôi, và gọi tôi. Và tôi thưa: 'Có tôi đây.' ⁸Và người nói với tôi: 'Người là ai?' Và tôi nói với người: 'Tôi là một người A-ma-léc.' ⁹Lúc đó người nói với tôi: 'Làm ơn đứng bên ta và giết ta; vì nỗi thống-khổ đã chộp lấy ta vì toàn-thể sự sống của ta vẫn còn ở trong ta².' ¹⁰Vì vậy, tôi đã đứng bên người và đã giết người, vì tôi đã biết rằng người không thể sống được sau khi người đã ngã. Và tôi đã lấy cái vương-miện ở trên đầu người và cái vòng tay ở trên cánh tay người, và tôi đã đem chúng đến đây cho chúa tôi."

11 Khi ấy Đa-vít nắm lấy quần-áo của mình và xé chúng ra; và tất cả những kẻ theo người cũng vậy. ¹²Và họ than khóc, khóc-lóc, và kiêng ăn cho đến chiều tối vì Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than, và vì dân của Đức GIA-VÊ và nhà Y-sơ-ra-ên, bởi vì họ đã ngã chết bởi gươm. ¹³Và Đa-vít nói với người trai trẻ là kẻ đã cho mình biết: "Người ở đâu đến?" Và nó trả lời: "Tôi là con trai của một người nước ngoài, người A-ma-léc." ¹⁴Rồi Đa-vít nói với nó: "Làm sao người đã chẳng sợ gươm tay của người ra để hủy-diệt người đã được xúc dầu của Đức GIA-VÊ?" ¹⁵Và Đa-vít gọi một trong các người trai trẻ và nói: "Đi đón nó xuống." Vậy thì, người ấy đánh hạ hắn và hắn chết. ¹⁶Và Đa-vít đã nói với người ấy: "Máu của người ở trên đầu người; vì miệng của người đã làm chứng chống người, rằng: 'Tôi đã giết người đã được xúc dầu của Đức GIA-VÊ.'"

Khúc ai-ca của Đa-vít cho Sau-lơ và Giô-na-than (1.17-1.27)

17 Rồi, Đa-vít hò lời ai oán này về Sau-lơ và Giô-na-than con trai của người, ¹⁸(rồi ông bảo họ dạy cho các con trai Giu-đa bài hát đờn cò đó; này, nó được chép trong sách của Gia-sa):

¹nằm xoài úp mặt xuống đất để tỏ sự khuất phục

²nghĩa là: muốn chết mà chết không được

A. DAVID'S SUCCESSES (1.1-10.19)

1. David becomes king of Judah (1.1-4.12)

David mourns for Saul and Jonathan (1.1-1.16)

1 ¹Now it came about after the death of Saul, when David had returned from the slaughter of the Amalekites, that David remained two days in Ziklag. ²And it happened on the third day, that behold, a man came out of the camp from Saul, with his clothes torn and ground on his head. And it came about when he came to David that he fell to the ground and prostrated himself. ³Then David said to him, "From where do you come?" And he said to him, "I have escaped from the camp of Israel." ⁴And David said to him, "How did things go? Tell me." And he said, "The people have fled from the battle, and also many of the people have fallen and are dead; and Saul and Jonathan his son are dead also." ⁵So David said to the young man who told him, "How do you know that Saul and his son Jonathan are dead?" ⁶And the young man who told him said, "By chance I happened to be on Mount Gilboa, and behold, Saul was leaning on his spear. And behold, the chariots and the horsemen pursued him closely. ⁷And when he looked behind him, he saw me and called to me. And I said, 'Here I am.' ⁸And he said to me, 'Who are you?' And I said to him, 'I am an Amalekite.' ⁹Then he said to me, 'Please stand beside me and kill me; for agony has seized me because my whole life is still in me.' ¹⁰So I stood beside him and killed him, because I knew that he could not live after he had fallen. And I took the crown which was on his head and the bracelet which was on his arm, and I have brought them here to my lord."

11 Then David took hold of his clothes and tore them, and so also did all the men who were with him. ¹²And they mourned and wept and fasted until evening for Saul and his son Jonathan and for the people of YHWH and the house of Israel, because they had fallen by the sword. ¹³And David said to the young man who told him, "Where are you from?" And he answered, "I am the son of an alien, an Amalekite." ¹⁴Then David said to him, "How is it you were not afraid to stretch out your hand to destroy YHWH's anointed?" ¹⁵And David called one of the young men and said, "Go, cut him down." So he struck him and he died. ¹⁶And David said to him, "Yow blood is on your head, for your mouth has testified against you, saying, 'I have killed YHWH's anointed.'"

David's dirge for Saul and Jonathan (1.17-1.27)

17 Then David chanted with this lament over Saul and Jonathan his son, ¹⁸(and he told them to teach the sons of Judah the song of the bow; behold, it is written in the book of Jashar):

2 Samuel 1.19-2.6

19"Your beauty, O Israel, is slain on your high places!
How have the mighty fallen!
20"Tell *it* not in Gath,
Proclaim it not in the streets of Ashkelon;
Lest the daughters of the Philistines rejoice,
Lest the daughters of the uncircumcised exult.
21"O mountains of Gilboa,
Let not dew or rain be on you, nor field of offerings;
For there the shield of the mighty was defiled,
The shield of Saul, not anointed with oil.
22"From the blood of the slain, from the fat of the
mighty,
The bow of Jonathan did not turn back,
And the sword of Saul did not return empty.
23"Saul and Jonathan, beloved and pleasant in their
life,
And in their death they were not parted;
They were swifter than eagles,
They were stronger than lions.
24"O daughters of Israel, weep over Saul,
Who clothed you luxuriously in scarlet,
Who put ornaments of gold on your apparel.
25"How have the mighty fallen in the midst of the
battle!
O Jonathan, you are slain on your high places.
26"I am distressed for you, my brother Jonathan;
You have been very pleasant to me.
Your love to me was more wonderful than the love of
women.
27"How have the mighty fallen,
And the weapons of war perished!"

David made king over Jeh-hoo-daw (2.1-2.7)

2 ¹Then it came about afterward that David inquired of YHWH, saying, "Shall I go up to one of the cities of Judah?" And YHWH said to him, "Go up." So David said, "Where shall I go up?" And He said, "To Hebron." ²So David went up there, and his two wives also, Ahinoam the Jezreelitess and Abigail the wife of Nabal the Carmelite. ³And David brought up his men who *were* with him, each with his household; and they lived in the cities of Hebron. ⁴Then the men of Judah came and there anointed David king over the house of Judah. And they told David, saying, "It was the men of Jabesh-gilead who buried Saul." ⁵And David sent messengers to the men of Jabesh-gilead, and said to them, "May you be blessed of YHWH because you have shown this kindness to Saul your lord, and have buried him." ⁶And now may YHWH show lovingkindness and truth to you; and I also will show this goodness to you, because you have done this thing.

2 Sa-mu-ên 1.19-2.6

19"Người đẹp của người, ôi Y-sơ-ra-ên, bị giết trên các chỗ cao⁽¹⁾ của người!
Thê nào các người hùng đã ngã gục!
20"Đừng nói về nó tại Gát,
Chớ rao-truyền nó trong các phố Ách-ca-lôn,
E rằng các con gái dân Phi-li-tin vui-mừng,
Sợ rằng các con gái những kẻ không cắt-bì hớn-hò.
21"Ôi các núi Ghinh-bô-a!
Chớ để sương hay mưa sa trên các người, và cũng *đừng để sa* trên cánh đồng có các cửa-lê!
Vì ở đó, cái khiên của vị anh-hùng đã bị ô-úế,
Cái khiên của Sau-lơ, đã chẳng được xúc-dầu.
22"Từ huyết kẻ bị giết, từ mỡ của người hùng,
Cung của Giô-na-than đã không quay trở lại,
Và kiếm của Sau-lơ đã chẳng trở về trống không.
23"Sau-lơ và Giô-na-than, yêu-dầu và dễ mến trong đời họ,
Và trong cái chết của họ, họ đã chẳng rời nhau;
Họ đã lẹ lẹ hơn những chim đại-bàng,
Họ đã mạnh mẽ hơn những con sư-tử.
24"Khóc cho Sau-lơ đi, hỡi những con gái Y-sơ-ra-ên,
Ngài đã mặc cho người hoa lệ bằng màu đỏ điều,
Ngài đã gắn các đồ trang-sức bằng vàng trên trang phục các người.
25"Thê nào các người hùng đã ngã gục giữa chiến-trường!
Giô-na-than ôi, anh bị giết trên các chỗ cao của anh.
26"Tôi đau-khổ vì anh, hỡi anh tôi Giô-na-than;
Anh đã rất dễ mến đối với tôi;
Tình anh cho tôi đã diệu-kỳ hơn tình yêu của các nàng.
27"Thê nào người hùng đã ngã gục,
Và, các vũ-khí của chiến-trường bị hủy!"

Đa-vít được tôn lên làm vua của Giu-đa (2.1-2.7)

2 ¹Rồi xảy ra sau đó, Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ, thưa: "Con có nên đi lên đến một trong các thành của Giu-đa chẳng?" Và Đức GIA-VÊ phán cùng ông: "Hãy đi lên." Thê là Đa-vít thưa: "Nơi nào con sẽ đi lên?" Và Ngài phán: "Đến Hép-rôn." ²Vì vậy Đa-vít đi lên đó, cùng với 2 người vợ của ông, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in vợ của Na-banh người nam Cạt-mên. ³Rồi Đa-vít đem lên các thuộc hạ của ông *hiện* ở cùng ông, mỗi người với gia-hộ của họ; rồi họ sống trong các thành thuộc Hép-rôn. ⁴Rồi các người Giu-đa đến, và ở đó họ xúc-dầu cho Đa-vít làm vua trên nhà Giu-đa. Và họ cho Đa-vít biết, nói: "Chính các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át đã chôn Sau-lơ." ⁵Và Đa-vít sai các sứ-giả đến cùng các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át, và nói với họ: "Nguyên-xin các người được Đức GIA-VÊ ban phúc, vì các người đã tỏ ra lòng tốt này đối với Sau-lơ, chúa các người, và đã chôn người." ⁶Và bây giờ, nguyện-xin Đức GIA-VÊ bày tỏ sự ân-cần thương-yêu và lễ-thật cho các người; và ta cũng sẽ bày tỏ điều tốt-lành này cho các người, vì các người đã làm điều này.

¹ nghĩa là: vinh quang

2 Sa-mu-ên 2.7-2.23

⁷Vì thế, bây giờ, hãy để những bàn tay của các người mạnh, và hãy dũng-cảm; vì Sau-lơ, chúa các người, chết rồi, và cũng vì nhà Giu-đa đã xúc-dầu cho ta làm vua của họ."

Áp-ne tôn Ích-bô-sét lên làm vua (2.8-2.11)

⁸Nhưng Áp-ne con trai của Nê-rơ, chỉ-huy-trưởng quân-đội của Sau-lơ, đã giữ Ích-bô-sét⁽¹⁾ con trai của Sau-lơ và đưa người qua đến Ma-ha-na-im. ⁹Và ông lập người lên làm vua trên Ga-la-át, trên dân A-su-rít, trên Gít-rê-ên, trên Ép-ra-im, và trên Bên-gia-min, thậm chí trên tất cả Y-sơ-ra-ên. ¹⁰Ích-bô-sét con trai của Sau-lơ được 40 tuổi khi người khởi-sự cai-trị Y-sơ-ra-ên, và người cai-trị 2 năm. Tuy nhiên, nhà Giu-đa thì theo Đa-vít. ¹¹Còn thời-gian Đa-vít làm vua tại Hêp-rôn trên nhà Giu-đa là 7 năm 6 tháng.

Nội-chiến bắt đầu (2.12-2.32)

¹²Bây giờ, Áp-ne con trai của Nê-rơ, đi ra từ Ma-ha-na-im đến Ga-ba-ôn cùng với các tôi-tớ của Ích-bô-sét con trai của Sau-lơ. ¹³Và Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia và các tôi-tớ của Đa-vít, cũng đi ra đón họ cạnh cái hồ của Ga-ba-ôn; rồi chúng ngồi xuống, bọn này ở bên này hồ, và bọn kia ở bên kia hồ. ¹⁴Rồi Áp-ne nói với Giô-áp: "Bây giờ, hãy cho các người trai trẻ chỗi dậy và đua tài trước mặt chúng ta." Và Giô-áp nói: "Hãy cho chúng chỗi dậy." ¹⁵Vì vậy, chúng chỗi dậy và đi qua và đếm số, 12 cho Bên-gia-min và Ích-bô-sét con trai của Sau-lơ, và 12 thuộc các tôi-tớ của Đa-vít. ¹⁶Rồi mỗi một người trong bọn chúng nắm đầu đối-thù của hắn và đâm gươm của hắn vào hông đối-thù của hắn; thế là chúng đều cùng nhau ngã xuống. Vì thế, chỗ đó được gọi là đồng Gươm⁽²⁾, là nơi ở trong Ga-ba-ôn. ¹⁷Và ngày đó, cuộc chiến-đấu rất dữ-đội; Áp-ne và các người của Y-sơ-ra-ên bị đánh trước mặt các tôi-tớ của Đa-vít.

¹⁸Ngay lúc đó, cả 3 người con trai của Xê-ru-gia đều ở đó, Giô-áp, A-bi-sai, và A-sa-ên; và A-sa-ên nhẹ-nhàng trong các chân của hắn⁽³⁾ như một trong những con hoàng-dương ở ngoài đồng. ¹⁹Và A-sa-ên đuổi theo Áp-ne, và không xoay qua bên hữu hay bên tả chỉ đuổi theo Áp-ne. ²⁰Lúc đó, Áp-ne ngó lại đằng sau hắn mà nói: "A-sa-ên, người đó phải không?" Và người trả lời: "Ta đây." ²¹Thế là, Áp-ne nói với người: "Người hãy xoay qua bên hữu của người hay bên tả của người mà nắm lấy một người trong bọn thanh-niên cho người, và lấy cho người chiến-lợi-phẩm của nó!" Nhưng A-sa-ên không muốn thôi⁽⁴⁾ truy đuổi hắn. ²²Và Áp-ne lập lại cùng A-sa-ên: "Thôi đừng theo ta nữa. Tại sao ta phải đánh người xuống đất?" Rồi làm sao ta có thể ngược mặt của ta lên nhìn anh Giô-áp của người?" ²³Nhưng người không chịu thôi truy đuổi; vì thế, Áp-ne đánh người bằng chuôi cây giáo nơi bụng, đến nỗi cây giáo lòi ra ở sau lưng của người. Và người ngã ở đó và chết tại chỗ. Rồi xảy ra tất cả các người đến chỗ A-sa-ên đã ngã chết, đều ùng-lại đứng im lặng.

¹Ích-bô-sét = người nhục-nhã

²nguyên ngữ: cánh-đồng các lưỡi gươm

³hay: chạy lẹ-làng (swift-footed)

⁴nguyên ngữ: quay qua một bên

2 Samuel 2.7-2.23

⁷Now therefore, let your hands be strong, and be valiant; for Saul your lord is dead, and also the house of Judah has anointed me king over them."

Abner crowns Ishbosheth king (2.8-2.11)

⁸But Abner the son of Ner, commander of Saul's army, had taken Ishbosheth the son of Saul, and brought him over to Mahanaim. ⁹And he made him king over Gilead, over the Ashurites, over Jezreel, over Ephraim, and over Benjamin, even over all Israel. ¹⁰Ishbosheth, Saul's son, was 40 years old when he became king over Israel, and he was king for 2 years. The house of Judah, however, followed David. ¹¹And the time that David was king in Hebron over the house of Judah was 7 years and 6 months.

Civil war begins (2.12-2.32)

¹²Now Abner the son of Ner, went out from Mahanaim to Gibeon with the servants of Ishbosheth the son of Saul. ¹³And Joab the son of Zeruiah and the servants of David went out and met them by the pool of Gibeon; and they sat down, one on the one side of the pool and the other on the other side of the pool. ¹⁴Then Abner said to Joab, "Now let the young men arise and make sport before us." And Joab said, "Let them arise." ¹⁵So they arose and went over by count, 12 for Benjamin and Ishbosheth, the son of Saul, and 12 of the servants of David. ¹⁶And each one of them seized his opponent by the head, and thrust his sword in his opponent's side; so they fell down together. Therefore that place was called Helkath-hazzurim, which is in Gibeon. ¹⁷And that day the battle was very severe, and Abner and the men of Israel were beaten before the servants of David.

¹⁸Now the three sons of Zeruiah were there, Joab and Abishai and Asahel; and Asahel was as light in his feet as one of the gazelles which is in the field. ¹⁹And Asahel pursued Abner and did not turn to the right or to the left from following Abner. ²⁰Then Abner looked behind him and said "Is that you, Asahel?" And he answered, "It is I." ²¹So Abner said to him, "Turn to your right or to your left, and take hold of one of the young men for yourself, and take for yourself his spoil." But Asahel was not willing to turn aside from following him. ²²And Abner repeated again to Asahel, "Turn aside from following me. Why should I strike you to the ground? How then could I lift up my face to your brother Joab?" ²³However, he refused to turn aside; therefore Abner struck him in the belly with the butt end of the spear, so that the spear came out at his back. And he fell there and died on the spot. And it came about that all who came to the place where Asahel had fallen and died, stood still.

2 Samuel 2.24-3.9

24But Joab and Abishai pursued Abner, and when the sun was going down, they came to the hill of Ammah, which is in front of Giah by the way of the wilderness of Gibeon. **25**And the sons of Benjamin gathered together behind Abner and became one band, and they stood on the top of a certain hill. **26**Then Abner called to Joab and said, "Shall the sword devour forever? Do you not know that it will be bitter in the end? How long will you not tell the people to turn back from following their brothers?" **27**And Joab said, "As God lives, if you had not spoken, surely then the people would have gone away in the morning, each from following his brother." **28**So Joab blew the trumpet; and all the people halted and pursued Israel no longer, nor did they continue to fight anymore. **29**Abner and his men then went through the Arabah all that night; so they crossed the Jordan, walked all morning, and came to Mahanaim.

30Then Joab returned from following Abner; when he had gathered all the people together, nineteen of David's servants besides Asahel were missing. **31**But the servants of David had struck down many of Benjamin and Abner's men, so that 360 men died. **32**And they took up Asahel and buried him in his father's tomb which was in Bethlehem. Then Joab and his men went all night until the day Daned at Hebron.

The house of David strengthened (3.1-3.5)

3 **1**Now there was a long war between the house of Saul and the house of David; and David grew steadily stronger, but the house of Saul grew weaker continually.

2Sons were born to David at Hebron: his first-born was Amnon, by Ahinoam the Jezreelitess; **3**and his second, Chileab, by Abigail the wife of Nabal the Carmelite; and the third, Absalom the son of Maacah, the daughter of Talmai, king of Geshur; **4**and the fourth, Adonijah the son of Hagith; and the fifth, Shephatiah the son of Abital; **5**and the sixth, Ithream, by David's wife Eglah. These were born to David at Hebron.

Abner joins David (3.6-3.21)

6And it came about while there was war between the house of Saul and the house of David that Abner was making himself strong in the house of Saul. **7**Now Saul had a concubine whose name was Rizpah, the daughter of Aiah; and Ishbosheth said to Abner, "Why have you gone in to my father's concubine?" **8**Then Abner was very angry over the words of Ishbosheth and said, "Am I a dog's head that belongs to Judah? Today I show kindness to the house of Saul your father, to his brothers and to his friends, and have not delivered you into the hands of David; and yet today you charge me with a guilt concerning the woman. **9**May God do so to Abner, and more also, if as YHWH has sworn to David, I do not accomplish this for him,

2 Sa-mu-ên 2.24-3.9

24Nhưng Giô-áp và A-bi-sai vẫn đuổi theo Áp-ne, và khi mặt trời đang xuống, họ đến đồi A-ma, ở phía trước Ghi-a, theo con đường của vùng hoang-vu của Ga-ba-ôn. **25**Những con trai Bên-gia-min họp nhau lại đằng sau Áp-ne và trở thành một băng, và chúng đứng trên một đỉnh của một cái đồi kia. **26**Lúc đó Áp-ne gọi Giô-áp và nói: "Lưỡi gươm sẽ ăn nuốt mãi mãi sao? Người há chẳng biết sẽ là cay-đắng lúc kết thúc hay sao? Còn bao lâu nữa người sẽ không bảo chúng quay về đừng *đuổi* theo các anh em của chúng nữa?" **27**Và Giô-áp nói: "Như *Đức* Chúa TRỜI sống, nếu người đã chẳng nói, thì chắc-chắn bọn dân hăn đã đi luôn tới sáng mai, mỗi người *đuổi* theo anh em của họ." **28**Thế là Giô-áp thổi kèn; và tất cả dân đều đứng lại và không còn đuổi theo Y-sơ-ra-ên nữa, họ cũng không tiếp-tục đánh nhau nữa. **29**Rồi Áp-ne và đồng bọn của hăn đi xuyên qua A-ra-ba⁽¹⁾ suốt đêm đó; thế là họ vượt sông Giô-đanh, đi cả buổi sáng, và đến Ma-ha-na-im.

30Lúc đó Giô-áp trở về *sau khi đuổi* theo Áp-ne; khi người đã họp tất cả dân lại, thì 19 người trong các tôi-tớ của Đa-vít cộng thêm A-sa-ên đã mất. **31**Nhưng các tôi-tớ của Đa-vít đã đánh hạ nhiều người Bên-gia-min và những người của Áp-ne, 360 người đã chết. **32**Rồi chúng mang A-sa-ên lên, và chôn người trong mộ của cha người tại Bết-lê-hem. Đoạn Giô-áp và những người của ông đi suốt đêm cho tới rạng đông *mới* đến Hép-rôn.

Gia đình của Đa-vít được làm mạnh ra (3.1-3.5)

3 **1**Bấy giờ, có cuộc chiến-tranh lâu dài giữa nhà Sau-lơ và nhà Đa-vít; và Đa-vít đều-đần trở nên mạnh hơn, nhưng nhà Sau-lơ liên-tục trở nên yếu đi.

2Những con trai sinh ra cho Đa-vít ở tại Hép-rôn: con đầu lòng của ông là Am-nôn do A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên; **3**con trai thứ nhì, Ki-lê-áp, do A-bi-ga-in người vợ của Na-banh người nam Cạt-mên; con thứ ba, Áp-sa-lôm con trai của Ma-a-ca, là con gái của Thanh-mai, vua Ghê-su-rơ; **4**con thứ tư, A-đô-ni-gia con trai của Ha-ghít; con thứ năm, Sê-pha-tia con trai của A-bi-tanh; **5**và con thứ sáu, Giết-rê-am do Éc-la vợ của Đa-vít. Những người con này đã được sinh ra cho Đa-vít tại Hép-rôn.

Áp-ne hiệp cùng Đa-vít (3.6-3.21)

6Và đã xảy ra trong khi có chiến-tranh giữa nhà Sau-lơ và nhà Đa-vít rằng Áp-ne đang tự làm cho hăn mạnh lên trong nhà Sau-lơ. **7**Bấy giờ, Sau-lơ có một người vợ lẽ tên là Rít-ba, con gái của A-gia; rồi Ích-bô-sét nói với Áp-ne: "Tại sao ông đã đi vào trong⁽²⁾ vợ lẽ của cha ta?" **8**Thế thì, Áp-ne rất giận về các lời của Ích-bô-sét, và nói: "Ta há là cái đầu con chó thuộc về Giu-đa ư? Hôm nay ta tỏ ra từ-tê với nhà Sau-lơ, cha của bệ hạ, với anh em của cha của bệ hạ, và với bạn bè của bệ hạ, và đã không nộp bệ hạ vào trong tay Đa-vít; vậy mà hôm nay, bệ hạ lại buộc lỗi ta về người đàn-bà ấy. **9**Nguyện xin *Đức* Chúa TRỜI gây ra như thế cho Áp-ne, và cũng hơn thế nữa, y như *Đức* GIA-VÊ đã thề cùng Đa-vít, mà ta không hoàn-tất điều này cho người,

¹A-ra-ba nghĩa là "vùng đồng bằng"

²nghĩa là: quan hệ xác thịt

2 Sa-mu-ên 3.10-3.26

¹⁰Để chuyển vương-quốc từ nhà Sau-lơ, và để thiết-lập ngôi Đa-vít trên Y-so-ra-ên và trên Giu-đa, từ Đan ngay cả đến Bê-e-Sê-ba." ¹¹Và vua không còn có thể trả lời Áp-ne một lời nào nữa, vì vua sợ *hắn*.

¹²Rồi, Áp-ne sai các sứ-giã thay mình đến cùng Đa-vít, nói: "Đất *này* là của ai? Hãy lập giao-ước của ngài với tôi, rồi này, tay tôi sẽ ở cùng ngài để đem tất cả Y-so-ra-ên về với ngài." ¹³Và Đa-vít nói: "Tốt! Ta sẽ lập một giao-ước với ông, nhưng ta yêu-cầu ông một điều, đó là ông sẽ không được thấy mặt ta ngoại trừ trước tiên ông dẫn Mi-canh, con gái của Sau-lơ đến, khi ông đến để thấy mặt ta." ¹⁴Thế là, Đa-vít sai các sứ-giã đến cùng Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, nói: "Hãy giao Mi-canh vợ của ta cho ta, là người mà ta đã cưới bằng sinh-lễ 100 dương-bì của dân Phi-li-tin." ¹⁵Và Ích-bô-sét *liền* sai bắt bà khỏi chồng bà, khỏi Pha-ti-ên¹⁾, con trai của La-ít. ¹⁶Nhưng chồng bà đi với bà, người vừa khóc vừa đi, và đi theo bà xa đến tận Ba-hu-rim. Đoạn Áp-ne nói với người: "Đi, hãy trở về." Vì vậy, người trở về.

¹⁷Bấy giờ, Áp-ne đã hỏi ý-kiến các trưởng-lão của Y-so-ra-ên rằng: "Trong các thời-gian đã qua, các ông đã tìm kiếm Đa-vít để làm vua của mình. ¹⁸Thế thì, bây giờ, hãy làm đi! Vì Đức GIA-VÊ đã nói về Đa-vít rằng: 'Bởi tay tôi-tớ Đa-vít của Ta, Ta sẽ giải-cứ dân Y-so-ra-ên của Ta khỏi tay dân Phi-li-tin và khỏi tay tất cả các kẻ thù-ngịch chúng.'" ¹⁹Và Áp-ne cũng nói trong tầm nghe của Bên-gia-min; và thêm vào đó, Áp-ne đi nói, trong khi Đa-vít nghe tại Hép-rôn, mọi điều dường như tốt cho Y-so-ra-ên và cho toàn-thể nhà Bên-gia-min.

²⁰Thế thì Áp-ne và 20 người với *hắn* đến cùng Đa-vít tại Hép-rôn. Và Đa-vít làm một buổi tiệc đãi Áp-ne và các người đi với *hắn*. ²¹Và Áp-ne nói với Đa-vít: "Xin cho tôi chỗi dậy và đi, họp tất cả Y-so-ra-ên lại cùng chúa tôi, nhà vua, để họ có thể lập một giao-ước với chúa tôi, và để chúa tôi được là vua trên tất cả mà hồn bệ hạ ao-ước." Vì vậy, Đa-vít sai Áp-ne đi và *hắn* đi trong bình-an.

Giô-áp giết Áp-ne (3.22-3.30)

²²Và kìa, các tôi-tớ của Đa-vít và Giô-áp đến từ cuộc đột-kích và đem về nhiều chiến-lợi-phẩm với họ; nhưng Áp-ne đã không ở với Đa-vít tại Hép-rôn, vì vua đã sai *hắn* đi, và *hắn* đã đi trong bình-an. ²³Khi Giô-áp và tất cả quân-đội ở với mình đến, họ cho Giô-áp biết rằng: "Áp-ne, con trai của Nê-ơ, đã đến cùng nhà vua, và nhà vua đã sai *hắn* đi, và *hắn* đã đi trong bình-an." ²⁴Thế thì, Giô-áp đến cùng nhà vua và nói: "Bệ hạ đã làm điều gì vậy? Kìa, Áp-ne đã đến cùng bệ hạ; thế thì, tại sao bệ hạ đã sai *hắn* đi và *hắn* đã đi mất rồi? ²⁵Bệ hạ biết Áp-ne con trai của Nê-ơ, đã đến để đánh lừa bệ hạ và để biết được việc bệ hạ đi ra và đi vào²⁾, và để biết được mọi điều bệ hạ đang làm."

²⁶Khi Giô-áp lui ra khỏi Đa-vít, người sai các sứ-giã *đuổi* theo Áp-ne, và chúng đem *hắn* trở lại từ giếng nước Si-ra; nhưng Đa-vít không biết.

2 Samuel 3.10-3.26

¹⁰to transfer the kingdom from the house of Saul, and to establish the throne of David over Israel and over Judah, from Dan even to Beersheba." ¹¹And he could no longer answer Abner a word, because he was afraid of him.

¹²Then Abner sent messengers to David in his place, saying, "Whose is the land? Make your covenant with me, and behold, my hand shall be with you to bring all Israel over to you." ¹³And he said, "Good! I will make a covenant with you, but I demand one thing of you, namely, you shall not see my face unless you first bring Michal, Saul's daughter, when you come to see my face." ¹⁴So David sent messengers to Ishbosheth, Saul's son, saying "Give me my wife Michal, to whom I was betrothed for a hundred foreskins of the Philistines." ¹⁵And Ishbosheth sent and took her from *her* husband, from Paltiel the son of Laish. ¹⁶But her husband went with her, weeping as he went, and followed her as far as Bahurim. Then Abner said to him, "Go, return." So he returned.

¹⁷Now Abner had consultation with the elders of Israel, saying, "In times past you were seeking for David to be king over you. ¹⁸Now then, do *it!* For YHWH has spoken of David, saying, 'By the hand of My servant David, I will save My people Israel from hand of the Philistines and from the hand of all their enemies.'" ¹⁹And Abner also spoke in the hearing of Benjamin; and in addition Abner went to speak in the hearing of David in Hebron all that seemed good to Israel and to the whole house of Benjamin.

²⁰Then Abner and 20 men with him came to David at Hebron. And David made a feast for Abner and the men who were with him. ²¹And Abner said to David, "Let me arise and go, and gather all Israel to my lord the king that they may make a covenant with you, and that you may be king over all that your soul desires." So David sent Abner away, and he went in peace.

Joab murders Abner (3.22-3.30)

²²And behold, the servants of David and Joab came from a raid and brought much spoil with them; but Abner was not with David in Hebron, for he had sent him away, and he had gone in peace. ²³When Joab and all the army that was with him arrived, they told Joab, saying, "Abner the son of Ner came to the king, and he has sent him away, and he has gone in peace." ²⁴Then Joab came to the king and said, "What have you done? Behold, Abner came to you; why then have you sent him away and he is already gone? ²⁵You know Abner the son of Ner, that came to deceive you and to learn of your going out and coming in, and to find out all that you are doing."

²⁶When Joab came out from David, he sent messengers after Abner, and they brought him back from the well of Sirah; but David did not know *it*.

¹trong 1 Sa-mu-ên 25.44: Phan-thi

²nghĩa là: sinh hoạt hàng ngày

2 Samuel 3.27-4.3

27So when Abner returned to Hebron, Joab took him aside into the middle of the gate to speak with him privately, and there he struck him in the belly so that he died on account of the blood of Asahel his brother. 28And afterward when David heard it, he said, "I and my kingdom are innocent before YHWH forever of the blood of Abner the son of Ner. 29May it fall on the head of Joab and on all his father's house; and may there not fail from the house of Joab one who has a discharge, or who is a leper, or who takes hold of a distaff, or who falls by the sword, or who lacks bread." 30So Joab and Abishai his brother killed Abner because he had put their brother Asahel to death in the battle at Gibeon.

David mourns Abner (3.31-3.38)

31Then David said to Joab and to all the people who were with him, "Tear your clothes and gird on sackcloth and lament before Abner." And King David walked behind the bier. 32Thus they buried Abner in Hebron; and the king lifted up his voice and wept at the grave of Abner, and all the people wept. 33And the king chanted a lament for Abner and said

"Should Abner die as a fool dies?

34>Your hands were not bound, nor your feet put in fetters;

As one falls before the wicked, you have fallen."

And all the people wept again over him. 35Then all the people came to persuade David to eat bread while it was still day; but David vowed, saying, "May God do so to me, and more also, if I taste bread or anything else before the sun goes down." 36Now all the people took note of it, and it was good in their eyes, just as everything the king did was good in the eyes of all the people. 37So all the people and all Israel understood that day that it had not been the will of the king to put Abner the son of Ner to death. 38Then the king said to his servants, "Do you not know that a prince and a great man has fallen this day in Israel? 39And I am weak today, though anointed king; and these men the sons of Zeruiah are too difficult for me. May YHWH repay the evildoer according to his evil."

Ishbosheth murdered (4.1-4.7)

4 1Now when Ishbosheth, Saul's son, heard that Abner had died in Hebron he lost courage, and all Israel was disturbed. 2And Saul's son had two men who were commanders of bands: the name of the one was Baanah and the name of the other Rechab, sons of Rimmon the Beerothite, of the sons of Benjamin (for Beeroth is also considered part of Benjamin, 3and the Beerothites fled to Gittaim, and have been aliens there until this day).

2 Sa-mu-ên 3.27-4.3

27Thế là, khi Áp-ne trở lại đến Hép-rôn, Giô-áp đem hắn qua một bên vào trong chỗ chính giữa cổng để nói chuyện riêng với hắn, và ở đó Giô-áp đánh hắn ở bụng vì có máu của A-sa-ên, em trai của mình đến nổi hắn chết. 28Và sau đó, khi Đa-vít nghe việc ấy, vua nói: "Ta và vương-quốc ta vô-tội trước mặt Đức GIA-VÊ mãi mãi về máu của Áp-ne con trai của Nê-rơ. 29Nguyện nó rơi trên đầu của Giô-áp và trên tất cả nhà của cha nó; và nguyện nhà Giô-áp chẳng thiếu một người bị bệnh bạch-trược, hay người bệnh phung, hay kẻ phải chống gậy, hay kẻ ngã gục bởi gươm, hay kẻ thiếu bánh mì." 30Như thế Giô-áp và anh là A-bi-sai, đã giết Áp-ne, vì Áp-ne đã giết A-sa-ên em của họ trong trận đánh tại Ga-ba-ôn.

Đa-vít để tang cho Áp-ne (3.31-3.38)

31Lúc đó, Đa-vít nói với Giô-áp và tất cả dân-chúng đang ở với mình: "Hãy xé áo-xống các ngươi và thắt bao bố nơi lưng và hãy khóc than trước mặt Áp-ne." Rồi vua Đa-vít bước đi phía đằng sau linh cửu. 32Như vậy, họ chôn Áp-ne tại Hép-rôn; và nhà vua cất tiếng mình lên và khóc tại mộ của Áp-ne, và tất cả dân-chúng đều khóc. 33Và nhà vua hò một bài về vi Áp-ne, rằng:

"Áp-ne, ông đã phải chết như một kẻ ngu chết ư?

34"Hai tay ông đã chẳng bị trói, hai chân ông chẳng bị cùm;

Như một người ngã trước mặt kẻ độc-ác, ông đã ngã."

Và tất cả dân-chúng lại khóc cho người. 35Đoạn, tất cả dân-chúng đến để thuyết-phục Đa-vít ăn bánh trong khi vẫn còn là ban ngày; nhưng Đa-vít thề, nói: "Nguyện Đức Chúa TRỜI gây ra như thế cho ta, và cũng hơn thế nữa, nếu ta nếm bánh hay bất cứ một cái gì khác trước khi mặt trời lặn." 36Bấy giờ tất cả dân-chúng đều để ý về điều đó, và điều đó là tốt trước mắt họ¹⁾, y như mọi điều nhà vua đã làm đều là tốt trước mắt tất cả dân-chúng. 37Vì vậy, tất cả dân-chúng và tất cả Y-sơ-ra-ên đều biết trong ngày đó rằng đã không phải là ý của nhà vua để giết Áp-ne, con trai của Nê-rơ. 38Lúc đó nhà vua nói với các tôi-tớ của mình: "Các ngươi há chẳng biết rằng một ông hoàng, một đại-nhân đã ngã xuống ngày này trong Y-sơ-ra-ên hay sao? 39Và ta yếu hôm nay, dù là vua đã được xúc dầu; và những người này, các con trai của Xê-ru-gia, quá khó cho ta. Nguyện xin Đức GIA-VÊ báo trả kẻ làm điều xấu-xa ấy theo sự xấu-xa của nó."

Ích-bô-sét bị giết (4.1-4.7)

4 1Bấy giờ, khi Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, nghe Áp-ne đã chết tại Hép-rôn, vua nản lòng, và tất cả Y-sơ-ra-ên đều bối-rối. 2Và con trai của Sau-lơ có 2 người là chi-huy-trưởng của các băng: tên người này là Ba-a-na, tên người kia là Rê-cáp, là những con trai của Rim-môn, là người Bê-ê-rốt, trong những con trai của Bê-n-gia-min (vì Bê-ê-rốt cũng được xem thuộc về Bê-n-gia-min, 3và các người Bê-ê-rốt đã chạy trốn đến Ghi-tha-im và đã là ngoại kiều ở đó cho đến ngày này).

¹⁾hay: điều đó làm vui lòng họ

2 Sa-mu-ên 4.4-5.5

4Bấy giờ, Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, có một đứa con trai bị què 2 chân. Nó được 5 tuổi khi báo cáo về Sau-lơ và Giô-na-than đến từ Gít-rê-ên, và bà vú của nó bồng nó lên và chạy trốn. Và đã xảy ra trong khi bà lật-đật trốn chạy, nó té và bị què. Và tên nó là Mê-phi-bô-sét⁽¹⁾.

5Thế là những con trai của Rim-môn người Bê-ê-rôt, Rê-cáp và Ba-a-na, ra đi và đến nhà của Ích-bô-sét trong sức nóng của ngày, trong khi vua đang nằm nghỉ trưa. **6**Và chúng đến chính giữa nhà, như các kẻ lấy lúa mì, và chúng đâm vua nơi bụng; và Rê-cáp và Ba-a-na anh của hắn trốn. **7**Bấy giờ, khi chúng vào trong nhà, trong khi vua đang nằm trên giường của vua trong phòng ngủ của vua, chúng đã đánh hạ vua, giết vua, và chặt đầu của vua. Chúng lấy đầu của vua và đi bởi con đường trong A-ra-ba⁽²⁾ trốn đêm.

Đa-vít phạt những kẻ giết Ích-bô-sét (4.8-4.12)

8Rồi chúng đem đầu của Ích-bô-sét cho Đa-vít tại Hép-rôn và nói với vua: "Này, đầu của Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, kẻ thù của bệ hạ, kẻ truy tìm sinh-mạng của bệ hạ; như vậy Đức GIA-VÊ đã ban cho chúa tôi, nhà vua, sự báo-thù ngày này, trên Sau-lơ và dòng-dõi hắn."

9Và Đa-vít trả lời Rê-cáp và Ba-a-na anh của nó, các con trai của Rim-môn người Bê-ê-rôt, và nói với chúng: "Nhu Đức GIA-VÊ sống, Đấng đã cứu-chuộc hồn ta khỏi mọi hiểm-nguy, **10**khi kẻ đã cho ta biết rằng: 'Kìa, Sau-lơ đã chết,' và nó đã như là một kẻ đem đến tin mừng theo con mắt của nó⁽³⁾, thì ta đã bắt nó và giết nó tại Xiéc-lác, đây là phần-thưởng ta đã ban cho nó vì tin của nó. **11**Thì càng hơn bao nhiêu, khi những kẻ ác đã giết một người công-chính ở trong chính nhà của người ấy trên giường của người ấy, bây giờ ta há sẽ chẳng đòi máu của người ấy từ tay các người, và điệt⁽⁴⁾ các người khỏi trái đất này, hay sao?" **12**Rồi Đa-vít ra lệnh cho các thanh-nam, và họ giết chúng và chặt các bàn tay và bàn chân của chúng, và treo chúng lên cạnh cái ao tại Hép-rôn. Nhưng họ lấy cái đầu của Ích-bô-sét và chôn nó trong mộ Áp-ne tại Hép-rôn.

2. Đa-vít thành vua của tất cả Y-sơ-ra-ên (5.1-7.29)

Đa-vít được xức dầu làm vua trên Y-sơ-ra-ên (5.1-5.5)

5**1**Sau đó, tất cả các chi-tộc của Y-sơ-ra-ên đến cùng Đa-vít tại Hép-rôn, và nói: "Này, chúng tôi đều là xương của bệ hạ và thịt của bệ hạ. **2**Trước đây, khi Sau-lơ làm vua trên chúng tôi, chính bệ hạ đã dẫn-dắt Y-sơ-ra-ên đi ra đi vào. Và Đức GIA-VÊ đã phán cùng bệ hạ: 'Người sẽ chăn-dắt dân Y-sơ-ra-ên của Ta, và người sẽ là một người cai-trị trên Y-sơ-ra-ên.'" **3**Thế là tất cả các trưởng-lão của Y-sơ-ra-ên đều đến cùng vua tại Hép-rôn; và vua Đa-vít lập một giao-ước với họ trước mặt Đức GIA-VÊ tại Hép-rôn; rồi họ xức dầu cho Đa-vít làm vua trên Y-sơ-ra-ên. **4**Đa-vít được 30 tuổi khi ông thành vua, ông trị-vì 40 năm. **5**Tại Hép-rôn, ông trị-vì Giu-đa trong 7 năm 6 tháng; và tại Giê-ru-sa-lem, ông trị-vì trong 33 năm trên tất cả Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.

¹tên là Mê-ri-ba-anh theo 1 Sứ-ký 8.34 và 9.40

²A-ra-ba: vùng đồng bằng

³hay: nó đã nghĩ mình đang đem đến tin mừng

⁴nguyên ngữ: thiêu đốt

2 Samuel 4.4-5.5

4Now Jonathan, Saul's son, had a son crippled in his feet. He was five years old when the report of Saul and Jonathan came from Jezreel, and his nurse took him up and fled. And it happened that in her hurry to flee, he fell and became lame. And his name was Mephibosheth.

5So the sons of Rimmon the Beerothite, Rechab and Baanah, departed and came to the house of Ishbosheth in the heat of the day while he was taking his midday rest.

6And they came to the middle of the house as takers of wheat, and they struck him in the belly, and Rechab and Baanah his brother escaped. **7**Now when they came into the house, as he was lying on his bed in his bedroom, they struck him and killed him and beheaded him. And they took his head and went by way of the Arabah all night.

David punishes those who murder Ish-boseth (4.8-4.12)

8Then they brought the head of Ishbosheth to David at Hebron, and said to the king, "Behold, the head of Ishbosheth, the son of Saul, your enemy, who sought your life; thus YHWH has given my lord the king vengeance this day on Saul and his seed."

9And David answered Rechab and Baanah his brother, sons of Rimmon the Beerothite, and said to them, "As YHWH lives, who has redeemed my soul from all distress, **10**when one told me, saying, 'Behold, Saul is dead,' and he was as a bearer of good news in his own eyes, I seized him and killed him in Ziklag, which was the reward I gave him for his news. **11**How much more, when wicked men have killed a righteous man in his own house on his bed, shall I not now require his blood from your hand, and destroy you from the earth?" **12**Then David commanded the young men, and they killed them and cut off their hands and feet, and hung them up beside the pool in Hebron. But they took the head of Ishbosheth and buried it in the grave of Abner in Hebron.

2. David becomes king of all Israel (5.1-7.29)

David anointed king over Israel (5.1-5.5)

5**1**Then all the tribes of Israel came to David at Hebron and said, "Behold, we are your bone and your flesh. **2**Previously, when Saul was king over us, you were the one who led Israel out and in. And YHWH said to you, 'You will shepherd My people Israel, and you will be a ruler over Israel.'" **3**So all the elders of Israel came to the king at Hebron, and King David made a covenant with them before YHWH at Hebron; then they anointed David king over Israel. **4**David was thirty years old when he became king, and he reigned forty years. **5**At Hebron he reigned over Judah seven years and six months, and in Jerusalem he reigned thirty-three years over all Israel and Judah.

2 Samuel 5.6-5.24

David conquers Jerusalem (5.6-5.16)

⁶Now the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land, and they said to David, "You shall not come in here, but the blind and lame shall turn you away"; thinking, "David cannot enter here."
⁷Nevertheless, David captured the stronghold of Zion, that is the city of David. ⁸And David said on that day, "Whoever would strike the Jebusites, let him reach the lame and the blind, who are hated by David's soul, through the water tunnel." Therefore they say, "The blind or the lame shall not come into the house."
⁹So David lived in the stronghold, and called it the city of David. And David built all around from the Millo and inward.
¹⁰And David became greater and greater, for YHWH God of hosts was with him.

¹¹Then Hiram king of Tyre sent messengers to David with cedar trees and carpenters and stonemasons; and they built a house for David. ¹²And David realized that YHWH had established him as king over Israel, and that He had exalted his kingdom for the sake of His people Israel.

¹³Meanwhile David took more concubines and wives from Jerusalem, after he came from Hebron; and more sons and daughters were born to David. ¹⁴Now these are the names of those who were born to him in Jerusalem: Shammua, Shobab, Nathan, Solomon, ¹⁵Ibhar, Elishua, Nepheg, Japhia, ¹⁶Elishama, Eliada and Eliphelet.

David defeats the Philistines (5.17-5.25)

¹⁷When the Philistines heard that they had anointed David king over Israel, all the Philistines went up to seek out David; and when David heard of it, he went down to the stronghold. ¹⁸Now the Philistines came and spread themselves out in the valley of Rephaim. ¹⁹Then David inquired of YHWH, saying, "Shall I go up against the Philistines? Wilt Thou give them into my hand?" And YHWH said to David, "Go up, for I will certainly give the Philistines into your hand."
²⁰So David came to Baal-perazim, and David smote them there; and he said, "YHWH has broken through my enemies before me like the breakthrough of waters." Therefore he named that place Baal-perazim. ²¹And they abandoned their idols there, so David and his men carried them away.

²²Now the Philistines came up once again and spread themselves out in the valley of Rephaim. ²³And when David inquired of YHWH, He said, "You shall not go directly up; circle around behind them and come at them in front of the balsam trees. ²⁴And it shall be, when you hear the sound of marching in the tops of the balsam trees, then you shall act promptly, for then YHWH will have gone out before you to strike the army of the Philistines."

2 Sa-mu-ên 5.6-5.24

Đa-vít chinh-phục Giê-ru-sa-lem (5.6-5.16)

⁶Bấy giờ, nhà vua và thuộc hạ của vua đi đến Giê-ru-sa-lem chống dân Giê-bu, cư-dân của xứ ấy. Và chúng nói với Đa-vít: "Người sẽ không được vào trong đây, nhưng kẻ đui và què sẽ bắt người quay lại," nghĩ rằng "Đa-vít không có thể vào trong đây."
⁷Tuy nhiên, Đa-vít chiếm đồn Si-ôn; đó là thành của Đa-vít. ⁸Và Đa-vít đã nói vào ngày đó: "Hễ ai muốn đánh hạ dân Giê-bu, thì kẻ ấy hãy đục kẻ mù và kẻ què mà hôn Đa-vít ghét⁽¹⁾, xuyên qua đường hầm dẫn nước⁽²⁾." Vì thế họ nói: "Kẻ mù hay kẻ què sẽ không được vào trong nhà này."
⁹Thế là Đa-vít sống ở trong đồn đó, và gọi nó là thành Đa-vít. Và Đa-vít xây vách tất cả xung quanh từ Mi-lô⁽³⁾ và hướng về bên trong. ¹⁰Và Đa-vít trở thành lớn hơn và lớn hơn, vì GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI vạn quân ở với người.

¹¹Sau đó, Hi-ram vua Ty-rơ sai các sứ-giả tới Đa-vít với những cây gỗ bá-hương, các thợ mộc, và các thợ đá; và họ xây một cái nhà cho Đa-vít. ¹²Và Đa-vít ý-thức rằng Đức GIA-VÊ đã lập mình làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và rằng Ngài đã nâng cao vương-quốc của mình vì cơ dân Y-sơ-ra-ên của Ngài.

¹³Trong lúc đó, Đa-vít lấy nhiều vợ lẽ và vợ từ Giê-ru-sa-lem, sau khi ông đến từ Hép-rôn; và nhiều con trai và con gái được sinh ra cho Đa-vít. ¹⁴Bấy giờ, đây là tên những đứa con được sinh ra cho ông tại Giê-ru-sa-lem: Sa-mua, Sô-báp, Na-than, Sa-lô-môn, ⁵Gi-ba, Ê-li-sua, Nê-phết, Gia-phia, ¹⁶Ê-li-sa-ma, Ê-li-gia-đa, và Ê-li-phê-lét.

Đa-vít đánh bại dân Phi-li-tin (5.17-5.25)

¹⁷Khi dân Phi-li-tin nghe rằng họ đã xúc dầu cho Đa-vít làm vua trên Y-sơ-ra-ên, thì tất cả dân Phi-li-tin đi lên để tìm đánh Đa-vít; và khi Đa-vít nghe về điều đó, vua đi xuống đồn. ¹⁸Bấy giờ, dân Phi-li-tin đến và tự bủa ra trong thung-lũng Ra-pha. ¹⁹Thế thì Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ rằng: "Con sẽ đi lên chống lại dân Phi-li-tin chăng? Chúa sẽ phó chúng vào trong tay con chăng?" Và Đức GIA-VÊ phán cùng Đa-vít: "Hãy đi lên, vì chắc-chắn Ta sẽ phó dân Phi-li-tin vào trong tay người."
²⁰Vì vậy, Đa-vít kéo đến Ba-anh-Phê-rát-sim, và Đa-vít đánh hạ chúng ở đó; và vua nói: "Đức GIA-VÊ đã đánh vỡ các kẻ thù ta trước mặt ta, như chẻ nước." Vì thế, vua đặt tên chỗ đó là Ba-anh-Phê-rát-sim⁽⁴⁾. ²¹Và chúng bỏ rơi các thần-tượng của chúng ở đó, thế là Đa-vít và thuộc hạ của người đem chúng đi mất.

²²Bấy giờ dân Phi-li-tin lại đi lên một lần nữa, và tự bủa ra trong thung-lũng Ra-pha. ²³Và khi Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ, Ngài phán: "Người chớ đi thẳng lên; hãy đi vòng phía sau chúng và đến ngay chúng ở phía trước những cây dâu. ²⁴Và sẽ xảy ra, khi người nghe tiếng bước đi trong các ngọn những cây dâu, thì người sẽ hành-động nhanh-chóng, vì lúc đó GIA-VÊ sẽ đi ra trước mặt người để đánh hạ quân-đội của dân Phi-li-tin."

¹bản khác: "...kẻ mù và kẻ què, là những kẻ ghét Đa-vít

²so sánh với 1 Sứ-ký 11.6 "Bấy giờ Đa-vít đã nói: 'Hễ ai đánh hạ một người Giê-bu đầu tiên sẽ là trưởng và chi-huy-trưởng.'"

³Mi-lô nghĩa là thành-lũy

⁴Ba-anh-Phê-rát-sim nghĩa là "chủ-tể đánh vỡ"

2 Sa-mu-ên 5.25-6.15

²⁵Thế thì, Đa-vít làm như thế, y như ĐỨC GIA-VÊ đã truyền cho mình, đánh hạ dân Phi-li-tin từ Ghê-ba⁽¹⁾ xa đến tận Ghê-xe.

Đa-vít dời rương giao-ước (6.1-6.5)

6 ¹Bây giờ, Đa-vít lại tập-hợp tất cả 30 ngàn người đàn ông lựa chọn của Y-sơ-ra-ên. ²Rồi, Đa-vít chỗi dậy và đi với tất cả dân-chúng đang ở với mình đến Ba-lê-Giu-đa, để đem lên từ đó rương của ĐỨC CHÚA TRỜI, là vật được cầu-khẩn bởi Danh⁽²⁾, chính danh của ĐỨC GIA-VÊ vạn quân, là Đấng ngự ở trên các chê-rúp. ³Và họ để rương của ĐỨC CHÚA TRỜI trên một cái xe mới để họ có thể đem nó đi từ nhà A-bi-na-đáp, ở trên đồi; và U-xa và A-hi-giô, các người con trai của A-bi-na-đáp, đang dẫn đường cái xe mới đó. ⁴Thế là, họ đem nó với cái rương của ĐỨC CHÚA TRỜI từ nhà của A-bi-na-đáp, ở trên đồi; và A-hi-giô đang bước đi phía trước cái rương. ⁵Trong khi ấy, Đa-vít và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đang làm lễ trước mặt ĐỨC GIA-VÊ với đủ loại nhạc khí làm bằng gỗ bá-hương, và với đàn lia, hạc-cầm, trống com, bặt đánh nhịp, và chập-chĩa.

U-xa chết (6.6-6.11)

⁶Nhưng khi chúng đến sân đập lúa của Na-côn, U-xa đưa tay ra về phía cái rương của ĐỨC CHÚA TRỜI và chụp lấy nó, vì các con bò suýt lật úp nó. ⁷Và cơn giận của ĐỨC GIA-VÊ bùng bùng chống U-xa; và ĐỨC CHÚA TRỜI đánh người ngã xuống đó vì sự bất-kính của người; và người chết ở đó cạnh cái rương của ĐỨC CHÚA TRỜI. ⁸Và Đa-vít trở nên giận, vì sự bộc-phát của ĐỨC GIA-VÊ chống U-xa, và chỗ đó được gọi là Bê-rét-U-xa³ cho đến ngày này. ⁹Vì vậy Đa-vít sợ ĐỨC GIA-VÊ trong ngày đó; và vua nói: "Làm sao rương của ĐỨC GIA-VÊ có thể đến cùng ta?" ¹⁰Và Đa-vít không muốn dời rương của ĐỨC GIA-VÊ vào trong thành Đa-vít với người; nhưng Đa-vít đem nó qua một bên đến nhà của Ô-bết-Ê-đôm, người Gát. ¹¹Như vậy rương của ĐỨC GIA-VÊ ở lại trong nhà của Ô-bết-Ê-đôm, người Gát trong 3 tháng; và ĐỨC GIA-VÊ ban phước cho Ô-bết-Ê-đôm và tất cả gia-hộ của người.

Đa-vít dời rương giao-ước về Giê-ru-sa-lem (6.12-6.23)

¹²Bây giờ, Vua Đa-vít được cho biết: "ĐỨC GIA-VÊ đã ban phước cho Ô-bết-Ê-đôm và tất cả thuộc về người, vì rương của ĐỨC CHÚA TRỜI." Và Đa-vít đi và đem rương ĐỨC CHÚA TRỜI lên từ nhà Ô-bết-Ê-đôm vào trong thành Đa-vít với sự vui-mừng. ¹³Và đã như vậy: khi những người khiêng rương ĐỨC GIA-VÊ đã đi được 6 bước, thì vua hiến-tế 1 con bò đực và 1 con thú mập-béo. ¹⁴Và Đa-vít nhảy múa trước mặt ĐỨC GIA-VÊ với tất cả sức-lực, và Đa-vít đang mặc áo tế vải lanh. ¹⁵Thế là Đa-vít và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đem rương ĐỨC GIA-VÊ lên với tiếng hò reo và với tiếng kèn trom-bét.

¹nguyên ngữ (nn): cho đến khi quý vị sắp đến Ghê-ba

²hay: rương của ĐỨC CHÚA TRỜI; trước rương ấy dân-chúng cầu Danh CHÚA

³nghĩa là Con Nổ Bùng chống lại U-xa: the breakthrough of Uzzah

2 Samuel 5.25-6.15

²⁵Then David did so, just as YHWH had commanded him, and struck down the Philistines from Geba as far as Gezer.

David moves the ark (6.1-6.5)

6 ¹Now David again gathered all the chosen men of Israel, 30,000. ²And David arose and went with all the people who were with him to Baale-judah, to bring up from there the ark of God which is called by the Name, the very name of YHWH of hosts who is sitting above the cherubim. ³And they placed the ark of God on a new cart that they might bring it from the house of Abinadab which was on the hill; and Uzzah and Ahio, the sons of Abinadab; were leading the new cart. ⁴So they brought it with the ark of God from the house of Abinadab, which was on the hill; and Ahio was walking ahead of the ark. ⁵Meanwhile, David and all the house of Israel were celebrating before YHWH with all kinds of instruments made of fir wood, and with lyres, harps, tambourines, castanets and cymbals.

Uzzah dies (6.6-6.11)

⁶But when they came to the threshing floor of Nacon, Uzzah reached out toward the ark of God and took hold of it, for the oxen nearly upset it. ⁷And the anger of YHWH burned against Uzzah, and God struck him down there for his irreverence; and he died there by the ark of God. ⁸And David became angry because of YHWH's outburst against Uzzah, and that place is called Perez-uzzah to this day. ⁹So David was afraid of YHWH that day; and he said, "How can the ark of YHWH come to me?" ¹⁰And David was unwilling to move the ark of YHWH into the city of David with him; but David took it aside to the house of Obed-edom the Gittite. ¹¹Thus the ark of YHWH remained in the house of Obed-edom the Gittite three months, and YHWH blessed Obed-edom and all his household.

David brings the ark to Jerusalem (6.12-6.23)

¹²Now it was told King David, saying, "YHWH has blessed the house of Obed-edom and all that belongs to him, on account of the ark of God." And David went and brought up the ark of God from the house of Obed-edom into the city of David with gladness. ¹³And so it was, that when the bearers of the ark of YHWH had gone six paces, he sacrificed an ox and a fatling. ¹⁴And David was dancing before YHWH with all his might, and David was wearing a linen ephod. ¹⁵So David and all the house of Israel were bringing up the ark of YHWH with shouting and the sound of the trumpet.

2 Samuel 6.16-7.7

¹⁶Then it happened as the ark of YHWH came into the city of David that Michal the daughter of Saul looked out of the window and saw King David leaping and dancing before YHWH; and she despised him in her heart.

¹⁷So they brought in the ark of YHWH and set it in its place inside the tent which David had pitched for it; and David offered burnt offerings and peace offerings before YHWH. ¹⁸And when David had finished offering the burnt offering and the peace offering, he blessed the people in the name of YHWH of hosts. ¹⁹Further, he distributed to all the people, to all the multitude of Israel, both to men and women, a cake of bread and one of dates and one of raisins to each one. Then all the people departed each to his house.

²⁰But when David returned to bless his household, Michal the daughter of Saul came out to meet David and said, "How the king of Israel distinguished himself today! He uncovered himself today in the eyes of his servants' maids as one of the foolish ones shamelessly uncovers himself!" ²¹So David said to Michal, "*It was* before YHWH, who chose me above your father and above all his house, to appoint me ruler over the people of YHWH, over Israel; therefore I will celebrate before YHWH. ²²And I will be more lightly esteemed than this and will be humble in my own eyes, but with the maids of whom you have spoken, with them I will be distinguished." ²³And Michal the daughter of Saul had no child to the day of her death.

David plans to build a temple (7.1-7.3)

7 ¹Now it came about when the king lived in his house, and YHWH had given him rest on every side from all his enemies, ²that the king said to Nathan the prophet, "See now, I dwell in a house of cedar, but the ark of God dwells within tent curtains." ³And Nathan said to the king, "Go, do all that is in your mind, for YHWH is with you."

YHWH prevents king David's intention (7.4-7.7)

⁴But it came about in the same night that the word of YHWH came to Nathan, saying, ⁵"Go and say to My servant David, "Thus says YHWH, "Are you the one who should build Me a house to dwell in? ⁶For I have not dwelt in a house since the day I brought up the sons of Israel from Egypt, even to this day; but I have been moving about in a tent, even in a tabernacle. ⁷Wherever I have gone with all the sons of Israel, did I speak a word with one of the tribes of Israel, which I commanded to shepherd My people Israel, saying, "Why have you not built Me a house of cedar?""

God's covenant with David (7.8-7.17)

2 Sa-mu-ên 6.16-7.7

¹⁶Lúc đó xảy ra khi rương Đức GIA-VÊ đến trong thành Đa-vít, thì Mi-canh, con gái của Sau-lơ, nhìn ra cửa sổ và thấy vua Đa-vít nhảy chồm, và múa máy trước mặt Đức GIA-VÊ; và bà *liền* khinh-bí vua trong tâm của bà.

¹⁷Như thế, họ đã đem rương của Đức GIA-VÊ vào và đặt nó tại chỗ của nó ở bên trong cái lều mà Đa-vít đã dựng lên cho nó; và Đa-vít hiến-dâng các của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an trước mặt Đức GIA-VÊ. ¹⁸Và khi Đa-vít đã dâng của-lễ thiêu và của-lễ bình-an xong, vua chúc-phước cho dân nhân-danh Đức GIA-VÊ vạn-quân. ¹⁹Hơn nữa, vua phân-phát cho mọi người, cho tất cả đám đông Y-sơ-ra-ên, cả đàn-ông lẫn đàn-bà, cho mỗi một người 1 cái bánh ngọt bằng bột mì, 1 cái bánh ngọt bằng những trái chà là, và 1 cái bánh ngọt bằng các nho khô. Đoạn tất cả dân-chúng đi về, mỗi người về nhà mình.

²⁰Nhưng khi Đa-vít trở về để chúc phước cho gia-hộ của mình, thì Mi-canh, con gái của Sau-lơ đi ra đón Đa-vít và nói: "Hôm nay vua Y-sơ-ra-ên chơi nổi làm sao! Hôm nay vua tự cời trần trước mắt các con đòi của những tội-tố của vua như một kẻ ngu-dại tự cời trần không biết nhục-nhã!" ²¹Thế là, Đa-vít nói với Mi-canh: "*Ấy là* trước mặt Đức GIA-VÊ, là Đấng đã chọn ta hơn cha của bà và hơn tất cả nhà của ông, để bổ-nhiệm ta làm người cai-trị trên dân của Đức GIA-VÊ, trên Y-sơ-ra-ên; vì thế ta muốn làm lễ trước mặt Đức GIA-VÊ. ²²Và ta sẽ còn bị xem nhẹ hơn việc này nữa và sẽ khiêm-nhường theo mắt riêng của ta, nhưng đối với những con đòi mà bà nói đó, đối với chúng, ta sẽ nổi bật." ²³Và Mi-canh con gái của Sau-lơ không có con cho đến ngày bà chết.

Đa-vít định xây một đền-thờ (7.1-7.3)

7 ¹Bây giờ, xảy ra khi nhà vua sống trong nhà của mình, và Đức GIA-VÊ đã ban cho nhà vua sự yên-nghỉ ở mọi phía từ tất cả các kẻ thù-nghịch của mình, ²thì nhà vua nói với tiên-tri Na-than: "Hãy xem, bây giờ, ta ngự trong một căn nhà bằng cây bá-hương, nhưng rương của Đức Chúa TRỜI ngự bên trong các tấm màn lều." ³Và Na-than *liền* thưa cùng nhà vua: "Xin đi, xin làm mọi điều ở trong tâm-trí của bệ hạ, vì Đức GIA-VÊ ở cùng bệ hạ."

Đức GIA-VÊ cản ý-định của vua Đa-vít (7.4-7.7)

⁴Nhưng xảy ra vào cùng một đêm đó, lời của Đức GIA-VÊ đến cùng Na-than, phán: ⁵"Hãy đi nói với tội-tố Đa-vít của Ta: 'GIA-VÊ phán như vậy: "Có phải ngươi là người nên xây cho Ta một cái nhà để ở ư? ⁶Vì Ta đã chẳng ở trong một cái nhà nào từ ngày Ta đem những con trai Y-sơ-ra-ên từ Ê-díp-tô lên, đến cả ngày này; nhưng Ta đã đi đó đây trong một cái lều, tức là trong một cái đền tạm. ⁷Bất cứ nơi nào Ta đã đi với tất cả những con trai Y-sơ-ra-ên, há Ta đã nói ra một lời nào với một trong những chi-tộc Y-sơ-ra-ên, mà Ta đã ra lệnh coi sóc dân Y-sơ-ra-ên của Ta, rằng: "Tại sao các ngươi không xây cho Ta một nhà bằng gỗ bá-hương?""

Giao-ước của Đức Chúa TRỜI với Đa-vít (7.8-7.17)

8"Vì thế, bây giờ, ngươi sẽ nói với tôi-tớ Đa-vít của Ta: 'GIA-VÊ vạn quân phán như vậy: "Ta đã bắt ngươi từ đồng cỏ, từ việc theo bầy chiên, để ngươi phải làm người cai-trị trên dân Y-sơ-ra-ên của Ta. 9Và Ta đã ở với ngươi bất cứ nơi nào ngươi đã đi và đã diệt tất cả các kẻ thù của ngươi khỏi trước mặt ngươi; và Ta sẽ làm cho ngươi thành một danh lớn, như những danh của các vĩ-nhân ở trên trái đất. 10Ta cũng sẽ chỉ-định một chỗ cho dân Y-sơ-ra-ên của Ta và sẽ trồng chúng, để chúng có thể sống trong chỗ riêng của chúng mà không bị quấy-rối một lần nữa; các con trai của sự độc-ác cũng sẽ chẳng làm khổ chúng nữa như trước đây, 11tức là từ ngày mà Ta đã truyền cho các phán-quan ở trên dân Y-sơ-ra-ên của Ta; và Ta sẽ cho ngươi yên-nghi khỏi tất cả các kẻ thù của ngươi. GIA-VÊ cũng tuyên-bố cùng ngươi rằng GIA-VÊ sẽ làm một cái nhà cho ngươi. 12Khi các ngày của ngươi được trọn-ven, và ngươi nằm xuống với tổ-phụ của ngươi, Ta sẽ dấy lên dòng-dõi của ngươi sau ngươi, là người sẽ được sinh ra từ ruột của ngươi, và Ta sẽ thiết-lập vương-quốc của nó. 13Nó sẽ xây một cái nhà cho danh Ta, và Ta sẽ thiết-lập ngôi của vương-quốc nó mãi mãi. 14Ta sẽ là cha của nó và nó sẽ là con trai của Ta; khi nó phạm tội, Ta sẽ sửa phạt nó với cây roi của loài người¹⁾ và với các cú đánh của những con trai loài người, 15nhưng sự ân-cần thương-yêu của Ta sẽ không rời khỏi nó, như Ta đã lấy nó khỏi Saul, kẻ mà Ta đã cắt đi khỏi trước mặt ngươi. 16Và nhà của ngươi và vương-quốc của ngươi sẽ tiếp-tục tồn-tại trước mặt Ta mãi mãi; ngôi của ngươi sẽ được thiết-lập mãi mãi." 17Theo đúng tất cả các lời này và tất cả sự hiện-thấy này, Na-than đã nói với Đa-vít như thế.

Lời cầu-nguyện của Đa-vít (7.18-7.29)

18Rồi vua Đa-vít đi vào trong và ngồi trước mặt Đức GIA-VÊ, và vua thưa: "Con là ai, ôi Chúa GIA-VÊ, và nhà của con là gì mà Chúa đã đem con đến tận đây? 19Vây mà, đây đã là một điều nhỏ-mọn trước mắt Chúa, ôi Chúa GIA-VÊ, vì Chúa cũng đã nói về nhà của kẻ tôi-tớ này của Chúa về tương-lai xa-xôi ấy. Và đây là luật-lệ loài người²⁾, ôi Chúa GIA-VÊ. 20Và một lần nữa, Đa-vít có thể thưa cùng Chúa điều gì hơn? Vì Chúa biết tôi-tớ này của Chúa, ôi Chúa GIA-VÊ! 21Vì lời của Chúa, và theo tâm-lòng riêng tư của Chúa, Chúa đã làm hết sự vĩ-đại này để cho tôi-tớ này của Chúa biết. 22Vì lý-do này, Chúa *thật* là vĩ-đại, ôi Chúa GIA-VÊ; vì chẳng có một ai như Chúa, và chẳng có một Đức Chúa TRỜI nào ngoại trừ Chúa, theo mọi điều mà chúng con đã nghe với các lỗ tai của mình.

¹⁾ hay: bằng cây roi giống như cái mà loài người vẫn dùng

²⁾ Trong bài dạy về Thần-học Cựu Ước, Cổ Mục-sư Tiên-sĩ Lê Hoàng Phu, (phát thanh lại trên đài Nguồn Sống ngày 15 tháng 2 năm 2003 sau khi Mục-sư đã được Chúa rước đi lúc 6:30 chiều 30 tháng 1 năm 2003 trong khi trí nhớ vẫn còn minh-mẫn) đã dẫn-giảng về từ "tora" (huấn-thị, lời dạy, chỉ-dẫn, luật-lệ) của Chân-Thần cùng việc dùng cụm từ "Chúa GIA-VÊ" (Lord YHWH) ở đây, là lập lại Sáng-thể 15.2,8 vào thời Áp-ra-ham để đưa ra một trong hai kết-luận là nên dịch câu này: "Lạy Chúa TỰ Hữu Hằng Hữu, đây là hiến-chương cho nhân-loại!"

8"Now therefore, thus you shall say to My servant David, "Thus says YHWH of hosts, "I took you from the pasture, from following the sheep, that you should be ruler over My people Israel. 9And I have been with you wherever you have gone and have cut off all your enemies from before you; and I will make you a great name, like the names of the great men who are on the earth. 10I will also appoint a place for My people Israel and will plant them, that they may live in their own place and not be disturbed again, nor will the sons of wickedness afflict them any more as formerly, 11even from the day that I commanded judges to be over My people Israel; and I will give you rest from all your enemies. YHWH also declares to you that YHWH will make a house for you. 12When your days are complete and you lie down with your fathers, I will raise up your seed after you, who will come forth from your bowels, and I will establish his kingdom. 13He shall build a house for My name, and I will establish the throne of his kingdom forever. 14I will be a father to him and he will be a son to Me; when he commits iniquity, I will correct him with the rod of men and the strokes of the sons of men, 15but My lovingkindness shall not depart from him, as I took *it* away from Saul, whom I removed from before you. 16And your house and your kingdom shall endure before Me forever; your throne shall be established forever." 17In accordance with all these words and all this vision, so Nathan spoke to David.

David's prayer (7.18-7.29)

18Then David the king went in and sat before YHWH, and he said, "Who am I, O Lord YHWH, and what is my house, that Thou hast brought me this far? 19And yet this was insignificant in Thine eyes, O Lord YHWH, for Thou hast spoken also of the house of Thy servant concerning the distant future. And this is the law of man, O Lord YHWH. 20And again what more can David say to Thee? For Thou knowest Thy servant, O Lord YHWH! 21For the sake of Thy word, and according to Thine own heart, Thou hast done all this greatness to let Thy servant know. 22For this reason Thou art great, O Lord YHWH; for there is none like Thee, and there is no God besides Thee, according to all that we have heard with our ears.

2 Samuel 7.23-8.8

²³And what one nation on the earth is like Thy people Israel, whom God went to redeem for Himself as a people and to make a name for Himself, and to do a great thing for Thee and awesome things for Thy land, before Thy people whom Thou hast redeemed for Thyself from Egypt, *from* nations and their gods? ²⁴For Thou hast established for Thyself Thy people Israel as Thine own people forever, and Thou, O YHWH, hast become their God. ²⁵Now therefore, O YHWH God, the word that Thou hast spoken concerning Thy servant and his house, confirm *it* forever, and do as Thou hast spoken, ²⁶that Thy name may be magnified forever, by saying, 'YHWH of hosts is God over Israel!'; and may the house of Thy servant David be established before Thee. ²⁷For Thou, O YHWH of hosts, the God of Israel, hast made a revelation to Thy servant saying, 'I will build you a house!'; therefore Thy servant has found his heart to pray this prayer to Thee. ²⁸And now, O Lord YHWH, Thou art God, and Thy words are truth, and Thou hast spoken this good thing to Thy servant. ²⁹Now therefore, may it please Thee to bless the house of Thy servant, that it may continue forever before Thee. For Thou, O Lord YHWH, hast spoken; and with Thy blessing may the house of Thy servant be blessed forever."

3. David conquers the surrounding nations (8.1-10.19)

David's triumphs (8.1-8.18)

8 ¹Now after this it came about that David smote the Philistines and subdued them; and David took the bridle of the mother city from the hand of the Philistines. ²And he smote Moab, and measured them with the line, making them lie down on the ground; and he measured two lines to put to death and one full line to keep alive. And the Moabites became servants to David, bringing tribute.

³Then David smote Hadadezer, the son of Rehob king of Zobah, as he went to restore his rule at the river Euphrates. ⁴And David captured from him 1,700 horsemen and 20,000 foot soldiers; and David hamstringed the chariot horses, but reserved *enough* of them for 100 chariots. ⁵And when the Arameans of Damascus came to help Hadadezer, king of Zobah, David smote 22,000 Arameans. ⁶Then David put garrisons among the Arameans of Damascus, and the Arameans became servants to David, bringing tribute. And the YHWH helped David wherever he went. ⁷And David took the shields of gold which were on the servants of Hadadezer, and brought them to Jerusalem. ⁸And from Bethah and from Berothai, cities of Hadadezer, King David took a very large amount of bronze.

2 Sa-mu-ên 7.23-8.8

²³Và có một dân-tộc nào trên trái đất lại giống như dân Y-sơ-ra-ên của Chúa, những người mà *Đức* Chúa TRỜI đã đi chuộc cho chính Chúa làm một dân-tộc và để làm thành một danh cho chính Chúa, và để làm một việc vĩ-đại cho Chúa và các việc kinh-khiếp cho xứ-sở Chúa, trước mặt dân Chúa, dân mà Chúa đã chuộc lại cho chính Chúa từ Ê-díp-tô, *từ* các dân-tộc và các thần của chúng? ²⁴Vì Chúa đã lập cho chính Chúa dân Y-sơ-ra-ên của Chúa làm dân-tộc riêng của Chúa mãi mãi; và Chúa, *Đức* GIA-VÊ ôi, đã trở thành *Đức* Chúa TRỜI của họ. ²⁵Bây giờ vì thế, GIA-VÊ *Đức* Chúa TRỜI ôi, lời mà Chúa đã phán về tôi-tớ của Chúa và gia đình của nó, xin khẳng-định nó mãi mãi, và xin làm như Chúa đã phán, ²⁶để danh Chúa có thể được ca-tụng mãi mãi, bằng việc nói rằng: '*Đức* GIA-VÊ vạn quân là *Đức* Chúa TRỜI trên Y-sơ-ra-ên!'; và nguyện xin gia đình của tôi-tớ Đa-vít này của Chúa được thiết-lập trước mặt Chúa. ²⁷Vì Chúa, ôi *Đức* GIA-VÊ vạn quân, *Đức* Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, đã khai-thị cho tôi-tớ này của Chúa rằng: 'Ta sẽ xây cho ngươi một cái nhà!'; vì thế, tôi-tớ này của Chúa đã nhận ra tâm của mình⁽¹⁾ để cầu-nguyện lời này cùng Chúa. ²⁸Và bây giờ, ôi Chúa GIA-VÊ, Chúa là *Đức* Chúa TRỜI, và các lời của Chúa là lẽ thật, và Chúa đã phán điều tốt-lành ấy cùng tôi-tớ này của Chúa. ²⁹Bây giờ vì thế, xin Chúa vui lòng ban phước cho nhà của tôi-tớ này của Chúa, để nó có thể tiếp-tục mãi mãi trước mặt Chúa. Vì Chúa, ôi Chúa GIA-VÊ, đã phán rồi; và với việc ban phước của Chúa nguyện xin nhà của tôi-tớ này của Chúa được phước mãi mãi."

3. Đa-vít chinh-phục các dân-tộc xung quanh (8.1-10.19)

Các chiến-thắng của Đa-vít (8.1-8.18)

8 ¹Bây giờ, sau điều này, đã xảy ra rằng Đa-vít đánh hạ dân Phi-li-tin và bắt-phục chúng; và Đa-vít đã lấy dây cương của thành-phố mẹ từ⁽²⁾ tay của dân Phi-li-tin. ²Và vua đánh hạ Mô-áp, và đo chúng bằng hàng, bắt chúng nằm xuống trên mặt đất; và vua đo 2 hàng để xử-tử và 1 hàng trọn để cho sống. Và dân Mô-áp trở thành tôi-tớ của Đa-vít, dâng triều-cống.

³Đoạn Đa-vít đánh hạ Ha-đa-rê-xe, con trai của Rê-hốp, vua Xô-ba, khi hắn đi phục hồi quyền cai-trị⁽³⁾ của hắn nơi sông Ô-phơ-rát. ⁴Và Đa-vít bắt 1 ngàn 700 kỵ binh và 20 ngàn bộ-binh của hắn; Đa-vít cắt nhượng những con ngựa chạy các cỗ-xe, chỉ để lại *đủ* số cho 100 cỗ-xe. ⁵Và khi dân A-ram⁽⁴⁾ ở Đa-mách đến tiếp-trợ Ha-đa-rê-xe, vua Xô-ba, Đa-vít đánh hạ 22 ngàn người A-ram. ⁶Rồi, Đa-vít lập các đồn ở giữa vòng dân A-ram ở Đa-mách, và dân A-ram trở thành tôi-tớ của Đa-vít, dâng triều-cống. Và *Đức* GIA-VÊ giúp Đa-vít bắt cứ nơi nào người đi. ⁷Và Đa-vít tịch thu các khiên bằng vàng ở trên các tôi-tớ của Ha-đa-rê-xe và đem chúng về Giê-ru-sa-lem. ⁸Và từ Bê-tách và từ Bê-rô-tôi, các thành của Ha-đa-rê-xe, Vua Đa-vít tịch thu một số lượng đồng rất nhiều.

¹hay: đã tìm được dưng-khí để cầu-nguyện

²hay: đã lấy sự kiểm-soát thủ-đô khỏi tay của dân Phi-li-tin

³hồi-phục tay mình

⁴hay: dân Sy-ri-a

2 Sa-mu-ên 8.9-9.9

⁹Bấy giờ, khi Thôi vua Ha-mát nghe Đa-vít đã đánh hạ tất cả quân-đội của Ha-đa-rê-xe, ¹⁰Thôi sai Giô-ram con trai của hắn tới Vua Đa-vít để hỏi thăm sức khoẻ của nhà vua và chúc-tụng nhà vua, vì nhà vua đã đánh chống Ha-đa-rê-xe và đã đánh hạ hắn; vì Ha-đa-rê-xe là một người hay có chiến-tranh với Thôi. Và *Giô-ram* đem theo với hắn những đồ bằng bạc, bằng vàng, và bằng đồng. ¹¹Vua Đa-vít cũng biệt những đồ này ra thánh cho *Đức GIA-VÊ*, cùng với bạc và vàng mà vua đã biệt ra thánh từ tất cả các dân-tộc mà vua đã bắt-phục: ¹²từ A-ram, Mô-áp và các con trai Am-môn, dân Phi-li-tin, A-ma-léc, và từ chiến-lợi-phẩm của Ha-đa-rê-xe, con trai Rê-hóp, vua Xô-ba.

¹³Thế là Đa-vít nổi danh khi vua trở về từ việc đánh hạ 18 ngàn người A-ram⁽¹⁾ trong thung lũng Muôi. ¹⁴Và người lập các đồn trong Ê-đôm. Trong khắp Ê-đôm, người lập các đồn, và tất cả dân Ê-đôm đều trở thành tôi-tớ của Đa-vít. Và *Đức GIA-VÊ* giúp Đa-vít bắt cứ nơi nào người đi.

¹⁵Thế là Đa-vít trị-vì tất cả Y-sơ-ra-ên; và Đa-vít thực-hiện công-lý và công-chính cho tất cả dân của mình. ¹⁶Và Giô-áp con trai của Xê-ru-gia coi quân-đội, và Giô-sa-phát con trai A-hi-lút là quan ghi sổ-sách. ¹⁷Và Xa-đốc con trai của A-hi-túp và A-hi-mê-léc con trai của A-bia-tha là các thầy tế-lễ; và Sê-ra-gia là thư-ký. ¹⁸Và Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa, coi dân Kê-rê-thít và dân Phê-lê-thít; các con trai của Đa-vít đều là các Tổng Bộ-trưởng.

Đa-vít từ-tế đối với Mê-phi-bô-sét (9.1-9.13)

9 ¹Rồi, Đa-vít nói: "Có ai sót lại từ nhà Sau-lơ, để ta có thể tỏ từ-tế cho nó vì cơ Giô-na-than?" ²Bấy giờ, có một tôi-tớ của nhà Sau-lơ, tên là Xíp-ba, và họ gọi hắn đến cùng Đa-vít; và nhà vua nói với hắn: "Người là Xíp-ba chăng?" Và hắn thưa: "Tôi-tớ của bộ hạ đây." ³Nhà vua nói: "Chẳng còn ai thuộc nhà Sau-lơ để ta có thể tỏ từ-tế của *Đức Chúa TRỜI* cho nó sao? Và Xíp-ba thưa cùng nhà vua: "Vẫn còn có một người con trai của Giô-na-than bị liệt cả 2 chân." ⁴Thế là vua nói cùng hắn: "Nó ở đâu?" Và Xíp-ba thưa cùng nhà vua: "Kìa, người ở trong nhà của Ma-kia con trai của A-mi-ên, trong Lô-đê-ba." ⁵Rồi, vua Đa-vít sai đem nó đến từ nhà của Ma-kia, con trai của A-mi-ên, từ Lô-đê-ba. ⁶Và Mê-phi-bô-sét, con trai của Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, đến cùng Đa-vít, sắp mặt của nó xuống đất và nằm phủ-phục. Và Đa-vít nói: "Mê-phi-bô-sét!" Và nó thưa: "Đây là tôi-tớ của vua!" ⁷Và Đa-vít phán với nó: "Đừng sợ, vì chắc-chắn ta sẽ tỏ từ-tế cho ngươi vì cha của ngươi là Giô-na-than, và sẽ phục-hồi cho ngươi tất cả đất-đai của ông nội ngươi là Sau-lơ; và ngươi sẽ ăn nơi bàn của ta thường-xuyên." ⁸Nó lại nằm phủ-phục và thưa: "Tôi-tớ này của bộ hạ là gì, mà bộ hạ phải lưu tâm đến một con chó chết như tôi?"

⁹Thế thì vua gọi người tôi-tớ Xíp-ba của Sau-lơ đến và phán với hắn: "Mọi thứ đã thuộc về Sau-lơ và thuộc về cả gia đình của người, ta đã ban cho cháu nội trai này của chú ngươi.

¹bản khác ghi Ê-đôm

2 Samuel 8.9-9.9

⁹Now when Toi king of Hamath heard that David had smitten all the army of Hadadezer, ¹⁰Toi sent Joram his son to King David to ask him of his welfare and bless him, because he had fought against Hadadezer and smitten him; for Hadadezer was a man of wars with Toi. And *Joram* brought with him articles of silver, of gold and of bronze.

¹¹King David also dedicated these to YHWH, with the silver and gold that he had dedicated from all the nations which he had subdued: ¹²from Ar-awm' and Moab and the sons of Ammon and the Philistines and Amalek, and from the spoil of Hadadezer, son of Rehob, king of Zobah.

¹³So David made a name *for himself* when he returned from smitting 18,000 Arameans in the Valley of Salt.

¹⁴And he put garrisons in Edom. In all Edom he put garrisons, and all the Edomites became servants to David. And YHWH helped David wherever he went.

¹⁵So David reigned over all Israel; and David was doing justice and righteousness for all his people. ¹⁶And Joab the son of Zeruiah *was* over the army, and Jehoshaphat the son of Ahilud was recorder. ¹⁷And Zadok the son of Ahitub and Ahimelech the son of Abiathar were priests, and Seraiah *was* secretary. ¹⁸And Benaiah the son of Jehoiada was over the Cherethites and the Pelethites; and David's sons were chief ministers.

David's kindness to Mephibosheth (9.1-9.13)

9 ¹Then David said, "Is there yet he who is left of the house of Saul, that I may show him kindness for Jonathan's sake?" ²Now there was a servant of the house of Saul whose name was Ziba, and they called him to David; and the king said to him, "Are you Ziba?" And he said, "*I am* your servant." ³And the king said, "Is there not yet anyone of the house of Saul to whom I may show the kindness of God?" And Ziba said to the king, "There is still a son of Jonathan who is crippled in both feet." ⁴So the king said to him, "Where is he?" And Ziba said to the king, "Behold, he is in the house of Machir the son of Ammiel in Lo-debar." ⁵Then King David sent and brought him from the house of Machir' the son of Ammiel from Lo-debar. ⁶And Mephibosheth, the son of Jonathan the son of Saul, came to David and fell on his face and prostrated himself. And David said, "Mephibosheth." And he said, "Here is your servant!" ⁷And David said to him, "Do not fear, for I will surely show kindness to you for the sake of your father Jonathan, and will restore to you all the land of your grandfather Saul; and you shall eat at my table regularly." ⁸Again he prostrated himself and said, "What is your servant, that you should regard a dead dog like me?"

⁹Then the king called Saul's servant Ziba and said to him. "All that belonged to Saul and to all his house I have given to your master's grandson.

2 Samuel 9.10-10.11

¹⁰And you and your sons and your servants shall cultivate the land for him, and you shall bring in *the produce* so that your master's grandson may have food; nevertheless Mephibosheth your master's grandson shall eat at my table regularly." Now Ziba had fifteen sons and twenty servants. ¹¹Then Ziba said to the king, "According to all that my lord the king commands his servant so your servant will do." So Mephibosheth ate at David's table as one of the king's sons. ¹²And Mephibosheth had a young son whose name was Mica. And all who lived in the house of Ziba were servants to Mephibosheth. ¹³So Mephibosheth lived in Jerusalem for he ate at the king's table regularly. Now he was lame in both feet.

David's messengers were humiliated by the Ammonites (10.1-10.5)

10 ¹Now it happened afterwards that the king of the Ammonites died, and Hanun his son became king in his place. ²Then David said, "I will show kindness to Hanun the son of Nahash, just as his father showed kindness to me." So David sent some of his servants to console him concerning his father. But when David's servants came to the land of the Ammonites, ³the princes of the Ammonites said to Hanun their lord, "Do you think that David is honoring your father because he has sent consolers to you? Has David not sent his servants to you in order to search the city, to spy it out and overthrow it?" ⁴So Hanun took David's servants and shaved off half of their beards, and cut off their garments in the middle as far as their hips, and sent them away. ⁵When they told *it* to David, he sent to meet them, for the men were greatly humiliated. And the king said, "Return to Jericho until your beards grow, and *then* return."

David defeats Ammon and A-rawm'(10.6-10.19)

⁶Now when the sons of Ammon saw that they had become odious to David, the sons of Ammon sent and hired the Arameans of Beth-rehob and the Arameans of Zobah, 20,000 foot soldiers, and the king of Maacah with 1,000 men, and the men of Tob with 12,000 men. ⁷When David heard *of it*, he sent Joab and all the army, the mighty men. ⁸And the sons of Ammon came out and drew up in battle array at the entrance of the city, while the Arameans of Zobah and of Rehob and the men of Tob and Maacah were by themselves in the field.

⁹Now when Joab saw that the faces of the battle were set against him in front and in the rear, he selected from all the choice men of Israel, and arrayed *them* against the Arameans. ¹⁰But the remainder of the people he placed in the hand of Abishai his brother, and he arrayed *them* against the sons of Ammon. ¹¹And he said, "If the Arameans are too strong for me, then you shall help me, but if the sons of Ammon are too strong for you, then I will come to help you.

2 Sa-mu-ên 9.10-10.11

¹⁰Người cùng các con trai của người và các người tôi-tớ của người phải cày cấy đất ấy cho nó, và người sẽ đem lại *hoa-lợi*, hầu cho cháu nội trai của chủ người có lương-thực; tuy nhiên, Mê-phi-bô-sét, cháu nội trai này của chủ người, sẽ ăn tại bàn ta thường-xuyên." Bấy giờ Xíp-ba có 15 đứa con trai và 20 tôi-tớ. ¹¹Lúc đó Xíp-ba thưa cùng vua: "Theo mọi điều chúa tôi nhà vua truyền cho tôi-tớ này của bệ hạ, tôi-tớ này của bệ hạ sẽ làm như thế." Vì vậy Mê-phi-bô-sét ăn tại bàn của Đa-vít như một trong những con trai của vua. ¹²Và Mê-phi-bô-sét đã có một đứa con trai nhỏ, tên nó là Mi-ca. Và tất cả những kẻ sống ở trong nhà Xíp-ba đều là tôi-tớ của Mê-phi-bô-sét. ¹³Thế là Mê-phi-bô-sét sống tại Giê-ru-sa-lem, vì nó ăn tại bàn vua thường-xuyên. Bấy giờ nó bị què cả 2 chân.

Sứ-giã của Đa-vít bị dân Am-môn làm nhục (10.1-10.5)

10 ¹Bấy giờ xảy ra sau này, vua của dân Am-môn qua đời, và Ha-nun con trai của hắn thành vua thế chỗ hắn. ²Lúc đó Đa-vít phán: "Ta sẽ tỏ ra tử-tế cùng Ha-nun con trai của Na-hách, y như cha hắn đã tỏ ra tử-tế với ta." Vì vậy, Đa-vít sai một số tôi-tớ của mình đi an-ủi hắn về cha hắn. Nhưng khi các tôi-tớ của Đa-vít đến đất dân Am-môn, ³thì các hoàng-thân của dân Am-môn nói với Hanun, chúa của chúng: "Bệ hạ có nghĩ rằng Đa-vít đang kính-trọng cha của bệ hạ bởi vì ông ta đã sai những kẻ an-ủi đến cùng bệ hạ chăng? Không phải Đa-vít đã sai các tôi-tớ của hắn đến cùng bệ hạ để dò-xét thành này, để dò-thám nó mà lật-đổ nó hay sao?" ⁴Vì vậy Ha-nun bắt các tôi-tớ của Đa-vít, cạo phân nửa râu của họ, và cắt quần-áo của họ ở chính giữa sâu đến tận hông của họ, rồi đuổi họ đi. ⁵Khi người ta cho Đa-vít biết việc này, người sai đi đón họ, vì các ông này bị nhục lắm. Và nhà vua phán: "Hãy trở về tới Giê-ri-cô cho đến khi râu các người mọc lại, *lúc đó* hãy trở về."

Đa-vít đánh-bại Am-môn và A-ram (10.6-10.19)

⁶Bấy giờ, khi các con trai Am-môn thấy mình đã thành ghê tởm đối với Đa-vít, các con trai Am-môn sai mướn dân A-ram ở Bết-Rê-hốp và dân A-ram ở Xô-ba, 20 ngàn bộ-binh, và vua của Ma-a-ca với 1 ngàn lính, và những người ở Tóp với 12 ngàn lính. ⁷Khi Đa-vít nghe *điều đó*, vua sai Giô-áp và tất cả quân-đội, các người hùng đi. ⁸Và các con trai của Am-môn kéo ra, dàn trận tại nơi cửa vào thành⁽¹⁾, trong khi dân A-ram ở Xô-ba và ở Rê-hốp, và lính tráng của Tóp và Ma-a-ca ở riêng trong cánh đồng.

⁹Bấy giờ, khi Giô-áp thấy rằng các mặt trận đã được bày ra chống lại mình ở phía trước và ở phía sau, người chọn từ tất cả những lính xuất-sắc của Y-sơ-ra-ên, và bố-trận chống lại dân A-ram. ¹⁰Nhưng phần binh lính còn lại, người đặt trong tay A-bi-sai, anh của mình, và người bố-trận chống lại những con trai của Am-môn. ¹¹Và người nói: "Nếu dân A-ram quá mạnh cho anh, em sẽ giúp anh, nhưng nếu những con trai của Am-môn quá mạnh cho em, anh sẽ đến giúp em.

¹thành Ra-hát-Am-môn, thủ-đô của dân Am-môn

2 Sa-mu-ên 10.12-11.7

¹²Hãy kiên-quyết, chúng ta hãy tỏ mình can-đảm vì cơ dân ta và vì các thành của ĐỨC CHÚA TRỜI chúng ta; và nguyện-xin ĐỨC GIA-VÊ làm điều tốt-lành trong cái nhìn của Ngài." ¹³Thế là Giô-áp và quân lính theo người kéo đến gần chiến-trận chống dân A-ram; và chúng chạy trốn trước mặt người. ¹⁴Khi các con trai Am-môn thấy dân A-ram chạy trốn, chúng cũng chạy trốn trước mặt A-bi-sai và vào thành. Rồi Giô-áp trở về từ trận đánh chống các con trai Am-môn và tới Giê-ru-sa-lem.

¹⁵Khi dân A-ram thấy mình đã bị đánh hạ trước mặt Y-sơ-ra-ên, chúng họp lại với nhau. ¹⁶Và Ha-đa-rê-xe sai và đem ra dân A-ram ở bên kia sông Ô-phơ-rát; và chúng đến Hê-lam; và Sô-bác chỉ-huy-trưởng quân-đội của Ha-đa-rê-xe dẫn đầu chúng. ¹⁷Bấy giờ, khi Đa-vít biết được điều ấy, vua tập-hợp tất cả Y-sơ-ra-ên và vượt sông Giô-đanh, và đến Hê-lam. Và dân A-ram dàn thế trận của chúng để đón Đa-vít và đánh lại người. ¹⁸Nhưng dân A-ram chạy trốn trước mặt Y-sơ-ra-ên, và Đa-vít giết 700 xa-binh của dân A-ram và 40 ngàn kỵ-binh, và đánh hạ Sô-bác chỉ-huy-trưởng quân-đội của chúng, và hấn ta chết ở đó. ¹⁹Khi tất cả các vua, các tôi-tớ của Ha-đa-rê-xe thấy mình đã bị đánh hạ trước mặt Y-sơ-ra-ên, chúng làm hòa với Y-sơ-ra-ên và phục-dịch họ. Thế là dân A-ram sợ, không dám giúp các con trai Am-môn nữa.

B. CÁC SỰ VẬT-LỘN CỦA ĐA-VÍT (11.1-24.25)

1. Đa-vít và Bát-Sê-ba (11.1-12.31)

Chiến-trận cùng dân Am-môn (11.1)

11 ¹Sau đó, đã xảy ra trong mùa xuân⁽¹⁾, vào thời-gian khi các vua đi ra chiến-đấu, Đa-vít sai Giô-áp đi cùng các tôi-tớ của mình *thường ở* với mình và tất cả Y-sơ-ra-ên, và họ tiêu-diệt các con trai của Am-môn và vây-hãm Ráp-ba. Nhưng Đa-vít ở tại Giê-ru-sa-lem.

Bát-Sê-ba, tội lớn của Đa-vít (11.2-11.5)

²Bấy giờ, khi chiều tà, Đa-vít chỗi dậy từ giường của mình và đi bộ dạo quanh trên nóc nhà của nhà vua; và từ nóc nhà, người thấy một người đàn-bà đang tắm và người đàn-bà hình vóc rất đẹp. ³Thế là Đa-vít sai hỏi về người đàn-bà. Và có người thưa: "Đây không phải là Bát-Sê-ba, con gái của Ê-li-am, vợ của U-ri, người Hê-tít sao?" ⁴Và Đa-vít sai các sứ-giã đi bắt nàng, và khi nàng đến cùng vua, vua nằm với nàng; vì nàng vừa mới làm sạch nàng khỏi sự ô-úế của nàng; nàng trở về nhà nàng. ⁵Và người đàn-bà thụ-thai; và nàng báo cho Đa-vít biết, và thưa: "Tôi có thai."

Đa-vít phạm tội sát-nhân vì muốn che-giấu tội của mình (11.6-11.27)

⁶Lúc đó, Đa-vít gửi thư cho Giô-áp, *rằng*: "Sai U-ri, người Hê-tít, đến cùng ta." Vì vậy Giô-áp sai U-ri tới Đa-vít. ⁷Khi U-ri đến cùng mình, Đa-vít hỏi thăm về sự an-khang của Giô-áp, sự an-khang của dân-quân, và tình-trạng của cuộc chiến.

¹nguyên ngữ: vào lúc trở lại của năm

2 Samuel 10.12-11.7

¹²Be strong, and let us show ourselves courageous for the sake of our people and for the cities of our God; and may YHWH do what is good in His sight."

¹³So Joab and the people who were with him drew near to the battle against the Arameans, and they fled before him.

¹⁴When the sons of Ammon saw that the Arameans fled, they *also* fled before Abishai and entered the city. Then Joab returned from *fighting* against the sons of Ammon and came to Jerusalem.

¹⁵When the Arameans saw that they had been smitten before Israel, they gathered themselves together. ¹⁶And Hadadezer sent and brought out the Arameans who were beyond the river Euphrates, and they came to Helam; and Shobach the commander of the army of Hadadezer led them. ¹⁷Now when it was told David, he gathered all Israel together and crossed the Jordan, and came to Helam. And the Arameans arrayed themselves to meet David and fought against him. ¹⁸But the Arameans fled before Israel, and David killed 700 charioteers of the Arameans and 40,000 horsemen and struck down Shobach the commander of their army, and he died there. ¹⁹When all the kings, servants of Hadadezer, saw that they were smitten before Israel, they made peace with Israel and served them. So the Arameans feared to help the sons of Ammonites anymore.

B. DAVIDS STRUGGLES (11.1-24.25)

1. David and Bathsheba (11.1-12.31)

The battle with Ammon (11.1)

11 ¹Then it happened in the spring, at the time when kings go out *to battle* that David sent Joab and his servants with him and all Israel, and they destroyed the sons of Ammon and besieged Rabbah. But David stayed at Jerusalem.

Bathsheba, David's great sin (11.2-11.5)

²Now when evening came David arose from his bed and walked around on the roof of the king's house, and from the roof he saw a woman bathing, and the woman was very beautiful in appearance. ³So David sent and inquired about the woman. And one said, "Is this not Bathsheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?" ⁴And David sent messengers and took her, and when she came to him, he lay with her; for she had purified herself from her uncleanness: she returned to her house. ⁵And the woman conceived; and she sent and told David, and said, "I am pregnant."

David murders for trying to cover his sin (11.6-11.27)

⁶Then David sent to Joab, *saying*, "Send me Uriah the Hittite." So Joab sent Uriah to David. ⁷When Uriah came to him, David asked concerning the welfare of Joab and the welfare of the people and the state of the war.

2 Samuel 11.8-11.25

⁸Then David said to Uriah, "Go down to your house, and wash your feet." And Uriah went out of the king's house, and a present from the king was sent out after him. ⁹But Uriah slept at the door of the king's house with all the servants of his lord, and did not go down to his house. ¹⁰Now when they told David, saying, "Uriah did not go down to his house." David said to Uriah, "Have you not come from a journey? Why did you not go down to your house?" ¹¹And Uriah said to David, "The ark and Israel and Judah are staying in temporary shelters, and my lord Joab and the servants of my lord are camping in the open field. Shall I then go to my house to eat and to drink and to lie with my wife? By your life and the life of your soul, I will not do this thing." ¹²Then David said to Uriah, "Stay here today also, and tomorrow I will let you go." So Uriah remained in Jerusalem that day and the morrow. ¹³Now David called him, and he ate and drank before him, and he made him drunk; and in the evening he went out to lie on his bed with his lord's servants, but he did not go down to his house.

¹⁴Now it came about in the morning that David wrote a letter to Joab, and sent *it* by the hand of Uriah. ¹⁵And he had written in the letter, saying, "Place Uriah in the front line of the fiercest battle and withdraw from him, so that he may be struck down and die." ¹⁶So it was as Joab kept watch on the city, that he put Uriah at the place where he knew there *were* valiant men. ¹⁷And the men of the city went out and fought against Joab, and some of the people among David's servants fell; and Uriah the Hittite also died. ¹⁸Then Joab sent and reported to David all the events of the war. ¹⁹And he charged the messenger, saying, "When you have finished telling all the events of the war to the king, ²⁰and if it happens that the king's wrath rises and he says to you, 'Why did you go so near to the city to fight? Did you not know that they would shoot from the wall?' ²¹Who struck down Abimelech the son of Jerubbesheth? Did not a woman throw an upper millstone on him from the wall so that he died at Thebez? Why did you go so near the wall?"—then you shall say, 'Your servant Uriah the Hittite is dead also.'"

²²So the messenger departed and came and reported to David all that Joab had sent him *to tell*. ²³And the messenger said to David, "The men prevailed against us and came out against us in the field, but we pressed them as far as the entrance of the gate. ²⁴Moreover, the archers shot at your servants from the wall; so some of the king's servants are dead, and your servant Uriah the Hittite is also dead." ²⁵Then David said to the messenger, "Thus you shall say to Joab, 'Do not let this thing be evil in your sight, for the sword devours one as well as another; make your battle against the city stronger and overthrow it'; and so encourage him."

2 Sa-mu-ên 11.8-11.25

⁸Rồi Đa-vít phán cùng U-ri: "Đi xuống về nhà ngươi, và rửa chân ngươi." Và U-ri đi ra khỏi hoàng cung, và một quà tặng từ nhà vua được gửi ra theo ông. ⁹Nhưng U-ri ngủ tại cửa hoàng cung với tất cả tôi-tớ của chúa mình và không đi xuống về nhà mình. ¹⁰Bấy giờ, khi chúng cho Đa-vít biết, nói: "U-ri đã chẳng đi xuống về nhà hẳn." Đa-vít phán cùng U-ri: "Không phải ngươi vừa mới đi xa về sao? Tại sao ngươi đã chẳng đi xuống về nhà của ngươi?" ¹¹Và U-ri thưa cùng Đa-vít: "Rương giao-ước và Y-sơ-ra-ên và Giu-đa đang ở trong các chỗ trú tạm-thời, và chúa Giô-áp của tôi cùng các tôi-tớ của chúa tôi cắm trại nơi đồng-trồng. Thế thì tôi sẽ đi đến nhà mình để ăn để uống và để nằm với vợ mình sao? Bằng sinh-mạng của bề hạ và sự sống của hồn bề hạ, tôi sẽ không làm điều này." ¹²Rồi Đa-vít phán cùng U-ri: "Cũng ở đây hôm nay, và ngày mai ta sẽ cho ngươi đi." Vì vậy, U-ri ở lại Giê-ru-sa-lem ngày đó và ngày hôm sau. ¹³Bấy giờ, Đa-vít gọi người đến, và người ăn và uống trước mặt vua, và vua làm cho người say; rồi vào chiều tối người đi ra nằm trên giường của mình với các tôi-tớ của chúa mình, nhưng người không đi xuống về nhà của mình.

¹⁴Bấy giờ, xảy ra vào buổi sáng, Đa-vít viết một lá thư cho Giô-áp và gửi *nó* bởi tay của U-ri. ¹⁵Và người đã viết trong lá thư rằng: "Đặt U-ri nơi tuyến đầu của trận-chiến dữ-dội nhất, rồi rút ra khỏi nó, để nó bị cò thể bị đánh ngã gục và chết." ¹⁶Vì vậy, ấy là trong khi Giô-áp canh chừng thành ấy, người đặt U-ri tại chỗ người biết là nơi có những quân dưng-cảm. ¹⁷Và quân của thành ấy đi ra, đánh lại Giô-áp, và có người trong số các tôi-tớ của Đa-vít ngã chết; và U-ri người Hê-tít cũng chết. ¹⁸Rồi Giô-áp sai đi báo cáo với Đa-vít tất cả các biến-cổ của chiến-trận. ¹⁹Và người *cũng* truyền cho sứ-giá ấy, rằng: "Khi ngươi đã báo cáo tất cả các biến-cổ của chiến-trận cùng vua xong, ²⁰và nếu vua nổi giận, và vua phán cùng ngươi: 'Tại sao các ngươi đi quá gần thành ấy để đánh vậy? Các ngươi đã chẳng biết rằng chúng sẽ bắn từ vách thành hay sao?' ²¹Ai đã từng đánh hạ A-bi-mê-léc, con trai của Giê-rút-bê-sét? Chẳng phải một người đàn-bà đã ném một cái thớt trên của cối xay xuống trên nó từ vách thành đến nỗi nó đã chết tại Thê-bết hay sao? Tại sao các ngươi đi quá gần vách thành?'—thì ngươi sẽ nói: 'Tôi-tớ U-ri của vua, người Hê-tít, cũng chết rồi.'"

²²Thế là, sứ-giá ra đi, đến báo cáo cho Đa-vít biết mọi điều Giô-áp đã sai mình *nói*. ²³Và sứ-giá ấy tâu lên Đa-vít: "Quân ấy thắng thế hơn chúng tôi, và kéo ra ngoài đồng đánh lại chúng tôi, nhưng chúng tôi đánh dồn chúng đến tận cổng thành. ²⁴Hơn nữa, các cung thủ bắn vào các tôi-tớ của nhà vua từ trên vách thành; vì vậy, có người trong các tôi-tớ của nhà vua chết rồi; và tôi-tớ U-ri của bề hạ, người Hê-tít, cũng chết." ²⁵Lúc đó Đa-vít nói với sứ-giá: "Ngươi sẽ nói với Giô-áp như vậy: 'Chớ xem điều này là điều xấu trong cái nhìn của ông⁽¹⁾, vì thanh gươm ăn sống kẻ này cũng như kẻ kia; hãy lập trận-chiến của ông chống lại thành ấy mạnh hơn và lật-đổ nó; và hãy khuyến-kích ông ấy *như* thế.'"

¹hay: Chớ để điều này làm ông bực mình

2 Sa-mu-ên 11.26-12.12

26Bấy giờ khi vợ của U-ri nghe rằng U-ri chồng mình đã chết, bà để tang chồng bà. **27**Khi mãn tang, Đa-vít sai đem bà về nhà của mình và bà trở thành vợ của vua; rồi bà sinh cho vua một đứa con trai. Nhưng điều Đa-vít đã làm là xấu-xa trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ.

Na-than buộc tội Đa-vít (12.1-12.12)

12 **1**Lúc đó Đức GIA-VÊ sai Na-than tới Đa-vít. Người đến cùng vua và nói:

"Có 2 người đàn-ông trong một thành nọ, người này giàu, người kia nghèo.

2"Người giàu có rất nhiều bầy chiên và bầy bò.

3"Nhưng người nghèo chẳng có gì hết ngoại trừ một con chiên cái con

Mà người đã mua và nuôi-nấng;

Và nó đã lớn lên với người và với những đứa con của người.

Nó ăn từ *mấy* miếng bánh của người, uống từ chén người, nằm trong ngực người,

Và như một đứa con gái của người.

4"Bây giờ, một lũ khách đến cùng người giàu;

Ông ta không muốn bắt từ bầy chiên riêng của mình hay từ bầy bò riêng của mình,

Đặng dọn một bữa ăn cho lũ khách đã đến cùng mình;

Thay vì vậy, người đã bắt con chiên cái con của người nghèo và dọn nó cho người đã đến cùng mình."

5Lúc đó, con giận của Đa-vít bùng bùng dữ-dội chống người ấy, và vua nói với Na-than: "Như Đức GIA-VÊ sống, chắc-chắn người đã làm điều này là một đứa con trai của sự chết⁽¹⁾! **6**Và hẳn phải bồi-thường 4 lần *giá* con chiên con, bởi vì hẳn đã làm điều này và đã không có lòng thương-xót gì cả."

7Lúc đó, Na-than nói với Đa-vít: "Bệ hạ là người ấy! GIA-VÊ Đức Chúa Trời của Y-so-ra-ên phán như vậy: 'Chính Ta đã xức-dầu cho người làm vua trên Y-so-ra-ên, và chính Ta đã giải-cứu người khỏi tay Sau-lơ. **8**Ta cũng đã ban cho người nhà của chủ người và các người vợ của chủ người vào trong ngực người, và Ta đã ban cho người nhà Y-so-ra-ên và Giu-đa; và nếu *đó đã là* quá ít, thì Ta đã thêm cho người nhiều vật hơn như những cái này! **9**Tại sao người đã khinh-bi lời của GIA-VÊ bởi việc làm điều xấu-xa trong cái nhìn của Ngài? Người đã đánh hạ U-ri, người Hê-tít với thanh gươm, đã lấy vợ của nó làm vợ người, và đã giết nó chết với lưỡi gươm của những con trai Am-môn. **10**Bởi vậy bây giờ, thanh gươm sẽ chẳng bao giờ rời khỏi nhà của người⁽²⁾, vì người đã khinh Ta và đã lấy vợ của U-ri người Hê-tít, làm vợ người.' **11**Đức GIA-VÊ phán như vậy: 'Này, Ta sẽ dấy lên điều xấu-xa chống lại người từ chính gia-hộ của người; thậm-chí Ta sẽ bắt những người vợ của người trước mắt người, mà trao *chúng* cho bạn bè của người, và nó sẽ nằm với các người vợ của người trong bạch-nhục. **12**Quả thật, người đã làm nó một cách bí-mật, nhưng Ta sẽ làm điều này trước mặt tất cả Y-so-ra-ên và dưới mặt trời.'"

¹nghĩa là: chắc chắn phải chết, đáng chết

²nghĩa là: huynh đệ tương tàn, nội da xáo thịt

2 Samuel 11.26-12.12

26Now when the wife of Uriah heard that Uriah her husband was dead, she mourned for her husband. **27**When the *time of* mourning was over, David sent and brought her to his house and she became his wife; then she bore him a son. But the thing that David had done was evil in the sight of YHWH.

Nathan accuses David of sin (12.1-12.12)

12 **1**Then YHWH sent Nathan to David. And he came to him, and said,

"There were two men in one city, the one rich and the other poor.

2"The rich man had a great many flocks and herds.

3"But the poor man had nothing except one little ewe lamb

Which he bought and nourished;

And it grew up together with him and his children.

It would eat of his morsel and drink of his cup and lie in his bosom,

And was like a daughter to him.

4"Now a traveler came to the rich man,

And he was unwilling to take from his own flock or his own herd,

To prepare for the wayfarer who had come to him;

Rather he took the poor man's ewe lamb

and prepared it for the man who had come to him."

5Then David's anger burned greatly against the man, and he said to Nathan, "As YHWH lives, surely the man who has done this is a son of death. **6**And he must make restitution for the lamb fourfold, because he did this thing and had no compassion."

7Nathan then said to David, "You are the man! Thus says YHWH God of Israel, 'It is I who anointed you king over Israel and it is I who delivered you from the hand of Saul.

8I also gave you your master's house and your master's wives into your bosom, and I gave you the house of Israel and Judah; and if *that had been* too little, I would have added to you many more things like these! **9**Why have you despised the word of YHWH by doing evil in His sight? You have struck down Uriah the Hittite with the sword, have taken his wife to be your wife, and have killed him with the sword of the sons of Ammon. **10**Now therefore, the sword shall never depart from your house, because you have despised Me and have taken the wife of Uriah the Hittite to be your wife.' **11**Thus says YHWH, 'Behold, I will raise up evil against you from your own household; I will even take your wives before your eyes, and give *them* to your companion, and he shall lie with your wives in broad daylight. **12**Indeed you did it secretly, but I will do this thing before all Israel, and under the sun.' "

2 Samuel 12.13-12.29

David repents—Bathsheba's baby dies (12.13-12.23)

13Then David said to Nathan, "I have sinned against YHWH." And Nathan said to David, "YHWH also has caused your sin to pass away; you shall not die. **14**However, because by this deed you have given occasion to the enemies of YHWH to blaspheme, the child also that is born to you shall surely die." **15**So Nathan went to his house. Then YHWH struck the child that Uriah's wife bore to David, so that he was very sick. **16**David therefore inquired of God for the child, and David fasted and went and lay all night on the ground. **17**And the elders of his household stood beside him in order to raise him up from the ground, but he was unwilling and would not eat food with them. **18**Then it happened on the seventh day that the child died. And the servants of David were afraid to tell him that the child was dead, for they said, "Behold, while the child was *still* alive, we spoke to him and he did not listen to our voice. How then can we tell him that the child is dead, since he might do *himself* harm!" **19**But when David saw that his servants were whispering together, David perceived that the child was dead; so David said to his servants, "Is the child dead?" And they said, "He is dead." **20**So David arose from the ground, washed, anointed *himself*, and changed his clothes and he came into the house of YHWH and worshiped. Then he came to his own house, and when he requested, they set food before him and he ate. **21**Then his servants said to him, "What is this thing that you have done? While the child was alive, you fasted and wept; but when the child died, you arose and ate food." **22**And he said, "While the child was *still* alive, I fasted and wept; for I said, 'Who knows, YHWH may be gracious to me, that the child may live.' **23**But now he has died; why should I fast? Can I bring him back again? I shall go to him, but he will not return to me."

Solomon born (12.24-12.25)

24Then David comforted his wife Bathsheba, and went in to her and lay with her; and she gave birth to a son, and he named him Solomon. Now YHWH loved him **25**and sent *word* through Nathan the prophet, and he named him Jedidiah for YHWH's sake.

David conquers the Ammonites (12.26-12.31)

26Now Joab fought against Rabbah of the sons of Ammon, and captured the royal city. **27**And Joab sent messengers to David and said, "I have fought against Rabbah, I have even captured the city of waters. **28**Now therefore, gather the rest of the people together and camp against the city and capture it, lest I capture the city myself and it be named after me." **29**So David gathered all the people and went to Rabbah, fought against it, and captured it.

2 Sa-mu-ên 12.13-12.29

Đa-vít ăn-năn—Đứa con của Bát-Sê-ba chết (12.13-12.23)

13Thế thì Đa-vít nói với Na-than: "Ta đã phạm tội cùng Đức GIA-VÊ." Và Na-than nói với Đa-vít: "Đức GIA-VÊ cũng đã khiến cho tội của bệ hạ biến mất; bệ hạ sẽ không chết." **14**Tuy nhiên, vì qua hành động này bệ hạ đã cho những kẻ thù-nghịch của Đức GIA-VÊ cơ-hội để phạm-thương, đứa con được sinh ra cho bệ hạ chắc-chắn cũng sẽ chết." **15**Thế là, Na-than đi về nhà của mình. Đoạn, Đức GIA-VÊ đánh đứa nhỏ mà vợ của U-ri đã sinh ra cho Đa-vít, đến nỗi nó bệnh rất nặng. **16**Vì thế, Đa-vít cầu-khẩn Đức Chúa TRỜI cho đứa nhỏ; và Đa-vít kiêng ăn, và đi nằm suốt đêm trên mặt đất. **17**Và các trưởng-lão của gia-hộ người đứng bên người đặng đỡ người dậy khỏi mặt đất, nhưng người không chịu và chẳng muốn ăn thực-phẩm với họ. **18**Đoạn xảy ra, vào ngày thứ bảy, đứa nhỏ chết. Các tôi-tớ của Đa-vít sợ nói cho người biết đứa nhỏ đã chết, vì họ nói: "Kia, trong khi đứa nhỏ *vẫn còn* sống, chúng ta đã nói với ngài, ngài đã không nghe tiếng của chúng ta. Thế thì, làm thế nào chúng ta có thể nói cho ngài biết đứa nhỏ đã chết, vì ngài có thể làm hại ngài chăng?" **19**Nhưng khi Đa-vít thấy các tôi-tớ của mình đang thì thầm với nhau, Đa-vít biết đứa nhỏ đã chết; vì vậy, Đa-vít nói với các tôi-tớ của mình: "Đứa nhỏ đã chết rồi há?" Và họ thưa: "Đứa nhỏ đã chết rồi." **20**Thế là, Đa-vít chỗi dậy khỏi mặt đất, tắm, xúc dầu, thay quần-áo, và người đi vào trong nhà của Đức GIA-VÊ và thờ-lạy. Đoạn, người đi đến nhà riêng của mình, và khi người yêu-cầu, họ dọn thực-phẩm trước mặt người, và người ăn. **21**Lúc đó, các tôi-tớ người tâu lên người: "Điều bệ hạ vừa làm là gì vậy? Trong khi đứa nhỏ còn sống, bệ hạ kiêng ăn và khóc-lóc; nhưng khi đứa nhỏ đã chết, bệ hạ lại chỗi dậy và ăn thực-phẩm." **22**Và người nói: "Trong khi đứa nhỏ *vẫn còn* sống, ta kiêng ăn và khóc; vì ta đã nói: 'Nào ai biết được, Đức GIA-VÊ có thể khoan-dung với ta, để đứa nhỏ được sống.' **23**Nhưng bây giờ, nó đã chết; tại sao ta nên kiêng ăn? Ta có thể đem nó trở lại được ư? Ta sẽ đi đến cùng nó, nhưng nó sẽ không trở lại cùng ta."

Sa-lô-môn ra đời (12.24-12.25)

24Thế thì Đa-vít an-ủi vợ của mình là Bát-Sê-ba và đi vào trong bà và nằm với bà; rồi bà sanh một đứa con trai, vua đặt tên nó là Sa-lô-môn. Bây giờ Đức GIA-VÊ thương-yêu Sa-lô-môn **25**và gửi *lời* qua tiên-tri Na-than, và vua đặt tên nó là Giê-đi-đi-a⁽¹⁾ vì có Đức GIA-VÊ.

Đa-vít chinh-phục dân Am-môn (12.26-12.31)

26Bây giờ Giô-áp đánh chống Ráp-ba của những con trai Am-môn, và chiếm lấy hoàng-thành ấy. **27**Và Giô-áp sai các sứ-giã tới Đa-vít và nói: "Tôi vừa đánh chống Ráp-ba; thậm-chí tôi vừa chiếm lấy thành có nước ấy. **28**Bởi vậy bây giờ, hãy tập-hợp phần dân còn lại rồi cắm trại chống thành ấy và chiếm lấy nó, e rằng chính tôi chiếm lấy thành và nó được đặt tên theo tôi." **29**Vì vậy, Đa-vít tập-hợp tất cả dân rồi đi đến Ráp-ba, đánh lại nó, và chiếm lấy nó.

¹Giê-đi-đi-a nghĩa là: người được Đức Gia-Vê thương-yêu

³⁰Rồi người lấy vương-miện của vua chúng khỏi đầu của hân; và nó nặng một ta-lăng vàng, và *trong nó có* một viên đá quý; và nó *được đặt* trên đầu của Đa-vít. Và người cũng mang chiến-lợi-phẩm của thành ấy ra, một số lượng rất lớn. ³¹Người cũng đem dân ở trong đó ra, và để *chúng* ở dưới những cây cưa, các dụng-cụ bằng sắt bén, những cây rìu bằng sắt, và bắt họ đi qua lò gạch. Và người đã làm như vậy cho tất cả các thành của những con trai Am-môn. Đoạn, Đa-vít và tất cả dân trở về Giê-ru-sa-lem.

2. Xào-xáo trong gia-đình của Đa-vít (13.1-14.33)

Am-nôn hãm-hiếp Ta-ma (13.1-13.22)

13 ¹Bấy giờ, xảy ra sau việc này, Áp-sa-lôm con trai của Đa-vít có một người em gái xinh-đẹp, tên là Ta-ma, và Am-nôn con trai của Đa-vít yêu cô. ²Và Am-nôn quá bực bội vì em gái Ta-ma của mình đến nỗi thành bệnh, vì cô ấy là một gái đồng-trinh, và Am-nôn thấy khó⁽¹⁾ đụng tới cô ấy. ³Nhưng Am-nôn có một người bạn tên là Giô-na-đáp, con trai của Si-mê-a⁽²⁾, anh của Đa-vít; và Giô-na-đáp là một người rất qui-quyết. ⁴Và hân nói với người: "Hỡi vương-tử, tại sao ngài quá thất-vọng từ sáng này qua sáng nọ vậy? Ngài không muốn cho tôi biết sao?" Thế thì Am-nôn nói với hân: "Tôi yêu Ta-ma, em gái của em trai Áp-sa-lôm của tôi." ⁵Thế thì Giô-na-đáp nói với người: "Hãy nằm trên giường vương-tử và làm bộ đau; khi thân-phụ của ngài đến thăm ngài, hãy tâu lên vua: 'Xin vui lòng cho em gái của con là Ta-ma đến cho con thức ăn để ăn, và xin cho em con chuẩn-bị món ăn trong cái nhìn của con, để con được thấy và ăn từ tay em con.'" ⁶Vì vậy, Am-nôn nằm xuống và giả bộ đau; khi nhà vua đến thăm mình, Am-nôn thưa cùng nhà vua: "Xin vui lòng cho em gái con là Ta-ma đến làm cho con một cặp bánh ngọt trong cái nhìn của con, để con được ăn từ tay em con."

⁷Thế thì Đa-vít sai người đến nhà đòi Ta-ma, nói: "Đi ngay đến nhà anh Am-nôn của con, và chuẩn-bị thức ăn cho anh con." ⁸Vì vậy Ta-ma đi đến nhà anh Am-nôn của mình, và anh đang nằm. Và cô lấy bột, nhồi nó, làm các bánh ngọt trong cái nhìn của anh ta, và nướng các bánh ngọt ấy. ⁹Và cô lấy cái chảo mà trút *chúng* ra trước mặt anh; nhưng anh từ-chối không ăn. Và Am-nôn nói: "Bảo mọi người lui ra khỏi ta." Vì vậy, mọi người lui ra khỏi anh. ¹⁰Đoạn, Am-nôn nói với Ta-ma: "Hãy đem thức-ăn vào trong phòng ngủ, để anh có thể ăn từ tay em." Vì vậy, Ta-ma lấy bánh ngọt mình đã làm, và đem chúng vào trong phòng ngủ cho Am-nôn anh của mình. ¹¹Khi cô đem *chúng* cho anh ăn, anh nắm cô và nói với cô: "Hãy đến, hãy nằm với anh, em gái của anh." ¹²Nhưng cô trả lời anh: "Không, thưa anh tôi, chớ xúc-phạm tôi, vì việc như vậy chẳng ai làm trong Y-sơ-ra-ên; xin chớ làm điều ô-nhục này! ¹³Về phần tôi, tôi có thể khiến cho sự sỉ-nhục của tôi đi đâu? Và còn anh, anh sẽ như một trong những kẻ ngu-ngốc trong Y-sơ-ra-ên. Vì thế, bây giờ, xin tâu lên nhà vua, vì người sẽ không giữ tôi khỏi anh đâu."

¹nguyên ngữ: Khó theo dõi mắt của Am-nôn

²Sam-ma trong 1 Sa-mu-ên 16.9, ở đây ghi Si-mê-a

³⁰Then he took the crown of their king from his head; and its weight *was* a talent of gold, and *in it was* a precious stone; and it was *placed* on David's head. And he brought out the spoil of the city in great amounts. ³¹He also brought out the people who were in it, and set *them* under saws, sharp iron instruments, and iron axes, and made them pass through the brickkiln. And thus he did to all the cities of the sons of Ammon. Then David and all the people returned to Jerusalem.

2. Turmoil in David's family (13.1-14.33)

Amnon rapes Tamar(13.1-13.22)

13 ¹Now it was after this that Absalom the son of David had a beautiful sister whose name Tamar, and Amnon the son of David loved her. ²And Amnon was so frustrated because of his sister Tamar that he made himself ill, for she was a virgin, and it seemed hard to Amnon to do anything to her. ³But Amnon had a friend whose name was Jonadab, the son of Shimeah, David's brother; and Jonadab was a very shrewd man. ⁴And he said to him, "O son of the king, why are you so depressed morning after morning? Will you not tell me?" Then Amnon said to him, "I am in love with Tamar, the sister of my brother Absalom." ⁵Jonadab then said to him, "Lie down on your bed and pretend to be ill; when your father comes to see you, say to him, 'Please let my sister Tamar come and give me *some* food to eat, and let her prepare the food in my sight, that I may see *it* and eat from her hand.'" ⁶So Amnon lay down and pretended to be ill; when the king came to see him, Amnon said to the king, "Please let my sister Tamar come and make me a couple of cakes in my sight, that I may eat from her hand."

⁷Then David sent to the house for Tamar, saying, "Go now to your brother Amnon's house, and prepare food for him." ⁸So Tamar went to her brother Amnon's house, and he was lying down. And she took dough, kneaded *it*, made cakes in his sight, and baked the cakes. ⁹And she took the pan and poured *them* out before him, but he refused to eat. And Amnon said, "Have everyone go out from me." So everyone went out from him. ¹⁰Then Amnon said to Tamar, "Bring the food into the bedroom, that I may eat from your hand." So Tamar took the cakes which she had made and brought them into the bedroom to her brother Amnon. ¹¹When she brought *them* to him to eat, he took hold of her and said to her, "Come, lie with me, my sister." ¹²But she answered him, "No, my brother, do not violate me, for such a thing is not done in Israel; do not do this disgraceful thing! ¹³As for me, where could I cause to go my reproach? And as for you, you will be like one of the fools in Israel. Now therefore, please speak to the king, for he will not withhold me from you."

2 Samuel 13.14-13.29

¹⁴However, he would not listen to her voice; since he was stronger than she, he violated her and lay with her.

¹⁵Then Amnon hated her with a very great hatred; for the hatred with which he hated her was greater than the love with which he had loved her. And Amnon said to her, "Get up, go away!" ¹⁶But she said to him, "No, because this wrong in sending me away is greater than the other that you have done to me!" Yet he would not listen to her. ¹⁷Then he called his young man who attended him and said, "Now throw this woman out of my presence, and lock the door behind her." ¹⁸Now she had on a varicolored tunic; for in this manner the virgin daughters of the king dressed themselves in robes. Then his attendant took her out and locked the door behind her. ¹⁹And Tamar put dust on her head, and tore her varicolored tunic which was on her; and she put her hand on her head and went away, crying aloud as she went.

²⁰Then Absalom her brother said to her, "Has Amnon your brother been with you? But now keep silent, my sister, he is your brother; do not take this matter to heart." So Tamar remained and was desolate in her brother Absalom's house. ²¹Now when King David heard of all these matters, he was very angry. ²²But Absalom did not speak to Amnon either good or bad; for Absalom hated Amnon because he had violated his sister Tamar.

Absalom murders Amnon (13.23-13.39)

²³Now it came about after two full years that Absalom had sheepshearers in Baal-hazor, which is near Ephraim, and Absalom invited the king's sons. ²⁴And Absalom came to the king and said, "Behold now, your servant has sheepshearers; please let the king and his servants go with your servant." ²⁵But the king said to Absalom, "No, my son, we should not all go, lest we be burdensome to you." Although he urged him, he would not go, but blessed him. ²⁶Then Absalom said, "If not, please let my brother Amnon go with us." And the king said to him, "Why should he go with you?" ²⁷But when Absalom urged him, he let Amnon and all the king's sons go with him.

²⁸And Absalom commanded his servants, saying, "See now, when Amnon's heart is merry with wine, and when I say to you, 'Strike Amnon,' then put him to death. Do not fear; have not I myself commanded you? Be courageous and be valiant." ²⁹And the servants of Absalom did to Amnon just as Absalom had commanded. Then all the king's sons arose and each mounted his mule and fled.

2 Sa-mu-ên 13.14-13.29

¹⁴Tuy nhiên, hắn không muốn nghe tiếng nói của cô; vì hắn mạnh hơn cô, hắn hãm-hiếp cô và nằm với cô.

¹⁵Rồi Am-nôn ghét cô với một sự căm-ghét rất lớn; vì sự căm-ghét mà hắn ghét cô lớn hơn tình yêu mà hắn đã từng yêu cô. Và Am-nôn nói với cô: "Đứng dậy, cút đi!" ¹⁶Nhưng cô ấy nói với hắn: "Không, vì việc quấy đuổi tôi đi này còn quấy hơn việc quấy mà anh đã vừa gây cho tôi!" Vậy mà hắn không nghe cô. ¹⁷Rồi hắn gọi kẻ hầu-hạ trai trẻ của mình mà nói: "Bây giờ, quăng con đàn-bà này ra khỏi ta, rồi khóa cửa lại đằng sau nó." ¹⁸Bây giờ, cô mặc cái áo khoác nhiều màu; vì, những người con gái đồng-trình của vua mặc các áo dài theo cách-thức đó. Lúc đó kẻ hầu của hắn đuổi cô ra và khóa cửa lại đằng sau cô. ¹⁹Và Ta-ma rắc bụi trên đầu của cô, và xé cái áo khoác nhiều màu ở trên cô; và cô đặt tay trên đầu cô mà đi khỏi, vừa khóc lớn cô vừa đi.

²⁰Rồi Áp-sa-lôm, anh của cô, nói với cô: "Có phải Am-nôn, anh của em, đã ở cùng em chăng? Nhưng bây giờ giữ im-lặng, em gái của ta, hắn là anh của em; đừng để việc này trong lòng." Thế là Ta-ma vẫn ở vậy và u-sầu trong nhà anh Áp-sa-lôm của mình. ²¹Bây giờ, khi Vua Đa-vít đã nghe về tất cả những việc này, người rất giận.⁽¹⁾ ²²Nhưng Áp-sa-lôm đã chẳng nói với Am-nôn hoặc lành hay dữ; vì Áp-sa-lôm ghét Am-nôn bởi vì hắn đã hãm-hiếp em gái Ta-ma của mình.

Áp-sa-lôm giết Am-nôn (13.23-13.39)

²³Bây giờ đã xảy ra vào khoảng sau 2 năm tròn: Áp-sa-lôm có những kẻ hớt lông chiên tại Ba-anh-Hát-so gần Ép-ra-im, Áp-sa-lôm mời các vương-tử đến. ²⁴Và Áp-sa-lôm đến cùng nhà vua và tâu: "Xin coi này, bây giờ, kẻ tôi-tớ này của bộ hạ có các thợ hớt lông chiên; xin nhà vua và các tôi-tớ của bộ hạ đi với kẻ tôi-tớ này của bộ hạ." ²⁵Nhưng nhà vua nói với Áp-sa-lôm: "Không, này con trai ta, tất cả chúng ta không nên đi hết, e rằng chúng ta là gánh nặng cho con." Mặc dầu người cố nài-ni vua, vua vẫn không đi, nhưng chúc phước cho người. ²⁶Lúc ấy Áp-sa-lôm thưa: "Nếu không, xin cho anh Am-nôn của con đi với chúng con." Vua nói với người: "Tại sao nó nên đi với con?" ²⁷Nhưng khi Áp-sa-lôm cố nài-ni vua, thì vua cho Am-nôn và tất cả các vương-tử cùng đi với người⁽²⁾.

²⁸Và Áp-sa-lôm truyền cho các tôi-tớ của mình rằng: "Này, bây giờ, khi tâm-lòng của Am-nôn vui với rượu, và khi ta nói với các người: 'Đánh Am-nôn,' thì giết hắn. Đừng sợ; không phải chính ta đã ra lệnh cho các người, hay sao? Hãy can-đảm và dũng-cảm." ²⁹Và các tôi-tớ của Áp-sa-lôm gây cho Am-nôn y như Áp-sa-lôm đã truyền. Lúc đó, tất cả các vương-tử đều chỗi dậy và mỗi người cỡi lừa của mình mà chạy trốn.

¹có bản thêm: "...nhưng người không muốn phạt con trai Am-nôn của mình, bởi vì người thương nó, vì nó là con đầu lòng của mình."

²có bản thêm: "Áp-sa-lôm làm một dạ-yến giống như một dạ-yến của một vị vua."

2 Sa-mu-ên 13.30-14.8

30Bấy giờ, trong khi họ đang trên đường, có báo cáo đến cùng Đa-vít rằng: "Áp-sa-lôm đã đánh hạ tất cả các vương-tử và không có một ai trong họ được chừa." ³¹Thế thì vua đứng dậy, xé quần-áo mình, rồi nằm trên đất, và tất cả các tôi-tớ của vua đang đứng cạnh *cũng* có quần-áo bị xé. ³²Và Giô-na-đáp, con trai của Si-mê-a, anh của Đa-vít, trả lời và tâu: "Đừng để chúa tôi nói chúng đã giết tất cả các người trai trẻ ấy, các vương-tử, vì chỉ một mình Am-nôn chết; bởi vì do miệng của Áp-sa-lôm việc này đã được quyết-định từ ngày Am-nôn hãm-hiếp em gái Ta-ma của nó. ³³Vì thế bây giờ, xin chúa tôi nhà vua đừng để báo cáo đó trong tâm⁽¹⁾, ấy là: 'tất cả vương-tử đã chết,' vì chỉ có Am-nôn chết thôi."

34Bấy giờ Áp-sa-lôm đã chạy trốn. Và có chàng trai là kẻ giữ vọng-canh ngược mắt của nó lên mà nhìn, và kia, có nhiều người đang đến từ con đường phía sau nó, bên cạnh núi. ³⁵Và Giô-na-đáp tâu lên nhà vua: "Kia, các vương-tử đã đến; theo như lời của kẻ tôi-tớ này của vua, nó đã xảy ra như thế". ³⁶Và xảy ra vừa khi hắn đã nói xong, thì kia, các vương-tử đến và cất lên tiếng của họ mà khóc; nhà vua và tất cả các tôi-tớ của vua cũng khóc với một cơn khóc rất lớn-lao.

37Bấy giờ Áp-sa-lôm đã chạy trốn và tới Thanh-mai con trai của Am-mi-hút, vua của Ghê-su-rơ. Và Đa-vít khóc tang cho con trai của mình mỗi ngày. ³⁸Thế là Áp-sa-lôm chạy trốn và đã đi tới Ghê-su-rơ, và ở đó 3 năm. ³⁹Và vua Đa-vít khao-khát đi ra đến cùng Áp-sa-lôm; vì vua đã được an-ùi về Am-nôn, vì nó đã chết.

Một người đàn-bà cầu thay cho Áp-sa-lôm (14.1-14.24)

14 ¹Bấy giờ Giô-áp con trai Xê-ru-gia nhận-thức rằng tâm vua nghiêng về Áp-sa-lôm. ²Vì vậy, Giô-áp sai đến Thê-cô-a và bắt một người đàn-bà khôn-gioan từ đó và nói với bà: "Xin giả làm một người có tang, mặc áo tang bây giờ, và người đừng xúc dầu cho người, nhưng làm như một người đàn-bà đang khóc tang cho người chết nhiều ngày rồi; ³rồi đi tới nhà vua và tâu lên vua theo cách này." Thế là Giô-áp đặt các lời vào trong miệng của bà.

⁴Bây giờ, khi người đàn-bà ở Thê-cô-a tâu lên vua, bà cúi mặt của bà xuống tận mặt đất mà lạy và tâu: "Xin giúp, bệ hạ ôi!" ⁵Và nhà vua *liền* nói với bà: "Điều rắc-rối của người là gì?" Và bà tâu: "Quả thật, tôi là một người góa-bụa, vì chồng tôi đã chết. ⁶Và con đời này của bệ hạ đã có hai đứa con trai, nhưng hai đứa nó đã đánh nhau ngoài đồng, và đã chẳng có một người giải-cứu nào giữa chúng⁽²⁾, vì vậy đứa này đánh đứa kia và giết đứa kia chết. ⁷Bây giờ, kia, toàn-thể gia-đình đã dấy lên chống lại con đời này của bệ hạ, và họ nói: 'Nộp kẻ đã giết anh nó, để chúng ta được xử-tử nó, vì sanh-mạng của anh nó mà nó đã giết; và cũng để hủy-diệt kẻ thừa-kế của nó.' Như vậy, họ sẽ đập *dóm lửa* than còn lại của tôi, để khiến chống tôi không tên cũng không có gì sót lại trên mặt trái đất."

⁸Thế thì nhà vua phán cùng người đàn-bà: "Hãy đi về nhà của người, ta sẽ ban lệnh về người."

¹hay: đừng bị bối-rối quá nhiều vì báo cáo đó

²hay: chẳng có một ai can chúng ra

2 Samuel 13.30-14.8

30Now it was while they were on the way that the report came to David, saying, "Absalom has struck down all the king's sons, and not one of them is left." ³¹Then the king arose, tore his clothes and lay on the ground, and all his servants were standing by with clothes torn. ³²And Jonadab, the son of Shimeah, David's brother, answered and said, "Do not let my lord say they have put to death all the young men, the king's sons, for Amnon alone is dead; because by the mouth of Absalom this has been determined since the day that he violated his sister Tamar. ³³Now therefore, do not let my lord the king take the report to heart, namely, 'all the king's sons are dead,' for only Amnon is dead."

34Now Absalom had fled. And the young man who was the watchman raised his eyes and looked, and behold, many people were coming from the road behind him by the side of the mountain. ³⁵And Jonadab said to the king, "Behold, the king's sons have come; according to your servant's word, so it happened." ³⁶And it came about as soon as he had finished speaking, that behold, the king's sons came and lifted their voices and wept; and also the king and all his servants wept with a very great weeping.

37Now Absalom fled and went to Talmai the son of Ammihud, the king of Geshur. And David mourned for his son every day. ³⁸So Absalom had fled and gone to Geshur, and was there three years. ³⁹And the soul of King David longed to go out to Absalom; for he was comforted concerning Amnon, since he was dead.

A woman intercedes for Absalom (14.1-14.24)

14 ¹Now Joab the son of Zeruiah perceived that the king's heart was inclined toward Absalom. ²So Joab sent to Tekoa and took a wise woman from there and said to her, "Please pretend to be a mourner, and put on mourning garments now, and do not anoint yourself with oil, but be like a woman who has been mourning for the dead many days; ³then go to the king and speak to him in this manner." So Joab put the words in her mouth.

⁴Now when the woman of Tekoa spoke to the king, she fell on her face to the ground and prostrated herself and said, "Help, O king." ⁵And the king said to her, "What is your trouble?" And she said, "Truly I am a widow, for my husband is dead. ⁶And your maidservant had two sons, but the two of them struggled together in the field, and there was no deliverer between them, so one struck the other and killed him. ⁷Now behold, the whole family has risen against your maidservant, and they say, 'Hand over the one who struck his brother, that we may put him to death for the life of his brother whom he killed, and destroy the heir also.' Thus they will extinguish my coal which is left, so as to set my husband neither name nor remnant on the face of the earth."

⁸Then the king said to the woman, "Go to your house, and I will give orders concerning you."

2 Samuel 14.9-14.22

⁹And the woman of Tekoa said to the king, "O my lord, the king, the iniquity is on me and my father's house, but the king and his throne are guiltless." ¹⁰So the king said, "Whoever speaks to you, bring him to me, and he will not touch you anymore." ¹¹Then she said, "Please let the king remember YHWH your God, *so that* the avenger of blood may not continue to destroy, lest they destroy my son." And he said, "As YHWH lives, not one hair of your son shall fall to the ground."

¹²Then the woman said, "Please let your maidservant speak a word to my lord the king." And he said, "Speak." ¹³And the woman said, "Why then have you planned such a thing against the people of God? For in speaking this word the king is as one who is guilty, *in that* the king does not bring back his banished one. ¹⁴For we shall surely die and are like water spilled on the ground which cannot be gathered up again. Yet God does not take away life, but plans ways so that the banished one may not be cast out from Him. ¹⁵Now the reason I have come to speak this word to my lord the king is because the people have made me afraid; so your maidservant said, 'Let me now speak to the king perhaps the king will perform the word of his maidservant. ¹⁶For the king will hear to deliver his maidservant from the palm of the man who would destroy both me and my son from the inheritance of God.' ¹⁷Then your maidservant said, 'Please let the word of my lord the king be comforting, for as the angel of God, so is my lord the king to discern good and evil. And may YHWH your God be with you.'"

¹⁸Then the king answered and said to the woman, "Please do not hide anything from me that I am about to ask you." And the woman said, "Let my lord the king please speak." ¹⁹So the king said, "Is the hand of Joab with you in all this?" And the woman answered and said, "As your soul lives, my lord the king, no one can turn to the right or to the left from anything that my lord the king has spoken. Indeed, it was your servant Joab who commanded me, and it was he who put all these words in the mouth of your maidservant; ²⁰in order to change the appearance of things your servant Joab has done this thing. But my lord is wise, like the wisdom of the angel of God, to know all that is in the earth."

²¹Then the king said to Joab, "Behold now, I will surely do this thing; go therefore, bring back the young man." ²²And Joab fell on his face to the ground, prostrated himself and blessed the king; then Joab said, "Today your servant knows that I have found favor in your sight, O my lord, the king, in that the king has performed the word of his servant."

2 Sa-mu-ên 14.9-14.22

⁹Và người đàn-bà Thê-cô-a tâu lên vua: "Ôi chúa tôi nhà vua, nguyện xin tội lỗi ở trên tôi và nhà của cha tôi, song nhà vua và ngôi của người không lỗi-lầm." ¹⁰Thế là nhà vua phán: "Kẻ nào đó nói với người, hãy dẫn nó đến cho ta, và nó sẽ không còn đụng người nữa." ¹¹Thế thì bà thưa: "Xin nhà vua nhớ GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ, để kẻ báo thù máu không có thể tiếp-tục hủy-diệt, sợ rằng chúng hủy-diệt con trai tôi." Và vua phán: "Nhu Đức GIA-VÊ sống, không một sợi tóc của con trai người sẽ rụng xuống đất."

¹²Lúc đó người đàn-bà tâu: "Xin vui lòng cho con đòi này của vua tâu một lời cùng chúa tôi nhà vua." Và vua phán: "Nói đi." ¹³Và người đàn-bà tâu: "Thì tại sao bệ hạ đã hoạch định một điều như thế chống dân của Đức Chúa TRỜI⁽¹⁾? Vì bằng việc phán lời này, nhà vua như là người có lỗi, khi nhà vua chẳng đem đứa con bị đày biệt xứ của mình về. ¹⁴Vì chúng ta chắc-chắn sẽ chết và giống như nước bị đổ trên mặt đất không có thể được thu-nhặt lên một lần nữa. Nhưng mà Đức Chúa TRỜI không cắt mạng-sống đi, nhưng Ngài lập ra các phương-cách ngõ hầu kẻ bị đày biệt xứ có thể không bị trục-xuất khỏi Ngài. ¹⁵Bây giờ, lý do tôi đã đến tâu lời này cùng chúa tôi nhà vua là vì dân-chúng đã làm tôi sợ; vì vậy, con đòi này của bệ hạ đã nói: 'Bây giờ, để mình tâu lên nhà vua, có lẽ nhà vua sẽ thực-hiện lời của con đòi này của người. ¹⁶Vì nhà vua sẽ nghe để giải-cứu con đòi này của người khỏi lòng bàn tay của kẻ sẽ hủy-diệt cả tôi và con trai của tôi khỏi tài-sản riêng⁽²⁾ của Đức Chúa TRỜI.' ¹⁷Lúc đó, con đòi này của bệ hạ đã tâu: 'Xin để lời của chúa tôi nhà vua an-ùi, vì như vị thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI, cũng thế chúa tôi nhà vua sẽ nhận-thức rõ sự lành và sự dữ. Và nguyện xin GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ ở cùng bệ hạ!'"

¹⁸Lúc đó, nhà vua trả lời và phán cùng người đàn-bà: "Xin chớ giấu ta bất cứ điều gì ta sắp hỏi người." Và người đàn-bà thưa: "Xin chúa tôi nhà vua cứ phán." ¹⁹Thế là, vua phán: "Có phải bàn tay của Giô-áp ở với người trong tất cả việc này chẳng?" Và người đàn-bà trả lời, tâu: "Bẩm chúa tôi nhà vua, như hồn chúa sống, không có một ai có thể quay qua bên hữu hay bên tả từ bất cứ một điều gì mà chúa tôi nhà vua đã nói đó. Quả thật, ấy là tôi-tớ Giô-áp của bệ hạ đã ra lệnh cho tôi, và chính ông đã đặt tất cả những lời này trong miệng của con đòi này của bệ hạ; ²⁰cốt để thay-đổi hình thức của các sự việc mà tôi-tớ Giô-áp của bệ hạ đã làm điều này. Nhưng chúa tôi khôn-giỏi, như sự khôn-giỏi của vị thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI, để biết mọi việc ở trong trái đất."

²¹Lúc đó, nhà vua nói với Giô-áp: "Này, bây giờ, chắc-chắn ta sẽ làm việc này; vì thế, hãy đi đem chàng trai Áp-sa-lôm về." ²²Và Giô-áp cúi mặt mình xuống tới mặt đất, nằm phủ phục, và chúc phước nhà vua; đoạn Giô-áp tâu: "Hôm nay, kẻ tôi-tớ này của bệ hạ biết rằng mình đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của bệ hạ, ôi chúa tôi nhà vua, khi nhà vua đã thực-hiện lời của kẻ tôi-tớ này của bệ hạ."

¹hay: vua chẳng đoán-xét trong một thể ấy?

²tức là: Y-sơ-ra-ên

2 Sa-mu-ên 14.23-15.7

23Vì vậy, Giô-áp chỗi dậy, đi đến Ghê-su-rơ, và đem Áp-sa-lôm về Giê-ru-sa-lem. **24**Tuy nhiên vua phán: "Hãy cho nó quay về nhà riêng của nó, và đừng để nó thấy mặt ta." Vì vậy Áp-sa-lôm quay về nhà riêng của mình và không thấy mặt nhà vua.

Áp-sa-lôm đòi gặp Đa-vít (14.25-14.33)

25Bây giờ trong tất cả Y-sơ-ra-ên không có một người nào đẹp trai như Áp-sa-lôm, được ca-ngợi nhiều như thế; từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chẳng có tí-vết gì trên người. **26**Và khi người cắt tóc trên đầu mình (và ấy là vào cuối mỗi năm, người cắt nó, vì nó nặng trên người vì vậy người cắt nó), người cắt tóc của đầu mình được 200 siéc-lơ bởi cân của vua. **27**Và Áp-sa-lôm có 3 đứa con trai và một đứa con gái có tên là Ta-ma; cô là một người nữ có vóc dáng xinh-đẹp.

28Bây giờ Áp-sa-lôm đã sống 2 năm tròn tại Giê-ru-sa-lem và chẳng thấy mặt vua. **29**Thế thì Áp-sa-lôm sai đòi Giô-áp đến dâng sai người đi tới nhà vua, nhưng Giô-áp không chịu đến cùng người. Vì vậy người lại sai đòi lần thứ hai, nhưng Giô-áp cũng không đến. **30**Bởi vậy người nói với các tôi-tớ của mình: "Này, cánh đồng của Giô-áp ở cạnh cánh đồng của ta, và ông ta đang có lúa mạch ở đó; hãy đi đốt nó." Vì vậy, các tôi-tớ của Áp-sa-lôm đốt cánh đồng ấy. **31**Lúc đó, Giô-áp chỗi dậy, đến cùng Áp-sa-lôm tại nhà người và nói với người: "Tại sao các tôi-tớ người đã đốt cánh đồng của ta?" **32**Và Áp-sa-lôm nói với Giô-áp: "Kia, tôi đã sai mời ông, nói: 'Hãy đến đây, để tôi có thể sai ông đi tới nhà vua, để nói: "Tôi đã trở về từ Ghê-su-rơ làm gì? Thật tốt hơn cho tôi vẫn còn ở đó." 'Bởi vậy bây giờ, hãy cho tôi thấy mặt nhà vua; và nếu có tội-lỗi trong tôi, hãy để nhà vua xử-tử tôi." **33**Vì vậy, khi Giô-áp đi tới nhà vua và nói cho vua biết, vua đòi Áp-sa-lôm đến. Như vậy người đi tới nhà vua và nằm phủ phục úp mặt xuống đất trước mặt vua, vua hôn Áp-sa-lôm.

3. Nổi loạn trên toàn quốc chống Đa-vít (15.1-20.26)

Áp-sa-lôm âm-mưu lật-đổ Đa-vít (15.1-15.12)

15 **1**Bây giờ, xảy ra sau việc này Áp-sa-lôm cung-cấp cho mình một cỗ xe với những con ngựa, và 50 người chạy trước mình. **2**Và Áp-sa-lôm thường dậy sớm, đứng bên cạnh đường vào cổng thành; rồi xảy ra khi bất cứ một người nào có vụ kiện đi đến cùng nhà vua xin xét-xử, Áp-sa-lôm gọi người ấy và nói: "Người ở thành nào?" Và hân nói: "Tôi-tớ này của ông từ một trong các chi-tộc Y-sơ-ra-ên." **3**Lúc đó, Áp-sa-lôm nói với hân: "Này, yêu-sách của người là tốt và đúng, nhưng không có ai lắng nghe người về phía nhà vua." **4**Hơn nữa, Áp-sa-lôm nói: "Ồ! Chớ gì người ta bổ-nhiệm ta làm quan-án trong xứ, thì mọi người có kiện cáo gì hay duyên-cớ gì có thể đến cùng ta, và ta sẽ ban cho người ấy sự công-bình." **5**Và xảy ra khi một người đến gần dâng lạy trước mặt người, người giơ tay mình ra, ôm lấy hân, và hôn hân. **6**Và theo cách-thức này, Áp-sa-lôm đã cư-xử với tất cả Y-sơ-ra-ên là những kẻ đi tới nhà vua xin xét-xử; thế là Áp-sa-lôm cướp được trái tim của những người Y-sơ-ra-ên. **7**Bây giờ xảy ra vào cuối 4 năm, Áp-sa-lôm tâu lên vua: "Xin cho con đi, đáp-trả lời thể của con mà con đã thề cùng Đức GIA-VÊ, tại Hép-rôn.

2 Samuel 14.23-15.7

23So Joab arose and went to Geshur, and brought Absalom to Jerusalem. **24**However the king said, "Let him turn to his own house, and let him not see my face." So Absalom turned to his own house and did not see the king's face.

Absalom demands to see David (14.25-14.33)

25Now in all Israel was no one as handsome as Absalom, so highly praised; from the sole of his foot to the crown of his head there was no defect in him. **26**And when he cut the hair of his head (and it was at the end of every year that he cut it, for it was heavy on him so he cut it), he weighed the hair of his head at 200 shekels by the king's weight. **27**And to Absalom there were born three sons and one daughter whose name was Tamar; she was a woman of beautiful appearance.

28Now Absalom lived two full years in Jerusalem, and did not see the king's face. **29**Then Absalom sent for Joab, to send him to the king, but he would not come to him. So he sent again a second time, but he would not come. **30**Therefore he said to his servants, "See, Joab's field is next to mine, and he has barley there; go and set it on fire." So Absalom's servants set the field on fire. **31**Then Joab arose, came to Absalom at his house and said to him, "Why have your servants set my field on fire?" **32**And Absalom said to Joab, "Behold, I sent for you, saying, 'Come here, that I may send you to the king, to say, "Why have I come from Geshur? It would be better for me still to be there.'" Now therefore, let me see the king's face; and if there is iniquity in me, let him put me to death." **33**So when Joab came to the king and told him, he called for Absalom. Thus he came to the king and prostrated himself on his face to the ground before the king, and the king kissed Absalom.

3. National rebellion against David (15.1-20.26)

Absalom plots to overthrow David (15.1-15.12)

15 **1**Now it came about after this that Absalom provided for himself a chariot and horses, and fifty men as runners before him. **2**And Absalom used to rise early and stand beside the way to the gate; and it happened that when any man had a suit to come to the king for judgment, Absalom would call to him and say, "From what city are you?" And he would say, "Your servant is from one of the tribes of Israel." **3**Then Absalom would say to him, "See, your claims are good and right, but no man listens to you on the part of the king." **4**Moreover, Absalom would say, "Oh that one would appoint me judge in the land, then every man who has any suit or cause could come to me, and I would give him justice." **5**And it happened that when a man came near to prostrate himself before him, he would put out his hand and take hold of him and kiss him. **6**And in this manner Absalom dealt with all Israel who came to the king for judgment; so Absalom stole away the hearts of the men of Israel. **7**Now it came about at the end of four years that Absalom said to the king, "Please let me go and pay my vow which I have vowed to YHWH, in Hebron.

2 Samuel 15.8-15.23

⁸For your servant vowed a vow while I was living at Geshur in Ar-awm', saying, 'If YHWH shall indeed bring me back to Jerusalem, then I will serve YHWH.'" ⁹And the king said to him, "Go in peace." So he arose and went to Hebron. ¹⁰But Absalom sent spies throughout all the tribes of Israel, saying, "As soon as you hear the sound of the trumpet, then you shall say 'Absalom is king in Hebron.'" ¹¹Then two hundred men went with Absalom from Jerusalem, who were invited and went in their integrity, and they did not know anything. ¹²And Absalom sent for Ahithophel the Gilonite, David's counselor, from his city Giloh, while he was offering the sacrifices. And the conspiracy was strong, for the people increased continually with Absalom.

David flees Jerusalem (15.13-15.37)

¹³Then a messenger came to David, saying, "The hearts of the men of Israel are with Absalom."¹⁴And David said to all his servants who were with him at Jerusalem, "Arise and let us flee, for *otherwise* none of us shall escape from Absalom. Go in haste, lest he overtake us quickly and bring down calamity on us and strike the city with the edge of the sword." ¹⁵Then the king's servants said to the king, "Behold, your servants *are ready to do* whatever my lord the king chooses." ¹⁶So the king went out and all his household at his feet. But the king left ten concubines to keep the house. ¹⁷And the king went out and all the people at his feet, and they stopped at the last house. ¹⁸Now all his servants passed on beside him, all the Cherethites, all the Pelethites, and all the Gittite, six hundred men who had come at his feet from Gath, passed on before the king.

¹⁹Then the king said to Ittai the Gittite, "Why will you also go with us? Return and remain with the king, for you are a foreigner and also an exile; *return* to your own place. ²⁰You came *only* yesterday, and shall I today make you wander with us, while I go where I will? Return and take back your brothers; mercy and truth be with you." ²¹But Ittai answered the king and said, "As YHWH lives, and as my lord the king lives, surely wherever my lord the king may be, whether for death or for life, there also your servant will be." ²²Therefore David said to Ittai, "Go and pass over." So Ittai the Gittite passed over with all his men and all the little ones who *were* with him. ²³While all the country was weeping with a loud voice, all the people passed over. The king also passed over the brook Kidron, and all the people passed over toward the way of the wilderness.

2 Sa-mu-ên 15.8-15.23

⁸Vì kẻ tội-tớ này của bệ hạ đã thề một lời trong khi con đang sống tại Ghê-su-rơ trong A-ram, nói: 'Nếu Đức GIA-VÊ thật sự sẽ đưa con về Giê-ru-sa-lem, con sẽ phụng-sự Đức GIA-VÊ.'" ⁹Và nhà vua phán cùng người: "Hãy đi trong bình-an." Thế là người đứng dậy và đi đến Hêp-rôn. ¹⁰Nhưng Áp-sa-lôm sai các thám-tử đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, nói: "Vừa khi các người nghe tiếng kèn trom-bét, các người sẽ nói: 'Áp-sa-lôm là vua tại Hêp-rôn.'" ¹¹Lúc đó, có 200 người đi với Áp-sa-lôm từ Giê-ru-sa-lem, các người được mời và đi trong tính ngay-thẳng của họ¹⁾, và họ không biết bất cứ một điều gì cả. ¹²Và Áp-sa-lôm sai mời A-hi-tô-phên người Ghi-lô, cố-vấn của Đa-vít, đến từ thành Ghi-lô của ông, trong khi ông đang dâng các tế-vật. Và âm-mưu rất mạnh, vì dân-chúng liên-tiếp ủng hộ Áp-sa-lôm thêm lên.

Đa-vít trốn khỏi Giê-ru-sa-lem (15.13-15.37)

¹³Lúc đó một sứ-giả đến cùng Đa-vít tâu: "Tâm-lòng các người Y-sơ-ra-ên ở cùng Áp-sa-lôm." ¹⁴Và Đa-vít nói với tất cả các tội-tớ của mình *đang ở* với mình tại Giê-ru-sa-lem: "Chỗ dậy và chúng ta hãy chạy trốn, vì, *nếu không*, không một ai trong chúng ta sẽ thoát khỏi Áp-sa-lôm. Đi mau lên e rằng nó nhanh-chóng đuổi kịp chúng ta và *đổ* thâm-họa xuống trên chúng ta, và đánh hạ thành *này* bằng gươm." ¹⁵Rồi các tội-tớ của nhà vua tâu lên nhà vua: "Bẩm, những tội-tớ này của nhà vua sẵn-sàng làm bất cứ việc gì chúa tôi nhà vua chọn." ¹⁶Thế là nhà vua đi ra cùng tất cả gia-hộ của vua *ở* cùng vua²⁾. Nhưng nhà vua để lại 10 cung-phi³⁾ để giữ cung. ¹⁷Và nhà vua đi ra và tất cả dân-chúng *ở* cùng vua, và họ dừng lại nơi căn nhà cuối cùng. ¹⁸Bấy giờ, tất cả các tội-tớ vua đi tiếp ngang vua, tất cả những người Kê-rê-thít, tất cả những người Phê-lê-thít, và tất cả dân Gát, 600 người đã từng đến cùng vua từ Gát, đi tiếp trước mặt vua.

¹⁹Lúc đó nhà vua nói với Y-tai, người Gát: "Tại sao người cũng sẽ đi với chúng ta? Hãy trở về và cứ ở lại với nhà vua, vì người là một người nước ngoài và cũng là một kẻ lưu-vong; hãy *trở về* chỗ của riêng người." ²⁰Người đến hôm qua, và hôm nay có phải ta sẽ khiến người đi lang thang với chúng ta, trong khi ta đi nơi ta sẽ đi ư⁴⁾? Hãy trở về và dẫn các anh em người về; nguyện sự khoan-dung và lễ-thật ở với người!" ²¹Nhưng Y-tai trả lời nhà vua và tâu: "Như Đức GIA-VÊ sống, và như chúa tôi nhà vua sống, chắc-chắn bất cứ nơi nào chúa tôi nhà vua có thể ở, hoặc để chết hay để sống, thì ở đó kẻ tội-tớ này của bệ hạ cũng sẽ ở." ²²Bởi vậy Đa-vít phán cùng Y-tai: "Hãy đi và vượt qua đi." Thế là, Y-tai người Gát đi qua với tất cả những thuộc hạ của mình cùng tất cả những đứa nhỏ *đang ở* với mình. ²³Trong khi tất cả xứ đều khóc với tiếng lớn, thì tất cả dân-chúng đều đi qua. Nhà vua cũng đi qua khe Xết-rôn, và tất cả dân-chúng đều đi qua hướng về con đường của vùng hoang-vu.

¹hay: đi một cách ngay-tho

²nguyên ngữ: ở nơi chân vua, trong các câu 16, 17, và 18

³hay: mười người vợ bé

⁴nghĩa là: chưa biết ta sẽ đi đâu

24 Bây giờ, kìa, Xa-đốc cũng đến, và tất cả những người Lê-vi đi theo ông khiêng rương giao-ước của Đức Chúa TRỜI. Và họ để rương của Đức Chúa TRỜI xuống, và A-bia-tha đi lên cho đến khi tất cả dân-chúng đã ra khỏi thành. 25Và nhà vua nói với Xa-đốc: "Hãy đem rương của Đức Chúa TRỜI về lại thành. Nếu ta tìm được ân-huệ trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ, thì ắt Ngài sẽ đem ta về một lần nữa, và sẽ cho ta thấy cả nó lẫn nơi ngự của Ngài. 26Nhưng nếu Ngài phán như vậy: 'Ta không có sự vui-thích trong ngươi', thì này, ta đây, hãy để Ngài gây cho ta điều dường như là tốt trong cái nhìn của Ngài." 27Nhà vua cũng nói với thầy tế-lễ Xa-đốc: "Không phải ngươi là một nhà tiên-kiến sao? Hãy trở về thành trong bình-an, ngươi và A-bia-tha, và 2 đứa con trai của các ngươi ở với các ngươi, con trai A-hi-ma-ách của ngươi và Giô-na-than con trai của A-bia-tha. 28Ngày ta sẽ đợi tại những chỗ cạn của vùng hoang-vu cho đến khi có lời đến từ các người để báo tin cho ta." 29Vì thế, Xa-đốc và A-bia-tha đem rương của Đức Chúa Trời về Giê-ru-sa-lem và ở lại đó.

30Và Đa-vít đi lên dốc núi Ô-li-ve, vừa khóc vừa đi, và đầu vua được trùm lại và vua bước đi chân không. Lúc đó, tất cả dân-chúng đi với vua mỗi người cũng trùm đầu họ và đi lên họ vừa khóc vừa đi. 31Bây giờ, có người cho Đa-vít biết, rằng: "A-hi-tô-phên ở trong số những kẻ âm-mưu với Áp-sa-lôm." Và Đa-vít nói: "Đức GIA-VÊ ôi, con cầu-xin, xin làm cho lời cố-vấn của A-hi-tô-phên thành ra ngu-dại." 32Xây ra khi Đa-vít đang đi tới đỉnh núi, nơi Đức Chúa TRỜI được thờ-phượng, thì kìa Hu-sai người At-kít, đón vua với áo choàng của hắn bị xé rách và bụi đất trên đầu của hắn. 33Và Đa-vít nói với hắn: "Nếu ngươi cùng đi qua với ta, thì ngươi sẽ là một gánh nặng cho ta. 34Nhưng nếu ngươi trở về thành và nói với Áp-sa-lôm: 'Ôi bệ hạ, tôi muốn làm tôi-tớ của bệ hạ; như tôi đã từng làm tôi-tớ của cha của bệ hạ trong quá khứ, thì bây giờ cũng thế tôi muốn làm tôi-tớ của bệ hạ,' thì ngươi có thể phá được lời cố-vấn của A-hi-tô-phên cho ta. 35Và há các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha chẳng ở với ngươi ở đó sao? Như vậy, sẽ rằng bất cứ điều gì ngươi nghe được từ hoàng cung, thì ngươi sẽ báo cáo cho các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha. 36Kìa, 2 đứa con trai của họ đang ở với họ ở đó, A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, và Giô-na-than, con trai của A-bia-tha; và bởi chúng, các ngươi sẽ báo cho ta mọi điều các ngươi nghe." 37Vì vậy, Hu-sai, bạn của Đa-vít, đi vào trong thành, và Áp-sa-lôm vào trong Giê-ru-sa-lem.

Xíp-ba cáo-gian Mê-phi-bô-sét chủ của nó và nhận được tài-sản của chủ (16.1-16.4)

16 1Lúc ấy, khi Đa-vít đã vượt qua bên kia đỉnh núi một chút, thì kìa, Xíp-ba tôi-tớ của Mê-phi-bô-sét đón vua với một cặp lừa mang yên, và trên chúng có 200 ổ bánh mì, 100 chùm nho, 100 trái cây mùa hè, và một bầu rượu nho. 2Và nhà vua nói với Xíp-ba: "Tại sao ngươi có những cái này?" Và Xíp-ba tâu: "Những con lừa cho gia-hộ của nhà vua cỡi, bánh mì và trái cây mùa hè cho các người trai trẻ ăn, còn rượu nho, cho bất cứ người nào lả đi trong vùng hoang-vu để uống."

24 Now behold, Zadok also came, and all the Levites with him carrying the ark of the covenant of God. And they set down the ark of God, and Abiathar came up until all the people had finished passing from the city. 25And the king said to Zadok, "Return the ark of God to the city. If I find favor in the sight of YHWH, then He will bring me back again, and show me both it and His habitation. 26But if He should say thus, 'I have no delight in you,' behold, here I am, let Him do to me as seems good in His sight." 27The king said also to Zadok the priest, "Are you not a seer? Return to the city in peace, you and Abiathar, and your two sons with you, your son Ahimaaz and Jonathan the son of Abiathar. 28See, I am going to wait at the fords of the wilderness until word comes from you to inform me." 29Therefore Zadok and Abiathar returned the ark of God to Jerusalem and remained there.

30And David went up the ascent of the Mount of Olives, and wept as he went, and his head was covered and he walked barefoot. Then all the people who were with him each covered his head and went up weeping as they went. 31Now someone told David, saying, "Ahithophel is among the conspirators with Absalom." And David said, "O YHWH, I pray, make the counsel of Ahithophel foolishness." 32It happened as David was coming to the summit, where God was worshiped, that behold, Hushai the Archite met him with his coat torn, and dust on his head. 33And David said to him, "If you pass over with me, then you will be a burden to me. 34But if you return to the city, and say to Absalom, 'I will be your servant, O king; as I have been your father's servant in time past, so I will now be your servant,' then you can thwart the counsel of Ahithophel for me. 35And are not Zadok and Abiathar the priests with you there? So it shall be that whatever you hear from the king's house, you shall report to Zadok and Abiathar the priests. 36Behold their two sons are with them there, Ahimaaz, Zadok's son and Jonathan, Abiathar's son; and by them you shall send me everything that you hear." 37So Hushai, David's friend, came into the city, and Absalom came into Jerusalem.

Ziba falsely accuses Mephibosheth, his master, and receives his master's property (16.1-16.4)

16 1Now when David had passed a little beyond the summit, behold, Ziba the servant of Mephibosheth met him with a couple of saddled donkeys, and on them were two hundred loaves of bread, a hundred clusters of raisins, a hundred summer fruits, and a jug of wine. 2And the king said to Ziba, "Why do you have these?" And Ziba said, "The donkeys are for the king's household to ride, and the bread and summer fruit for the young men to eat, and the wine, for whoever is faint in the wilderness to drink."

2 Samuel 16.3-16.19

³Then the king said, "And where is your master's son?" And Ziba said to the king, "Behold, he is staying in Jerusalem, for he said, 'Today the house of Israel will restore the kingdom of my father to me.'" ⁴So the king said to Ziba, "Behold, all that belongs to Mephibosheth is yours." And Ziba said, "I prostrate myself; let me find favor in your sight, O my lord, the king!"

Shimei curses David (16.5-16.14)

⁵When King David came to Bahurim, behold, there came out from there a man of the family of the house of Saul whose name was Shimei, the son of Gera; he came out cursing continually as he came. ⁶And he threw stones at David and at all the servants of King David; and all the people and all the mighty men were at his right hand and at his left. ⁷And thus Shimei said when he cursed, "Get out, get out, you man of bloodshed, and worthless fellow! ⁸YHWH has returned upon you all the bloodshed of the house of Saul, in whose place you have reigned; and YHWH has given the kingdom into the hand of your son Absalom. And behold, you are *taken* in your own evil, for you are a man of bloodshed!"

⁹Then Abishai the son of Zeruiah said to the king, "Why should this dead dog curse my lord the king? Let me go over now, and take off his head." ¹⁰But the king said, "What have I to do with you, O sons of Zeruiah? If he curses, and if YHWH has told him, 'Curse David,' then who shall say, 'Why have you done so?'" ¹¹Then David said to Abishai and to all his servants, "Behold, my son who came out from my body seeks my life; how much more now this Benjamite? Let him alone and let him curse, for YHWH has told him. ¹²Perhaps YHWH will look on my affliction and YHWH will return good to me instead of his cursing this day." ¹³So David and his men went on the way; and Shimei went along on the hillside parallel with him and as he went he cursed, and cast stones and threw dust at him. ¹⁴And the king and all the people who were with him arrived weary and he refreshed himself there.

Ahithophel's counsel (16.15-16.23)

¹⁵Then Absalom and all the people, the men of Israel, entered Jerusalem, and Ahithophel with him. ¹⁶Now it came about when Hushai the Archite, David's friend, came to Absalom, that Hushai said to Absalom, "Long live the king! Long live the king!" ¹⁷And Absalom said to Hushai, "Is this your loyalty to your friend? Why did you not go with your friend?" ¹⁸Then Hushai said to Absalom, "No! For whom YHWH, this people, and all the men of Israel have chosen, his will I be, and with him I will remain. ¹⁹And besides, whom should I serve? Should I not serve in the presence of his son? As I have served in your father's presence, so I will be in your presence."

2 Sa-mu-ên 16.3-16.19

³Thế thì nhà vua nói: "Và con trai của chủ người ở đâu?" Và Xíp-ba tâu vua: "Kìa, người đang ở lại trong Giê-ru-sa-lem, vì người đã nói: 'Hôm nay, nhà Y-sơ-ra-ên sẽ hồi phục vương-quốc của cha ta cho ta.'" ⁴Thế là, vua Đa-vít phán cùng Xíp-ba: "Này, mọi vật thuộc về Mê-phi-bô-sét đều là của người." Và Xíp-ba tâu: "Tôi phủ-phục; xin cho tôi tìm được ân-huệ trong cái nhìn của chúa, bầm chúa tôi nhà vua!"

Si-mê-i rửa-sả Đa-vít (16.5-16.14)

⁵Khi vua Đa-vít đến Ba-hu-rim, kìa, đi ra từ đó có một người của gia-đình nhà Sau-lơ, tên là Si-mê-i, con trai của Ghê-ra. Hắn đi ra, vừa liên-tục rửa-sả hắn vừa đi. ⁶Và hắn ném đá vào Đa-vít và vào tất cả các tôi-tớ của vua Đa-vít; và tất cả dân-chúng và tất cả những người đàn-ông mạnh-dạn đều ở bên hữu vua và ở bên tả vua. ⁷Và Si-mê-i nói như vậy khi hắn rửa-sả: "Cút đi, cút đi, người, kẻ làm máu đổ, và đồ vô-lại! ⁸Đức GIA-VÊ đã đổ lại trên người tất cả máu đổ của nhà Sau-lơ, tại chỗ của người mà người đã trị-vì; và Đức GIA-VÊ đã giao vương-quốc vào trong tay Áp-sa-lôm con trai người. Và này, người ở trong điều xấu-xa của chính người, vì người là một kẻ làm máu đổ."

⁹Lúc đó, A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia tâu vua: "Tại sao con chó chết này lại rửa-sả chúa tôi nhà vua vậy? Bây giờ, xin cho tôi đi qua, và lấy đầu nó." ¹⁰Nhưng nhà vua phán: "Ta có can-hệ gì với các người, hồi những con trai của Xê-ru-gia? Nếu hắn rửa-sả, và nếu Đức GIA-VÊ đã báo hắn: 'Hãy rửa-sả Đa-vít,' thì ai sẽ nói: 'Tại sao người đã làm như thế?'" ¹¹Rồi Đa-vít nói với A-bi-sai và nói với tất cả các tôi-tớ của mình: "Kìa, thằng con ta đã ra từ thân-thể ta còn truy tìm sinh-mạng ta; huống gì bây giờ người Bên-gia-min này? Mặc-kệ nó và hãy để nó rửa-sả, vì Đức GIA-VÊ đã báo nó. ¹²Có lẽ, Đức GIA-VÊ sẽ đoán-xem cơn hoạn-nạn của ta rồi Đức GIA-VÊ sẽ trả lại điều tốt-lành cho ta thay vì lời rửa-sả của nó ngày này." ¹³Thế là, Đa-vít và thuộc hạ của mình cứ tiếp tục đi trên đường; còn Si-mê-i đi dọc theo hông đồi, song song với vua và hắn vừa đi vừa rửa-sả, và ném đá cùng quăng bụi đất vào vua. ¹⁴Và nhà vua và tất cả dân-chúng ở cùng vua đến nơi trong mệt-nhọc và vua lấy sức ở đó.

Lời cố-vấn của A-hi-tô-phên (16.15-16.23)

¹⁵Lúc đó Áp-sa-lôm và tất cả dân-chúng, các người Y-sơ-ra-ên, vào Giê-ru-sa-lem, và A-hi-tô-phên ở với người. ¹⁶Bây giờ xảy ra khi Hu-sai người A-t-kít, bạn của Đa-vít, đến cùng Áp-sa-lôm, thì Hu-sai nói cùng Áp-sa-lôm: "Vạn-tuế nhà vua! Vạn-tuế nhà vua!" ¹⁷Và Áp-sa-lôm nói với Hu-sai: "Đây là sự trung-thành của người đối với bạn người ư? Tại sao người đã không đi với bạn người?" ¹⁸Thế thì Hu-sai nói với Áp-sa-lôm: "Không! Vì tôi sẽ thuộc về người mà Đức GIA-VÊ, dân này, và tất cả các người Y-sơ-ra-ên đã chọn, và tôi muốn ở lại với người ấy. ¹⁹Và lại, tôi nên phục-vụ ai? Tôi há không nên phục-vụ trong sự hiện-diện của con trai người hay sao? Như tôi đã phục-vụ trong sự hiện-diện của thân-phụ bề hạ, thì như thế tôi muốn ở trong sự hiện-diện của bề hạ."

20Lúc đó Áp-sa-lôm nói với A-hi-tô-phên: "Cho *ta* lời cố vấn của người. Chúng ta sẽ làm gì?" ²¹Và A-hi-tô-phên nói với Áp-sa-lôm: "Hãy đi vào trong⁽¹⁾ các cung-phi của thân-phụ của bệ hạ, những người mà ông ấy đã để lại để giữ cung; rồi tất cả Y-sơ-ra-ên sẽ nghe rằng chính bệ hạ đã làm mình thành ghê tởm đối với thân-phụ của bệ hạ. Tay của tất cả những người đang ở với bệ hạ cũng sẽ được làm cho mạnh hơn." ²²Vì vậy, họ dựng lên một cái lều cho Áp-sa-lôm ở trên sân thượng, rồi Áp-sa-lôm đi vào trong các cung-phi của thân-phụ mình trong cái nhìn của tất cả Y-sơ-ra-ên. ²³Lời cố-vấn của A-hi-tô-phên, mà người đã cho trong các ngày đó y như được cầu-vấn từ lời của Đức Chúa TRỜI; tất cả lời cố-vấn của A-hi-tô-phên liên can đến cả Đa-vít lẫn Áp-sa-lôm là như thế.

Áp-sa-lôm thích lời cố-vấn của Hu-sai hơn A-hi-tô-phên (17.1-17.14)

17 ¹Hơn nữa, A-hi-tô-phên nói với Áp-sa-lôm: "Xin cho tôi chọn 12 ngàn người để tôi có thể chỗi dậy và đuổi theo Đa-vít tối nay. ²Rồi tôi sẽ xông vào hấn trong khi hấn mệt-mỏi và thiếu tay chân, và sẽ làm cho hấn kinh-khiếp đến nỗi tất cả dân ở với hấn sẽ chạy trốn. Rồi, tôi sẽ đánh hạ một mình hấn, ³và tôi sẽ dẫn về tất cả dân-chúng cho bệ hạ⁽²⁾. Việc trở lại của mọi người tùy thuộc vào người mà bệ hạ đang truy tìm; *rồi*, tất cả dân-chúng sẽ bình-an."

⁴Thế là, kế-hoạch ấy làm vui lòng Áp-sa-lôm và tất cả các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên.

⁵Đoạn Áp-sa-lôm nói: "Bây giờ, gọi Hu-sai người At-kít đến nữa và chúng ta hãy nghe điều ở trong miệng hấn—ngay cả hấn *cũng* phải nói." ⁶Khi Hu-sai đã đến cùng Áp-sa-lôm, Áp-sa-lôm nói với ông ta: "A-hi-tô-phên đã nói theo lời này. Chúng ta có nên thực-hiện lời của hấn chăng? Nếu không, người hãy nói." ⁷Thế là, Hu-sai nói với Áp-sa-lôm: "Lần này, lời cố-vấn mà A-hi-tô-phên đã cho không tốt." ⁸Hơn nữa, Hu-sai nói: "Bệ hạ biết thân-phụ của bệ hạ và thuộc hạ của hấn, rằng họ là những người mạnh-dạn và họ *đang* cay-đắng trong tâm-hồn, như con gấu cái có con nhỏ bị người ta ăn-cấp ở ngoài đồng. Và thân-phụ của bệ hạ là một người chinh-chiến, và sẽ không nghi dèm với dân-chúng đâu. ⁹Kìa, bây giờ ông ta đã ẩn mình ở trong một cái động nào đó hoặc trong một chỗ khác; và sẽ là khi ông ta ngã⁽³⁾ trên họ trong cuộc tấn-công thứ nhất, thì bất cứ ai nghe nó *cũng* sẽ nói: 'Đã có một cuộc tàn-sát ở giữa các người theo Áp-sa-lôm.' ¹⁰Và ngay cả kẻ dững-cảm, có tâm như tâm sư-tử, *cũng* sẽ hoàn-toàn chán-nản; vì tất cả Y-sơ-ra-ên đều biết rằng thân-phụ của bệ hạ là một người mạnh-dạn và những kẻ đi theo ông ta đều là những người dững-cảm. ¹¹Nhưng, tôi cố-vấn rằng tất cả Y-sơ-ra-ên chắc-chắn phải được triệu tập cùng bệ hạ, từ Đan tới cả Bê-e-Sê-ba, đầy-dẫy như cát ở cạnh biển, và rằng cá-nhân bệ hạ đi vào trong chiến-trận.

¹nghĩa là: quan hệ xác thịt

²có bản thêm: ... như một nàng dâu đi đến nhà chồng mình.

³nghĩa là: giết, sát hại

20Then Absalom said to Ahithophel, "Give your advice. What shall we do?" ²¹And Ahithophel said to Absalom, "Go in to your father's concubines, whom he has left to keep the house; then all Israel will hear that you have made yourself odious to your father. The hands of all who are with you will also be strengthened." ²²So they pitched a tent for Absalom on the roof, and Absalom went in to his father's concubines in the sight of all Israel. ²³And the advice of Ahithophel, which he gave in those days, was as if one inquired of the word of God; so was all the advice of Ahithophel regarded by both David and Absalom.

Absalom prefers Hushai's counsel to Ahithophel (17.1-17.14)

17 ¹Furthermore, Ahithophel said to Absalom, "Please let me choose 12,000 men that I may arise and pursue David tonight. ²And I will come upon him while he is weary and lack of hands and will terrify him so that all the people who are with him will flee. Then I will strike down the king alone, ³and I will bring back all the people to you. The return of everyone depends on the man you seek; *then* all the people shall be at peace."

⁴So the plan pleased Absalom and all the elders of Israel.

⁵Then Absalom said, "Now call Hushai the Archite also, and let us hear what is in his mouth—even he has to say." ⁶When Hushai had come to Absalom, Absalom said to him, "Ahithophel has spoken according to this word. Shall we do his word? If not, you speak." ⁷So Hushai said to Absalom, "This time the advice that Ahithophel' has given is not good." ⁸Moreover, Hushai said, "You know your father and his men, that they are mighty men and they are bitter of soul, like a bear robbed of her cubs in the field. And your father is an man of war, and will not spend the night with the people. ⁹Behold, he has now hidden himself in one of the caves or in another place; and it will be when he falls on them at the first attack, that whoever hears *it* will say, 'There has been a slaughter among the people who follow Absalom.' ¹⁰And even the one who is valiant, whose heart is like the heart of a lion, will completely lose heart; for all Israel knows that your father is a mighty man and those who are with him are valiant men. ¹¹But I counsel that all Israel be surely gathered to you, from Dan even to Beersheba as the sand that is by the sea in abundance, and that you personally go into battle.

2 Samuel 17.12-17.25

¹²So we shall come to him in one of the places where he can be found, and we will fall on him as the dew falls on the ground; and of him and of all the men who are with him, not even one will be left. ¹³And if he withdraws into a city, then all Israel shall bring ropes to that city, and we will drag it into the valley until not even a small stone is found there." ¹⁴Then Absalom and all the men of Israel said, "The counsel of Khoo-shah-ee the Archite is better than the counsel of Ahithophel." For YHWH had ordained to thwart the good counsel of Ahithophel', in order that YHWH might bring calamity on Absalom.

Secret news given to David (17.15-17.22)

¹⁵Then Khoo-shah-ee said to Zadok and to Abiathar the priests, "Thus and thus is what Ahithophel' counseled Absalom and the elders of Israel, and thus and thus is what I have counseled. ¹⁶Now therefore, send quickly and tell David, saying, 'Do not spend the night at the fords of the wilderness, but by all means cross over, lest the king and all the people who are with him be swallowed up.'" ¹⁷Now Jonathan and Ahimaaz were staying at En-rogel, and a maidservant would go and tell them, and they would go and tell King David, for they could not be seen entering the city. ¹⁸But a lad did see them, and told Absalom; so the two of them departed quickly and came to the house of a man in Bahurim, who had a well in his courtyard, and they went down into it. ¹⁹And the woman took a covering and spread it over the well's mouth and scattered grain on it, so that nothing was known. ²⁰When Absalom's servants came to the woman at the house and said, "Where are Ahimaaz and Jonathan?" And the woman said to them, "They have crossed the brook of water." And when they searched and could not find *them*, they returned to Jerusalem.

²¹And it came about after they had departed that they came up out of the well and went and told King David; and they said to David, "Arise and cross over the water quickly for thus Ahithophel has counseled against you." ²²Then David and all the people who *were* with him arose and crossed the Jordan; and by Dan not even one remained who had not crossed the Jordan.

Ahithophel dies; David is at Mahanaim (17.23-17.29)

²³Now when Ahithophel saw that his counsel was not done, he saddled *his* donkey and arose and went to his home, to his city, and set his house in order, and strangled himself; thus he died and was buried in the grave of his father.

²⁴Then David came to Mahanaim. And Absalom crossed the Jordan, he and all the men of Israel with him. ²⁵And Absalom set Amasa over the army in place of Joab. Now Amasa was the son of a man whose name was Ithra the Israel, who went in to Abigail the daughter of Nahash, sister of Zeruiah, Joab's mother.

2 Sa-mu-ên 17.12-17.25

¹²Như thế, chúng ta sẽ đến cùng hắn tại một trong các nơi mà chúng ta tìm ra hắn, rồi chúng ta sẽ ngã trên hắn⁽¹⁾ như sương sa trên mặt đất; và hắn cùng những kẻ theo hắn, cả một người *cũng* sẽ chẳng còn. ¹³Còn nếu hắn rút lui vào trong một thành, thì toàn thể Y-sơ-ra-ên sẽ đem dây thừng đến thành đó, và chúng ta sẽ kéo nó vào trong thung-lũng ấy cho đến khi cả một cục đá nhỏ cũng chẳng được tìm thấy ở đó." ¹⁴Lúc ấy, Áp-sa-lôm và tất cả những người Y-sơ-ra-ên đều nói: "Lời cố-vấn của Hu-sai, người Ật-kít, hay hơn lời cố-vấn A-hi-tô-phên." Vì Đức GIA-VÊ đã định trước cản-trở lời cố-vấn hay của A-hi-tô-phên, cốt để Đức GIA-VÊ giáng tai-họa trên Áp-sa-lôm.

Tin mật được trao cho Đa-vít (17.15-17.22)

¹⁵Rồi Hu-sai nói với các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha: "A-hi-tô-phên đã cố-vấn Áp-sa-lôm và các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên như vậy như vậy, và tôi đã cố-vấn như vậy như vậy. ¹⁶Vì thế bây giờ, hãy mau mau sai đi và nói cho Đa-vít biết, rằng: "Chớ nghỉ đêm ở nơi các chỗ cạn của vùng hoang-vu, nhưng bằng mọi cách vượt qua đi, e rằng nhà vua và tất cả dân đang ở với vua phải bị nuốt hết." ¹⁷Bây giờ, Giô-na-than và A-hi-ma-ách đang ở tại Ên-rô-gheh, rồi một con đòi đi mà nói cho họ biết, rồi họ đi và nói cho Vua Đa-vít biết, vì không ai được thấy họ đi vào thành. ¹⁸Nhưng có một thằng nhò thấy họ, rồi nói cho Áp-sa-lôm biết; vì vậy, cả hai người vội-vã ra đi và đến nhà của một người ở Ba-hu-rim, là người có một cái giếng ở trong sân của hắn; và họ đi xuống vào trong đó. ¹⁹Vì⁽¹⁾ người ấy lấy một tấm vải phủ mà trải nó ra trên miệng giếng, rồi rải hạt lúa trên nó, ngộ hầu không ai biết được điều gì cả. ²⁰Khi các tôi-tớ của Áp-sa-lôm đến người đàn-bà tại nhà đó và nói: "A-hi-ma-ách và Giô-na-than ở đâu?" Và người đàn-bà ấy nói với chúng: "Họ đã vượt qua suối nước rồi." Và khi chúng kiếm và không thể tìm ra họ, chúng trở về Giê-ru-sa-lem.

²¹Và xảy ra sau khi chúng đã ra đi thì họ trèo lên khỏi giếng và đi nói cho vua Đa-vít biết; và họ nói với Đa-vít: "Hãy chỗi dậy và xin nhanh-chóng vượt qua con nước vì A-hi-tô-phên đã cố-vấn như vậy chống lại bệ hạ." ²²Thế thì, Đa-vít và mọi người đi theo mình chỗi dậy và vượt qua sông Giô-đanh; và, vừa rặng đông, thậm-chí không một người nào mà chẳng vượt qua sông Giô-đanh.

A-hi-tô-phên chết; Đa-vít ở tại Ma-ha-na-im (17.23-17.29)

²³Bây giờ, khi A-hi-tô-phên thấy lời cố-vấn của hắn đã không được thực-hiện, hắn thắp lửa, chỗi dậy, đi đến nhà hắn, đến thành hắn, và sắp-đặt nhà hắn cho thứ-tự, rồi tự thắt cổ; như vậy hắn chết và được chôn trong mộ của cha hắn.

²⁴Lúc đó Đa-vít đến Ma-ha-na-im. Và Áp-sa-lôm vượt qua sông Giô-đanh, hắn và mọi người Y-sơ-ra-ên đi theo hắn. ²⁵Và Áp-sa-lôm đặt A-ma-sa coi quân-đội thay cho Giô-áp. Bây giờ A-ma-sa là con trai của một người tên là Gít-ra⁽²⁾, người Y-sơ-ra-ên, đã đi vào trong A-bi-ga-in, là con gái của Na-hách, chị của Xê-ru-gia, mẹ Giô-áp.

¹nguyên ngữ: người đàn-bà

²Gít-ra: 1 Sứ-ký 2.17 ghi Giê-the

²⁶Và Y-sơ-ra-ên và Áp-sa-lôm cắm trại trong đất Ga-la-át.

²⁷Bấy giờ, khi Đa-vít đã đến Ma-ha-na-im, thì Sô-bi con trai của Na-hách, từ Ráp-ba, trong các con trai của Am-môn, Ma-kia con trai của A-mi-ên từ Lô-đê-ba, và Bạt-xi-lai người Ga-la-át từ Rô-ghe-lim, ²⁸đều đem đến giường, chậu, đồ gốm, lúa mì, lúa mạch, bột mì, *hột* rang, đậu, phan-đậu, và các thứ *hột* rang, ²⁹mật ong, mỡ sữa, chiên, và pho-mát *làm từ* bò, cho Đa-vít và cho dân đang đi theo vua để ăn; vì chúng nói: "Dân-chúng đang đói, mệt-nhọc, và khát trong vùng hoang-vu."

Giô-áp giết Áp-sa-lôm (18.1-18.18)

18 ¹Lúc đó Đa-vít tập-hợp dân-chúng *đi* theo mình, rồi đặt trên họ những chỉ-huy-trưởng hằng ngàn và những chỉ-huy-trưởng hằng trăm. ²Và Đa-vít sai dân đi ra, một-phần-ba dưới tay của Giô-áp, một-phần-ba dưới tay của A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia, anh của Giô-áp, và một-phần-ba dưới tay của Y-tai, người Gát. Và nhà vua nói với dân: "Chắc-chắn chính ta cũng sẽ đi ra với các người." ³Nhưng dân nói: "Bệ hạ không nên đi ra; vì nếu chúng tôi chạy trốn, thì chúng sẽ không quan-tâm về chúng tôi, dù là phân-nửa chúng tôi chết, chúng sẽ không quan-tâm về chúng tôi. Nhưng bệ hạ có giá-trị *bằng* 10 ngàn người chúng tôi; vì thế, bây giờ bệ hạ trợ lực cho chúng tôi từ thành thì tốt hơn." ⁴Thế thì, nhà vua nói với họ: "Bất cứ cái gì dường như là tốt nhất cho các người thì ta sẽ làm." Vì vậy, nhà vua đứng bên cổng, còn tất cả dân đi ra hằng trăm và hằng ngàn. ⁵Và nhà vua chỉ-thị cho Giô-áp, A-bi-sai, và Y-tai, nói: "Hãy nhẹ tay với người trai trẻ Áp-sa-lôm vì ta." Và tất cả dân đều nghe khi nhà vua chỉ-thị tất cả các chỉ-huy-trưởng về Áp-sa-lôm.

⁶Thế thì dân-chúng đi ra vào trong cánh đồng *để* chống lại Y-sơ-ra-ên, và chiến-trận xảy ra trong rừng của Ép-ra-im. ⁷Rồi, dân Y-sơ-ra-ên bị đánh hạ ở đó trước mặt các tôi-tớ của Đa-vít, và cuộc tàn-sát ở đó trong ngày đó rất là lớn, 20 ngàn người. ⁸Vì chiến-trận ở đó lan khắp vùng nông-thôn, và trong ngày đó rừng nuốt nhiều người hơn là lưỡi gươm đã nuốt.

⁹Bấy giờ, Áp-sa-lôm bắt chợt gặp các tôi-tớ của Đa-vít. Vì Áp-sa-lôm đang cỡi trên con la, và con la đi dưới các nhánh cây dây-đặc nơi một cây sồi lớn. Và đầu của hắn bị kẹt cứng trong cây sồi, vì vậy hắn bị bỏ lại treo ở giữa trời và đất, trong khi con la ở dưới hắn cứ đi tới. ¹⁰Khi một người nọ thấy, hắn nói cho Giô-áp biết, rằng: "Kìa, tôi đã thấy Áp-sa-lôm bị treo trên cây sồi." ¹¹Thế thì, Giô-áp nói với người đã cho mình biết: "Này, kìa, người đã thấy! Thế thì tại sao người đã không đánh hạ nó ở đó cho *roi* xuống đất? Và ta hẳn đã sẽ ban cho người 10 miếng bạc và một cái đai lưng." ¹²Nhưng người đó nói với Giô-áp: "Nếu tôi nhận được cả 1 ngàn *miếng* bạc trong tay tôi, tôi cũng không đưa tay tôi ra chống lại con trai của nhà vua; vì chúng tôi nghe nhà vua đã chỉ-thị ông cùng A-bi-sai và Y-tai, nói: 'Hãy bảo-vệ người trai trẻ Áp-sa-lôm cho ta!'" ¹³Mặt khác, nếu tôi đã đối-xử phân-bộ chống lại sinh-mạng người ấy (và không một cái gì giấu được nhà vua), thì chính ông hẳn *cũng* sẽ lánh xa⁽¹⁾."

¹tức là: đứng xa không can thiệp

²⁶And Israel and Absalom camped in the land of Gilead.

²⁷Now when David had come to Mahanaim, Shobi the son of Nahash from Rabbah of the sons of Ammon, Machir the son of Ammiel from Lo-debar, and Barzillai the Gileadite from Rogelim, ²⁸brought beds, basins, pottery, wheat, barley, flour, parched *grain*, beans, lentils, patched *seeds*, ²⁹honey, curds, sheep, and cheese of the herd, for David and for the people who *were* with him, to eat; for they said, "The people are hungry and weary and thirsty in the wilderness."

Joab slays Absalom (18.1-18.18)

18 ¹Then David mustered the people who were with him and set over them commanders of thousands and commanders of hundreds. ²And David sent the people out, one third under the hand of Joab, one third under the hand of Abishai the son of Zeruiah, Joab's brothers and one third under the hand of Ittai the Gittite. And the king said to the people, "I myself will surely go out with you also." ³But the people said, "You should not go out; for if we indeed flee, they will not care about us, even if half of us die, they will not care about us. But you are worth ten thousand of us; therefore now it is better that you *be ready* to help us from the city." ⁴Then the king said to them, "Whatever seems best to you I will do." So the king stood beside the gate and all the people went out by hundreds and thousands. ⁵And the king charged Joab and Abishai and Ittai, saying, "*Deal* gently for my sake with the young man Absalom." And all the people heard when the king charged all the commanders concerning Absalom.

⁶Then the people went out into the field against Israel, and the battle took place in the forest of Ephraim. ⁷And the people of Israel were smitten there before the servants of David, and the slaughter there that day was great, 20,000 men. ⁸For the battle there was spread over the whole countryside, and the forest devoured more people that day than the sword devoured.

⁹Now Absalom happened to meet the servants of David. For Absalom was riding on *his* mule, and the mule went under the thick branches at a great oak. And his head caught fast in the oak, so he was left hanging between heaven and earth, while the mule that was under him kept going. ¹⁰When a certain man saw *it*, he told Joab and said, "Behold, I saw Absalom hanging in an oak." ¹¹Then Joab said to the man who had told him, "Now behold, you saw *him*! Why then did you not strike him there to the ground? And I would have given you ten *pieces* of silver and a belt." ¹²And the man said to Joab, "Even if I should receive a thousand *pieces* of silver in my hand, I would not put out my hand against the king's son; for in our hearing the king charged you and Abishai and Ittai, saying, 'Protect for me the young man Absalom!'" ¹³Otherwise, if I had dealt treacherously against his life (and there is nothing hidden from the king), then you yourself would have stood aloof."

2 Samuel 18.14-18.29

¹⁴Then Joab said, "I will not tarry thus with you." So he took three spears in his hand and thrust them through the heart of Absalom while he was yet alive in the midst of the oak. ¹⁵And ten young men who carried Joab's armor gathered around and struck Absalom and killed him.

¹⁶Then Joab blew the trumpet and the people returned from pursuing Israel, for Joab restrained the people. ¹⁷And they took Absalom and cast him into the great pit in the forest and erected over him a very great heap of stones. And all Israel fled, each to his tent. ¹⁸Now Absalom in his lifetime had taken and set up for himself a pillar which is in the King's Valley, for he said, "I have no son for the sake of remembering my name." So he named the pillar after his own name, and it is called Absalom's monument to this day.

David mourns Absalom's death (18.19-19.9)

¹⁹Then Ahimaaz the son of Zadok said, "Please let me run and bring the king news that YHWH has vindicated him from the hand of his enemies." ²⁰But Joab said to him, "You are not the man to carry news this day, but you shall carry news another day; however, you shall carry no news today because the king's son is dead." ²¹Then Joab said to the Cushite, "Go, tell the king what you have seen." So the Cushite bowed to Joab and ran. ²²Now Ahimaaz the son of Zadok said once more to Joab, "But whatever happens, please let me also run after the Cushite." And Joab said, "Why would you run, my son, since you will have no reward for going?" ²³"But whatever happens," *he said*, "I will run." So he said to him, "Run." Then Ahimaaz ran by way of the plain and passed up the Cushite.

²⁴Now David was sitting between the two gates; and the watchman went up to the roof of the gate by the wall, and raised his eyes and looked, and behold, a man running by himself. ²⁵And the watchman called and told the king. And the king said, "If he is by himself there is good news in his mouth." And he came nearer and nearer. ²⁶Then the watchman saw another man running; and the watchman called to the gate-keeper and said, "Behold, *another* man running by himself." And the king said, "This one also is bringing good news." ²⁷And the watchman said, "I see the running of the first one is like the running of Ahimaaz the son of Zadok." And the king said, "This is a good man and comes with good news."

²⁸And Ahimaaz called and said to the king, "Peace." And he prostrated himself before the king with his face to the ground. And he said, "Blessed is YHWH your God, who has delivered up the men who lifted their hands against my lord the king." ²⁹And the king said, "Is it well with the young man Absalom?" And Ahimaaz answered, "When Joab sent the king's servant, and your servant, I saw a great tumult, but I did not know what *it was*."

2 Sa-mu-ên 18.14-18.29

¹⁴Thế thì Giô-áp nói: "Ta sẽ không mất thì giờ như vậy với người." Thế là, hắn cầm ba cây giáo trong tay hắn và đâm chúng xuyên qua tim của Áp-sa-lôm trong khi hắn vẫn còn sống ở giữa cây sồi. ¹⁵Và 10 người trai trẻ vác áo-giáp cho Giô-áp tập-hợp lại đánh Áp-sa-lôm và giết hắn chết.

¹⁶Rồi, Giô-áp thổi kèn trom-bét, và dân trở lại thôi không đuổi theo Y-sơ-ra-ên, vì Giô-áp kiềm-chế dân. ¹⁷Rồi người ta lấy thấy Áp-sa-lôm và ném hắn vào trong cái hố lớn trong rừng rồi chôn trên hắn một đống đá rất lớn. Tất cả Y-sơ-ra-ên chạy trốn, mỗi người về lều của mình. ¹⁸Bấy giờ, Áp-sa-lôm lúc còn sống đã từng lấy mà dựng cho hắn một cái trụ ở trong Thung-lũng của Vua, vì hắn nói: "Ta không có con trai để tưởng nhớ danh ta." Vì vậy, hắn đặt tên cho cái trụ ấy theo chính tên của hắn, và nó được gọi là đài kỷ-niệm Áp-sa-lôm cho đến ngày nay.

Đa-vít khóc-thương vì Áp-sa-lôm chết (18.19-19.9)

¹⁹Lúc đó A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, nói: "Xin cho tôi chạy và đem tin cho nhà vua rằng Đức GIA-VÊ đã chứng minh: người khỏi bàn tay của các kẻ thù của người." ²⁰Nhưng, Giô-áp nói với hắn: "Người không phải là người để đem tin ngày này, nhưng người sẽ mang tin vào ngày khác; tuy nhiên, người sẽ không đem tin gì cả ngày hôm nay bởi vì con trai của nhà vua đã chết." ²¹Rồi Giô-áp nói với người Cu-si: "Hãy đi, nói cho nhà vua biết điều người đã thấy." Vì vậy, người Cu-si cúi chào Giô-áp, rồi chạy. ²²Ngay lập tức, A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, nói cùng Giô-áp một lần nữa: "Nhưng, bất cứ điều gì xảy ra, xin cho tôi cũng chạy theo sau người Cu-si ấy." Và Giô-áp nói: "Tại sao con muốn chạy, hỡi con trai ta, vì con sẽ không có được một phần thưởng gì để đi *cá*." ²³"Nhưng, bất cứ điều gì xảy ra," nó nói, "tôi muốn chạy." Thế là, Giô-áp nói với nó: "Chạy đi." Thế thì, A-hi-ma-ách chạy theo đường đồng bằng, rồi vượt lên qua *mặt* người Cu-si.

²⁴Bấy giờ, Đa-vít đang ngồi giữa 2 cổng; còn người lính canh thì trèo lên đến vòm cổng bên cạnh vách tường, ngược mắt nó lên mà nhìn, kia, có một người đang chạy một mình. ²⁵Và người lính canh gọi cho nhà vua biết. Và nhà vua nói: "Nếu nó một mình, thì có tin lành trong miệng nó." Rồi, người đó chạy đến gần hơn và gần hơn. ²⁶Rồi, người lính canh lại thấy một người khác nữa chạy; hắn gọi cùng người giữ cổng và nói: "Kìa, một người khác chạy một mình." Và nhà vua nói: "Thằng này cũng đang đem đến tin lành." ²⁷Và người lính canh thưa: "Tôi thấy cách chạy của người đầu tiên giống như cách chạy của A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc." Và nhà vua nói: "Đây là một người tốt và đến với tin lành."

²⁸Và A-hi-ma-ách gọi và tâu lên vua: "Bình-an." Và nó nằm phục xuống trước mặt nhà vua mà úp mặt nó xuống đất. Và nó tâu: "Chúc-tụng GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ, Đấng đã giao nộp những kẻ đã giơ tay chúng lên chống lại chúa tôi nhà vua." ²⁹Và nhà vua nói: "Đây là tốt đẹp cho chàng trai trẻ Áp-sa-lôm chăng?" Và A-hi-ma-ách trả lời: "Khi Giô-áp sai kẻ tôi-tớ của nhà vua đi, và kẻ tôi-tớ này của bệ hạ, tôi đã thấy một sự náo-động lớn, nhưng tôi đã không biết điều gì."

2 Sa-mu-ên 18.30-19.10

³⁰Thế thì nhà vua phán: "Quay qua và đứng đây." Thế là, nó quay qua và đứng im.

³¹Và kia, người Cu-si đến, người Cu-si tâu: "Xin chúa tôi nhà vua nhận tin lành, vì Đức GIA-VÊ đã chứng minh: nhà vua ngày này khỏi bàn tay của tất cả những người đã chỗi dậy chống lại nhà vua." ³²Thế thì nhà vua nói với người Cu-si: "Đây là tốt đẹp cho chàng trai trẻ Áp-sa-lôm chẳng?" Và người Cu-si liền trả lời: "Xin giao những kẻ thù-ngịch của chúa tôi nhà vua, và tất cả những kẻ chỗi dậy chống lại nhà vua cho điều xấu-xa, như chàng trai trẻ đó!"

19 ¹Và nhà vua xúc-động sâu xa, đi lên đến phòng bên trên cổng và khóc. Và như vậy người đã nói khi người bước đi: "Ôi, con trai ta Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta Áp-sa-lôm! Giá ta đã chết thay cho con, ôi Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta!"

²Thế thì, Giô-áp được cho biết: "Kia, vua đang khóc và khóc thương vì Áp-sa-lôm." ³Và chiến-thắng ngày đó đổi thành việc khóc thương cho tất cả dân, vì dân đều nghe nói trong ngày đó: "Nhà vua đau-khổ vì con trai của ngài." ⁴Vì vậy, ngày đó dân lên lút vào thành, như kẻ bị làm nhục chuồn đi khi bỏ trốn khỏi chiến-trường. ⁵Và nhà vua trùm mặt mình lại, và nhà vua la khóc với tiếng la lớn: "Ôi, con trai ta Áp-sa-lôm! Ôi Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta!" ⁶Thế thì, Giô-áp đi vào trong nhà, đến cùng vua, và nói: "Ngày hôm nay, bệ hạ đã trùm mặt của tất cả tôi-tớ của bệ hạ bằng sự xấu-hổ¹, là những kẻ hôm nay đã cứu sinh-mạng của bệ hạ cùng sinh-mạng của các con trai và các con gái của bệ hạ, sinh-mạng của các bà vợ của bệ hạ, và sinh-mạng của những vợ bé của bệ hạ, ⁷với việc bệ hạ yêu-thương những kẻ ghét bệ hạ và bởi việc ghét những người thương-yêu bệ hạ. Vì bệ hạ đã tỏ ra ngày hôm nay rằng những vị chỉ-huy-trường và các tôi-tớ đều chẳng ra gì đối với bệ hạ; vì tôi biết trong ngày này rằng nếu Áp-sa-lôm vẫn còn sống và tất cả chúng tôi đều chết hết trong ngày hôm nay, thì nó là đúng trước mắt của bệ hạ. ⁸Vì thế bây giờ, hãy chỗi dậy, hãy đi ra và nói chuyện từ-tế với những kẻ tôi-tớ của bệ hạ, vì tôi thề bởi Đức GIA-VÊ, nếu bệ hạ không đi ra, thì chắc-chắn không còn một người nào sẽ qua đêm với bệ hạ, và việc này sẽ còn tệ cho bệ hạ hơn tất cả điều xấu-xa đã đến trên bệ hạ từ thuở thơ-ấu của bệ hạ cho đến bây giờ." ⁹Vì vậy, nhà vua chỗi dậy và ngồi tại cổng. Khi họ cho tất cả dân bình biết, rằng: "Kia, nhà vua đang ngồi tại cổng," thì tất cả dân đều đến trước mặt nhà vua.

Đa-vít được hồi-phục làm vua (19.9b-19.16)

^{9b}Bây giờ Y-sơ-ra-ên đã chạy trốn, ai về lều nấy. ¹⁰Rồi, tất cả dân-chúng đều đang cãi nhau khắp tất cả những chi-tộc Y-sơ-ra-ên, rằng: "Nhà vua đã giải-thoát chúng ta khỏi lòng bàn tay các kẻ thù của chúng ta, và cũng giải-cứu chúng ta khỏi lòng bàn tay dân Phi-li-tin, nhưng bây giờ, vua đã chạy trốn Áp-sa-lôm ra ngoài xứ.

2 Samuel 18.30-19.10

³⁰Then the king said, "Turn aside and stand here." So he turned aside and stood still.

³¹And behold, the Cushite arrived, and the Cushite said, "Let my lord the king receive good news, for YHWH has vindicated you this day from the hand of all those who rose up against you." ³²Then the king said to the Cushite, "Is it well with the young man Absalom?" And the Cushite answered, "Let the enemies of my lord the king, and all who rise up against you for evil, be as that young man!"

19 ¹And the king was deeply moved and went up to the chamber over the gate and wept. And thus he said as he walked, "O my son Absalom, my son, my son Absalom! Would I had died instead of you, O Absalom, my son, my son!"

²Then it was told Joab, "Behold, the king is weeping and mourns for Absalom." ³And the victory that day was turned to mourning for all the people, for the people heard it said that day, "The king is grieved for his son." ⁴So the people went by stealth into the city that day, as people who are humiliated steal away when they flee in battle. ⁵And the king covered his face and the king cried out with a loud voice, "O my son Absalom, O Absalom, my son, my son!" ⁶Then Joab came into the house to the king and said, "Today you have covered with shame the faces of all your servants, who today have saved your life and the lives of your sons and daughters, the lives of your wives, and the lives of your concubines, ⁷by loving those who hate you, and by hating those who love you. For you have shown today that commanders and servants are nothing to you; for I know this day that if Absalom were alive and all of us were dead today, then it would be right in your eyes. ⁸Now therefore arise, go out and speak kindly to your servants, for I swear by YHWH, if you do not go out, surely not a man will pass the night with you, and this will be worse for you than all the evil that has come upon you from your youth until now." ⁹So the king arose and sat in the gate. When they told all the people, saying, "Behold, the king is sitting in the gate," then all the people came before the king.

David restored as king (19.9b-19.16)

^{9b}Now Israel had fled, each to his tent. ¹⁰And all the people were quarreling throughout all the tribes of Israel, saying, "The king delivered us from the palm of our enemies and saved us from the palm of the Philistines, but now he has fled out of the land from Absalom.

¹bản Hê-bơ-rơ là câu 19.1, còn bản Việt 1925 là câu 18.33

²hay: đã làm hồ mặt tất cả

2 Samuel 19.11-19.25

¹¹However, Absalom, whom we anointed over us, has died in battle. Now then, why are you silent about bringing the king back?"

¹²Then the King sent to Zadok and Abiathar the priests, saying, "Speak to the elders of Judah, saying, 'Why are you the last to bring the king back to his house, since the word of all Israel has come to the king, *even* to his house?'"

¹³You are my brothers; you are my bone and my flesh. Why then should you be the last to bring back the king?"

¹⁴And say to Amasa, 'Are you not my bone and my flesh? May God do so to me, and more also, if you will not be commander of the army before me continually in place of Joab.'" ¹⁵Thus he turned the hearts of all the men of Judah as one man, so that they sent *word* to the king, *saying*, "Return, you and all your servants." ¹⁶The king then returned and came as far as the Jordan. And Judah came to Gilgal in order to go to meet the king, to bring the king across the Jordan.

David forgives Shimei and Mephibosheth (19.17-19.31)

¹⁷Then Shimei the son of Gera, the Benjamite who was from Bahurim, hurried and came down with the men of Judah to meet King David. ¹⁸And there were a thousand men of Benjamin with him, with Ziba the servant of the house of Saul, and his fifteen sons and his twenty servants with him; and they rushed to the Jordan before the king. ¹⁹Then they kept crossing the ford to bring over the king's household, and to do what was good in his sight. And Shimei the son of Gera fell down before the king as he was about to cross the Jordan. ²⁰So he said to the king, "Let not my lord consider me guilty, nor remember what your servant did wrong on the day when my lord the king came out from Jerusalem, so that the king should set *it* to heart. ²¹For your servant knows that I have sinned; therefore behold, I have come today, the first of all the house of Joseph to go down to meet my lord the king." ²²But Abishai the son of Zeruiah answered and said, "Should not Shimei be put to death for this, because he cursed YHWH's anointed?" ²³David then said, "What have I to do with you, O sons of Zeruiah, that you should this day be an adversary to me? Should any man be put to death in Israel today? For do I not know that I am king over Israel today?" ²⁴And the king said to Shimei. "You shall not die." Thus the king swore to him.

²⁵Then Mephibosheth the son of Saul came down to meet the king; and he had neither done for his feet, nor done for his mustache, nor washed his clothes from the day the king departed until the day he came *home* in peace.

2 Sa-mu-ên 19.11-19.25

¹¹Tuy nhiên, Áp-sa-lôm, người mà chúng ta đã xức dầu *trên* chúng ta, đã chết trong chiến-trận. Thế thì bây giờ, tại sao các người im lặng về việc rước nhà vua trở về?"

¹²Lúc đó, vua Đa-vít sai *người* tới các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha, nói: "Hãy nói với các trưởng-lão Giu-đa, rằng: 'Tại sao các người là những kẻ rước nhà vua về cung vua sau chót, vì lời của tất cả Y-sơ-ra-ên đã đến cùng vua, *thậm-chí* đến cung vua?' ¹³Các người là anh em ta; các người là xương ta và thịt ta.¹ Thế thì, tại sao các người là những kẻ sau rốt rước nhà vua về?' ¹⁴Và nói với A-ma-sa: 'Người há chẳng phải là xương ta và thịt ta hay sao? Nguyên *Đức* Chúa TRỜI gây cho ta, và cũng hơn thế nữa, nếu người sẽ không là chỉ-huy-trưởng của quân-đội trước mặt ta, thay cho Giô-áp.'" ¹⁵Vì thế, vua⁽²⁾ biến đổi tâm tất cả các người Giu-đa thành như một người, đến nỗi họ sai *nhân* *lời* đến nhà vua: "Hãy trở về, bệ hạ và tất cả tôi-tớ của bệ hạ." ¹⁶Thế thì, nhà vua trở về và đến xa tận sông Giô-đanh. Và Giu-đa đến Ghinh-ganh cốt để đi đón nhà vua, và đưa nhà vua qua sông Giô-đanh.

Đa-vít tha-thứ Si-mê-i và Mê-phi-bô-sét (19.17-19.31)

¹⁷Lúc ấy Si-mê-i con trai của Ghê-ra, người Bên-gia-min ở Ba-hu-rim, lật-đật đi xuống với các người Giu-đa để đón vua Đa-vít. ¹⁸Và có 1 ngàn người Bên-gia-min với hắn, cùng với Xíp-ba, tôi-tớ của gia đình Sau-lơ, và 15 người con trai của hắn cùng 20 tôi-tớ của hắn *đi* với hắn; và chúng đi vội tới sông Giô-đanh trước nhà vua. ¹⁹Rồi chúng cứ vượt qua chỗ cạn để đem hoàng gia qua *sông*, và để làm điều tốt đẹp trước mắt nhà vua. Và Si-mê-i, con trai của Ghê-ra, ngã nằm xuống trước mắt nhà vua trong khi *nhà vua* sắp vượt qua sông Giô-đanh. ²⁰Thế là hắn tâu lên vua: "Xin chúa tôi chớ kể lỗi tôi, cũng xin đừng nhớ đến điều kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã làm sai trong ngày mà chúa tôi nhà vua đi ra từ Giê-ru-sa-lem, để bệ hạ phải để nó vào tâm. ²¹Vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ biết rằng mình đã phạm tội; vì thế, xin hãy coi, ngày hôm nay tôi đã đến, là kẻ đầu tiên trong tất cả nhà Giô-sép để đi xuống đón chúa tôi nhà vua." ²²Nhưng A-bi-sai, con trai của Xê-ru-gia, trả lời rằng: "Si-mê-i há không bị xử-tử vì điều này, bởi vì hắn đã rủa-sả người được xức dầu của *Đức* GIA-VÊ ư?" ²³Lúc đó Đa-vít nói: "Ta có can-hệ gì với các người, hỏi những con trai của Xê-ru-gia, mà ngày này các người phải là đối-thù cùng ta? Có người nào phải bị xử-tử trong Y-sơ-ra-ên hôm nay chẳng? Vì ta chẳng biết rằng ta là vua trên Y-sơ-ra-ên hôm nay sao?" ²⁴Và nhà vua nói với Si-mê-i: "Người sẽ không chết." Như vậy, vua tha với hắn.

²⁵Lúc đó, Mê-phi-bô-sét, con trai⁽³⁾ của Sau-lơ, xuống đón nhà vua; và ông đã chẳng làm *gì* cho bàn chân⁽⁴⁾ của ông, cũng chẳng làm *gì* cho râu⁽⁵⁾ của ông, cũng chẳng giặt quần-áo của ông từ ngày nhà vua ra đi cho đến ngày nhà vua về lại trong bình-an.

¹hay: cốt-nhục ta

²bản Hê-bơ-rơ: Người; bản Việt 1925: Đa-vít

³nguyên ngữ là "con trai." Thật ra Mê-phi-bô-sét là con trai của Giô-na-than, và là cháu nội của Sau-lơ

⁴tức là: chẳng rửa chân

⁵tức là: chẳng tỉa râu

2 Sa-mu-ên 19.26-19.41

26Và xảy ra khi người đến từ Giê-ru-sa-lem để đón nhà vua, thì nhà vua nói với người: "Tại sao người đã không đi với ta, Mê-phi-bô-sét?" 27Thế là người trả lời: "Ồi chúa con, nhà vua, đũa tôi-tớ của con đã đánh lừa con; vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã nói: 'Ta sẽ thắng lừa cho ta để ta có thể cỡi nó mà đi với nhà vua,' bởi vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ bị què. 28Hơn nữa, nó đã nói xấu kẻ tôi-tớ này của bệ hạ với chúa của con, nhà vua; nhưng chúa của con, nhà vua y như vị thiên-sứ của ĐỨC CHÚA TRỜI, vì thế xin làm điều tốt-lành trong cái nhìn của bệ hạ. 29Vì tất cả gia hộ của cha của con chẳng là gì, nhưng chỉ là các người chết trước mặt chúa của con, nhà vua mà thôi; dầu vậy, bệ hạ cũng đã đặt kẻ tôi-tớ này của bệ hạ ở giữa vòng những người ăn nơi bàn ăn riêng của bệ hạ. Quyền gì con còn có nữa mà con nên khấn-cầu nhà vua một cái gì hơn nữa?" 30Thế là nhà vua nói với ông: "Tại sao người còn nói về các việc của người? Ta đã phán: 'Người và Xíp-ba phải chia đất ấy.'" 31Và Mê-phi-bô-sét liền tâu lên nhà vua: "Xin để nó lấy tất cả đất ấy, vì chúa của con, nhà vua đã về cung an-toàn."

Đa-vít thưởng cho Bạt-xi-lai (19.32-19.41)

32Bấy giờ, Bạt-xi-lai, người Ga-la-át đã đi xuống từ Rô-ghe-lim, rồi ông đi tiếp đến sông Giô-đanh với nhà vua để đưa nhà vua qua sông Giô-đanh. 33Bấy giờ, Bạt-xi-lai rất già, được 80 tuổi; và ông đã từng cung-cấp lương-thực cho nhà vua trong khi nhà vua ở tại Ma-ha-na-im, vì ông là một người rất cao-sang. 34Và nhà vua nói với Bạt-xi-lai: "Ông hãy vượt qua với ta, rồi ta sẽ cung-cấp lương-thực cho ông tại Giê-ru-sa-lem với ta." 35Nhưng Bạt-xi-lai tâu lên vua: "Những ngày của những năm của đời tôi là bao lâu, mà tôi nên đi với nhà vua lên đến Giê-ru-sa-lem? 36Hôm nay tôi được 80 tuổi rồi. Có thể tôi phân-biệt được tốt và xấu sao? Hoặc, kẻ tôi-tớ này của nhà vua có thể nếm được cái gì tôi ăn hoặc cái gì tôi uống sao? Hoặc tôi còn có thể nghe được tiếng của những người đàn-ông và những người đàn-bà hát sao? Thế thì, tại sao kẻ tôi-tớ này của nhà vua phải thêm gánh nặng cho chúa tôi nhà vua? 37Kẻ tôi-tớ này của nhà vua chỉ muốn qua sông Giô-đanh với nhà vua mà thôi. Có sao nhà vua phải bù cho tôi bằng phần-thưởng này? 38Xin cho kẻ tôi-tớ này của nhà vua trở về, để tôi có thể chết trong chính thành của tôi, gần mộ của cha tôi và mẹ tôi. Tuy nhiên, đây là tôi-tớ Kim-ham của nhà vua, xin cho nó vượt qua với chúa tôi nhà vua, và xin làm cho nó điều tốt trong cái nhìn của nhà vua. 39Và nhà vua trả lời: " Kim-ham sẽ vượt qua với ta, và ta sẽ làm cho nó điều tốt trong cái nhìn của ông; và bất cứ điều gì ông yêu cầu ta, ta sẽ làm cho ông." 40Tất cả dân đều qua sông Giô-đanh và nhà vua cũng qua. Rồi nhà vua hôn Bạt-xi-lai và chúc phước ông, và ông trở về chỗ của ông.

41Bấy giờ, nhà vua đi tiếp đến Ghinh-ganh, và Kim-ham cũng đi luôn với nhà vua; và tất cả dân Giu-đa và phân-nửa dân Y-sơ-ra-ên cũng qua với nhà vua.

2 Samuel 19.26-19.41

26And it was when he came from Jerusalem to meet the king, that the king said to him, "Why did you not go with me, Mephibosheth?" 27So he answered, "O my lord, the king, my servant deceived me; for your servant said, 'I will saddle a donkey for myself that I may ride on it and go with the king,' because your servant is lame. 28Moreover, he has slandered your servant to my lord the king; but my lord the king is like the angel of God, therefore do what is good in your sight. 29For all my father's household was nothing but dead men before my lord the king; yet you set your servant among those who ate at your own table. What right do I have yet that I should cry out anymore to the king?" 30So the king said to him, "Why do you still speak of your affairs? I have said, 'You and Ziba shall divide the land.'" 31And Mephibosheth said to the king, "Let him even take it all, since my lord the king has come safely to his own house."

David rewards Bar-zil-lah-ee (19.32-19.41)

32Now Barzillai the Gileadite had come down from Rogelim; and he went on to the Jordan with the king to send him over the Jordan. 33Now Barzillai was very old, being eighty years old; and he had provided food for the king while he stayed at Mahanaim, for he was a very great man. 34And the king said to Barzillai, "You cross over with me and I will provide food for you in Jerusalem with me." 35But Barzillai said to the king, "How long are the days of the years of my life, that I should go up with the king to Jerusalem? 36I am today eighty years old. Can I distinguish between good and bad? Or can your servant taste what I eat or what I drink? Or can I hear anymore the voice of singing men and women? Why then should your servant be an added burden to my lord the king? 37Your servant would merely cross over the Jordan with the king. Why should the king compensate me with this reward? 38Please let your servant return, that I may die in my own city near the grave of my father and my mother. However, here is your servant Chimham, let him cross over with my lord the king, and do for him what is good in your sight." 39And the king answered, "Chimham shall cross over with me, and I will do for him what is good in your sight; and whatever you require of me, I will do for you." 40All the people crossed over the Jordan and the king crossed too. The king then kissed Barzillai and blessed him and he returned to his place.

41Now the king went on to Gilgal, and Chimham went on with him; and all the people of Judah and also half the people of Israel crossed over with the king.

2 Samuel 19.42-20.9

Israel and Jeh-hoo-daw' compete (19.42-19.44)

42And behold, all the men of Israel came to the king and said to the king, "Why had our brothers the men of Judah stolen you away, and brought the king and his household and all David's men with him over the Jordan?" **43**Then all the men of Judah answered the men of Israel, "Because the king is a close relative to me. Why then is it hot to you about this matter? Have we eaten at all at the king's expense, or has anything been taken for us?" **44**But the men of Israel answered the men of Judah and said, "I have ten parts in the king, therefore I also have more *claim* on David than you. Why then did you treat us with contempt? Was it not my advice first to bring back my king?" Yet the words of the men of Judah were harsher than the words of the men of Israel.

Sheh-bah's revolt (20.1-20.7)

20 **1**Now a worthless fellow happened to be there whose name was Sheba, the son of Bichri, a Benjamin; and he blew the trumpet and said,

"We have no portion in David,
Nor do we have inheritance in the son of Jesse;
Every man to his tents, O Israel!"

2So all the men of Israel went up from following David, and followed Sheba the son of Bichri; but the men of Judah clung to their king, from the Jordan even to Jerusalem.

3Then David came to his house at Jerusalem, and the king took the ten women, the concubines whom he had left to keep the house, and placed them under guard and provided them with sustenance, but did not go in to them. So they were shut up until the day of their death, living as widows.

4Then the king said to Amasa, "Call out the men of Judah for me within three days, and be present here yourself."

5So Amasa went to call out *the men of Judah*, but he delayed longer than the set time which he had appointed him. **6**And David said to Abishai, "Now Sheba the son of Bichri will do us more harm than Absalom; take your lord's servants and pursue him, lest he find for himself fortified cities and escape from our sight." **7**So Joab's men went out after him, along with the Cherethites and the Pelethites, and all the mighty men; and they went out from Jerusalem to pursue Sheba the son of Bichri.

Amasa murdered (20.8-20.12)

8When they were at the large stone which is in Gibeon, Amasa came before them. Now Joab was dressed in his military attire, and over it was a belt with a sword in its sheath fastened at his waist; and as he went forward, it fell out. **9**And Joab said to Amasa, "Is it well with you, my brother?" And Joab took Amasa by the beard with his right hand to kiss him.

2 Sa-mu-ên 19.42-20.9

Y-so-ra-ên và Giu-đa tranh nhau (19.42-19.44)

42Rồi, kìa, tất cả những người Y-so-ra-ên đến cùng nhà vua và tâu lên nhà vua: "Tại sao anh em chúng tôi, các người Giu-đa, đã ăn-cấp bệ hạ đi, đem nhà vua cùng hoàng gia và tất cả các người của Đa-vít đi với nhà vua qua sông Giô-đanh?" **43**Thế thì, tất cả các người Giu-đa trả lời các người Y-so-ra-ên: "Bởi vì nhà vua là bà con gần đối với ta. Thế thì tại sao vấn-đề này nóng đối với anh em vậy? Có phải chúng ta đã ăn của nhà vua một cái gì, hay có cái gì đó bị lấy đi để ban cho chúng ta sao?" **44**Nhưng các người Y-so-ra-ên trả lời các người Giu-đa, rằng: "Ta có 10 phần trong nhà vua, vì thế ta cũng có nhiều *phần* trên Đa-vít hơn các người. Thế tại sao các người đã đối-xử chúng ta với sự khinh-rẻ vậy? Chẳng phải ta trước tiên khuyên rước nhà vua của ta về ư?" Vậy mà các lời của những người Giu-đa gay gắt hơn các lời của những người Y-so-ra-ên.

Sê-ba nổi loạn (20.1-20.7)

20 **1**Bấy giờ, có một gã vô-lại vô tình có mặt ở đó, có tên là Sê-ba, con trai của Biéc-ri, là một người Bên-gia-min; hắn thổi kèn trom-bét và nói:

"Chúng ta chẳng có phần nào trong Đa-vít,
Chúng ta cũng chẳng có thừa-kế gì trong con trai của
Y-sai;

Mỗi người về lều của mình, hỡi Y-so-ra-ên!"

2Vì vậy, tất cả những người Y-so-ra-ên đã đi lên đều không theo Đa-vít nữa, mà theo Sê-ba con trai của Biéc-ri; nhưng các người Giu-đa bám chặt vào vua của họ, từ sông Giô-đanh ngay cả đến Giê-ru-sa-lem.

3Lúc đó Đa-vít đến cung của mình tại Giê-ru-sa-lem, và nhà vua bắt 10 người đàn-bà ấy, là các vợ bé mà người đã để ở lại đặng giữ giữ cung, và canh-gác họ và chu cấp nuôi-dưỡng họ, nhưng không đi vào trong họ. Thế là họ bị giam-cầm cho đến ngày họ chết, sống như các bà góa.

4Đoạn vua phán cùng A-ma-sa: "Gọi các người Giu-đa cho ta nội trong 3 ngày, và chính người cũng có mặt tại đây." **5**Vì vậy, A-ma-sa đi gọi *các người Giu-đa*; nhưng ông ta trì-hoãn lâu hơn thời-hạn vua đã định cho mình.

6Và Đa-vít nói với A-bi-sai: "Bấy giờ, Sê-ba con trai của Biéc-ri, sẽ làm hại chúng ta nhiều hơn Áp-sa-lôm; hãy đem các tôi-tớ của chúa người mà đuổi theo nó, e rằng nó sẽ tìm được cho nó các thành kiên-cố và thoát khỏi tầm mắt của chúng ta." **7**Vì vậy, người của Giô-áp đi ra *đuổi* theo hắn, cùng với các người Kê-rê-thít và các người Phê-lê-thít, và tất cả các dũng sỹ; và họ đi ra từ Giê-ru-sa-lem để đuổi theo Sê-ba, con trai của Biéc-ri.

A-ma-sa bị giết chết (20.8-20.12)

8Khi họ đến nơi hòn đá lớn tại Ga-ba-ôn, thì A-ma-sa đến trước mặt họ. Bấy giờ, Giô-áp đang mặc quân-phục của ông ta, và phía ngoài nó là một dây đai có một thanh gươm ở trong vỏ, thắt nơi hông của ông ta; và khi ông ta tiến tới, thì nó tuốt ra. **9**Và Giô-áp nói cùng A-ma-sa: "Anh tôi mạnh giỏi chứ?" Và Giô-áp *dùng* bàn tay hữu của mình mà nắm chòm râu của A-ma-sa để hôn hắn.

¹⁰Nhưng A-ma-sa đã không coi chừng thanh gươm ở trong tay của Giô-áp, vì vậy Giô-áp đâm hấn nơi bụng bằng gươm ấy, và các phần bên trong của A-ma-sa đổ ra trên mặt đất, và không đâm hấn lần thứ nhì; và hấn chết. Đoạn Giô-áp cùng anh mình là A-bi-sai đuổi theo Sê-ba con trai của Biéc-ri. ¹¹Bấy giờ, có một người trong bọn trai trẻ của Giô-áp đứng kề bên *thầy của A-ma-sa* nói: "Bất cứ ai ủng-hộ Giô-áp và bất cứ ai vì Đa-vít, hãy theo Giô-áp." ¹²Song A-ma-sa đang nằm đẫm trong máu ở giữa đường cái. Và khi người trai trẻ ấy thấy tất cả dân đứng bất động, nó dờn A-ma-sa từ đường cái vào trong cánh đồng và quăng một cái áo choàng trên cái thầy khi nó thấy mọi người đến đứng bất động bên cái thầy.

Cuộc nổi-loạn được dẹp yên (20.13-20.26)

¹³Vừa khi cái thầy được dờn khỏi đường cái, tất cả các người ấy tiếp tục theo Giô-áp để đuổi theo Sê-ba, con trai của Biéc-ri.

¹⁴Bấy giờ Sê-ba đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên tới A-bên tới cả Bết-ma-ca và tất cả các người Bê-ri; và họ họp nhau lại và cũng đi theo hấn. ¹⁵Và họ đến vây hấn trong A-bên Bết-ma-ca, và họ đắp một cái mô đất đầu lại thành ấy, và nó đứng kề bên cái lũy; và mọi người cùng đi với Giô-áp đang công phá cốt để giựt sập tường xuống. ¹⁶Lúc đó, có một người đàn-bà khôn-ngoa gọi từ thành: "Nghe đây! Nghe đây! Xin bảo Giô-áp: 'Đến đây để tôi được nói với ông.'" ¹⁷Thế là ông ta đến gần bà ấy; và bà nói: "Có phải ông là Giô-áp chăng?" Và ông trả lời: "Ta đây." Rồi bà ta nói với ông ta: "Hãy lắng nghe lời của con-đôi này của ông." Và ông ta trả lời: "Ta đang nghe." ¹⁸Thế thì, bà ấy nói: "Trước đây người ta đã từng nói: 'Chắc-chắn chúng sẽ cầu-xin *lời cố-vấn* tại A-bên,' và như vậy, chúng chấm-dứt *cuộc tranh-chấp*." ¹⁹Tôi thuộc về những người yêu-chuộng hòa-bình và trung-tín trong Y-sơ-ra-ên. Ông đang cố hủy-diệt một thành, cả một người mẹ trong Y-sơ-ra-ên. Tại sao ông muốn nuốt hết tài sản riêng⁽¹⁾ của *Đúc GIA-VÊ?* ²⁰Và Giô-áp đáp lời và nói: "Còn lâu, còn lâu ta mới nuốt chừng hay hủy-diệt!" ²¹Không phải vậy đâu. Song một người từ xứ đồi núi Ép-ra-im, có tên là Sê-ba con trai của Biéc-ri, đã gơ tay của hấn lên chống Vua Đa-vít. Chỉ nộp hấn, ta sẽ rời khỏi thành." Và người đàn-bà nói với Giô-áp: "Này, đầu hấn sẽ được ném qua tường cho ông." ²²Rồi, người đàn-bà ấy khôn-ngoa đến cùng tất cả dân-chúng. Họ chém đầu Sê-ba con trai của Biéc-ri và ném nó cho Giô-áp. Thế là Giô-áp thổi kèn trom-pét; và họ giải-tán khỏi thành; ai về đâu nấy. Giô-áp cũng trở về với nhà vua tại Giê-ru-sa-lem.

²³Bấy giờ Giô-áp thống lãnh toàn bộ quân-đội Y-sơ-ra-ên; Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa coi dân Kê-rê-thít và dân Phê-lê-thít; ²⁴và A-đô-ram coi lao-động cưỡng-bách và Giô-sa-phát con trai A-hi-lút là quan ghi sổ-sách⁽²⁾; ²⁵và Sê-gia là thứ-ký⁽³⁾; Xa-đốc và A-bia-tha là các thầy tế-lễ; ²⁶và Y-ra người Giai-ơ cũng là một thầy tế-lễ cho Đa-vít.

¹tức là: Y-sơ-ra-ên

²hay: quan thái-sứ

³người sao-bản, quan ký-lục

¹⁰But Amasa was not on guard against the sword which was in Joab's hand so he struck him in the belly with it and poured out his inward parts on the ground, and did not strike him again; and he died. Then Joab and Abishai his brother pursued Sheba the son of Bichri. ¹¹Now there stood by him one of Joab's young men, and said, "Whoever favors Joab and whoever is for David, let him follow Joab." ¹²But Amasa lay wallowing in his blood in the middle of the highway. And when the man saw that all the people stood still, he removed Amasa from the highway into the field and threw a garment over him when he saw that everyone who came by him stood still.

Revolt put down (20.13-20.26)

¹³As soon as he was removed from the highway, all the men passed on after Joab to pursue Sheba the son of Bichri.

¹⁴Now he went through all the tribes of Israel to Abel even to Beth-maachah and all the Berites; and they were gathered together and also went after him. ¹⁵And they came and besieged him in Abel Beth-maachah and they cast up a mound against the city, and it stood by the rampart; and all the people who were with Joab were wreaking destruction in order to topple the wall. ¹⁶Then a wise woman called from the city. "Hear, hear! Please tell Joab, 'Come here that I may speak with you.'" ¹⁷So he approached her, and the woman said, "Are you Joab?" And he answered, "I am." Then she said to him, "Listen to the words of your maidservant." And he answered, "I am listening." ¹⁸Then she spoke, saying, "Formerly they used to say, 'They will surely ask *advice* at Abel,' and thus they ended *the dispute*." ¹⁹I am of those who are peaceable and faithful in Israel. You are seeking to destroy a city, even a mother in Israel. Why would you swallow up the inheritance of YHWH?" ²⁰And Joab answered and said, "Far be it, far be it from me that I should swallow up or destroy!" ²¹Such is not the case. But a man from the hill country of Ephraim, Sheba the son of Bichri by name, has lifted up his hand against King David. Only hand him over, and I will depart from the city." And the woman said to Joab, "Behold, his head will be thrown to you over the wall." ²²Then the woman wisely came to all the people. And they cut off the head of Sheba the son of Bichri and threw it to Joab. So he blew the trumpet, and they were dispersed from the city, each to his tent. Joab also returned to the king at Jerusalem.

²³Now Joab was over the whole army of Israel, and Benaiah the son of Jehoiada was over the Cherethites and the Pelethites; ²⁴and Adoram was over the forced labor, and Jehoshaphat the son of Ahilud was the recorder; ²⁵and Sheva was scribe, and Zadok and Abiathar were priests; ²⁶and Ira the Jairite was also a priest to David.

4. Các năm sau cùng của triều đại Đa-vít (21.1- 24.25)

Xử-hình các con trai của Sau-lơ—người Ga-ba-ôn báo thù (21.1-21.14)

21 ¹Bấy giờ, có một nạn đói trong 3 năm trong các ngày của Đa-vít, năm này sang năm khác; và Đa-vít tìm-kiếm sự hiện-diện của Đức GIA-VÊ. Và Đức GIA-VÊ nói: "Ấy là vì Sau-lơ và nhà đầm máu của nó, bởi vì nó đã giết dân Ga-ba-ôn." ²Vì vậy vua gọi dân Ga-ba-ôn đến, và nói chuyện với họ (và, dân Ga-ba-ôn chẳng thuộc những con trai Y-sơ-ra-ên, nhưng thuộc về phần còn sống sót của dân A-mô-rít, và những con trai Y-sơ-ra-ên đã thề với họ, nhưng Sau-lơ đã cố giết họ vì nhiệt tình cho những con trai Y-sơ-ra-ên và Giu-da.) ³Đa-vít nói với dân Ga-ba-ôn như vậy: "Điều gì ta nên làm cho các ngươi? Và ta có thể chuộc tội như thế nào để các ngươi có thể chúc phước cho tài-sản riêng⁽¹⁾ của Đức GIA-VÊ?" ⁴Thế thì dân Ga-ba-ôn tâu lên vua: "Chúng tôi không *quan-tâm* gì đến bạc hay vàng với Sau-lơ hay nhà của ông ấy, cũng không phải chúng tôi muốn giết bất cứ ai trong Y-sơ-ra-ên." Và vua nói: "Ta sẽ làm cho các ngươi bất cứ điều gì các ngươi nói." ⁵Thế là họ tâu lên nhà vua: "Kẻ đã đã tiêu hủy chúng tôi và đã mưu hại chúng tôi để chúng tôi phải bị trừ diệt không còn ở trong biên giới nào của Y-sơ-ra-ên, ⁶xin giao cho chúng tôi 7 người trong số các con trai của hắn; và chúng tôi sẽ treo chúng trước mặt Đức GIA-VÊ tại Ghi-bê-a, thành của Sau-lơ, kẻ mà Đức GIA-VÊ đã chọn." Và nhà vua phán: "Ta sẽ cho."

⁷Nhưng vua miễn cho Mê-phi-bô-sết, con trai của Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, bởi vì lời thề của Đức GIA-VÊ ở giữa họ, giữa Đa-vít và Giô-na-than con trai của Sau-lơ. ⁸Vì vậy, nhà vua bắt 2 con trai của Rít-ba, là con gái của A-gia, mà bà đã sinh ra cho Sau-lơ là Át-mô-ni và Mê-phi-bô-sết, và 5 con trai của Mê-ráp con gái của Sau-lơ, mà bà đã sinh ra cho Át-ri-ên, con trai của Bạt-xi-lai người Mê-hô-la. ⁹Rồi vua giao họ trong tay của dân Ga-ba-ôn; và chúng treo họ trong núi trước mặt Đức GIA-VÊ, để 7 người ấy trong bọn ngã chung với nhau; và họ bị giết trong các ngày đầu tiên của mùa gặt vào lúc khởi sự mùa gặt lúa mạch.

¹⁰Và Rít-ba con gái của A-gia, lấy miếng vải bố và trải nó ra cho mình trên hòn đá, từ đầu mùa gặt cho đến khi nước đổ xuống trên các thây từ bầu trời⁽²⁾; và bà không cho các chim trời đậu trên chúng vào ban ngày, cũng không cho thú đồng *đến* vào ban đêm. ¹¹Khi Đa-vít được cho biết điều Rít-ba, con gái của A-gia, vợ nhỏ của Sau-lơ đã làm, ¹²thì Đa-vít đi lấy hài cốt của Sau-lơ và hài cốt của Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, từ các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át, là những kẻ đã lấy trộm chúng từ quang-trường lộ thiên ở Bết-san, là nơi mà dân Phi-li-tin đã treo họ lên vào ngày dân Phi-li-tin đánh hạ Sau-lơ tại Ghinh-bô-a. ¹³Và vua đem hài cốt của Sau-lơ và hài cốt của Giô-na-than, con trai của Sau-lơ lên từ chỗ đó, và họ cũng thâu-góp lại hài cốt của những người đã bị treo.

¹tức là: Y-sơ-ra-ên

²nghĩa là: mưa rơi

4. The later years of David's rule (21.1-24.25)

The execution of Sauls sons—Ghib-onite revenge (21.1-21.14)

21 ¹Now there was a famine in the days of David for three years, year after year; and David sought the presence of YHWH. And YHWH said, "It is for Saul and his bloody house, because he put the Gibeonites to death." ²So the king called the Gibeonites and spoke to them (now the Gibeonites were not of the sons of Israel but of the remnant of the Amorites, and the sons of Israel had sworn to them, but Saul had sought to smite them in his zeal for the sons of Israel and Judah). ³Thus David said to the Gibeonites, "What should I do for you? And how can I make atonement that you may bless the inheritance of YHWH?" ⁴Then the Gibeonites said to him, "We have no concern of silver or gold with Saul or his house, nor is it for us to put any man to death in Israel." And he said, "I will do for you whatever you say." ⁵So they said to the king, "The man who consumed us, and who planned against us that we should be exterminated from remaining within any border of Israel, ⁶let seven men from his sons be given to us, and we will hang them before YHWH in Gibeah of Saul, the chosen of YHWH." And the king said, "I will give *them*."

⁷But the king spared Mephibosheth, the son of Jonathan the son of Saul, because of the oath of YHWH which was between them, between David and Saul's son Jonathan. ⁸So the king took the two sons of Rizpah the daughter of Aiah, Armoni and Mephibosheth whom she had born to Saul, and the five sons of Merab the daughter of Saul, whom she had born to Adriel the son of Barzillai the Meholathite. ⁹Then he gave them into the hands of the Gibeonites, and they hanged them in the mountain before YHWH, so that the seven of them fell together; and they were put to death in the first days of harvest at the beginning of barley harvest.

¹⁰And Rizpah the daughter of Aiah took sackcloth and spread it for herself on the rock, from the beginning of harvest until water was poured on them from the sky; and she allowed neither the birds of the sky to rest on them by day nor the beasts of the field by night. ¹¹When it was told David what Rizpah the daughter of Aiah, the concubine of Saul, had done, ¹²then David went and took the bones of Saul and the bones of Jonathan his son from the men of Jabesh-gilead, who had stolen them from the open square of Beth-shan, where the Philistines had hanged them on the day the Philistines struck down Saul in Gilboa. ¹³And he brought up the bones of Saul and the bones of Jonathan his son from there, and they gathered the bones of those who had been hanged.

2 Samuel 21.14-22.6

¹⁴And they buried the bones of Saul and Jonathan his son in the country of Benjamin in Zela, in the grave of Kish his father; thus they did all that the king commanded, and after that God was moved by entreaty for the land.

Giants killed by David's men (21.15-21.22)

¹⁵Now when the Philistines were at war again with Israel, David went down and his servants with him; and as they fought against the Philistines, David became weary. ¹⁶Then Ishbi-benob, who was among the descendants of the giant, the weight of whose spear was three hundred shekels of bronze in weight, was girded with a new sword, and he said to kill David. ¹⁷But Abishai the son of Zeruah helped him, and struck the Philistines and killed him. Then the men of David swore to him, saying, "You shall not go out again with us to battle, that you may not extinguish the lamp of Israel."

¹⁸Now it came about after this that there was war again with the Philistines at Gob; then Sibbecai the Hushathite struck down Saph, who was among the descendants of the giant. ¹⁹And there was war with the Philistines again at Gob, and Elhanan the son of Jaare-oregim the Bethlehemite smote Goliath the Gittite, the shaft of whose spear was like a weaver's beam. ²⁰And there was war at Gath again, where there was a man of great stature who had six fingers on each hand and six toes on each foot, twenty-four in number; and he also had been born to the giant. ²¹And when he defied Israel, Jonathan the son of Shimei, David's brother, struck him down. ²²These four were born to the giant in Gath, and they fell by the hand of David and by the hand of his servants.

David's psalm praises the YHWH's deliverance (22.1-22.51)

22 ¹And David spoke the words of this song to YHWH in the day that YHWH delivered him from the palm of all his enemies and from the palm of Saul. ²And he said,

"YHWH is my rock and my fortress and my deliverer;

³My God, my rock, in whom I take refuge;
My shield and the horn of my salvation, my stronghold and my refuge;
My savior, Thou dost save me from violence."

⁴"I call upon YHWH, who is worthy to be praised;
And I am saved from my enemies.

⁵"For the waves of death encompassed me;
The torrents of destruction overwhelmed me;

⁶The cords of Sheol surrounded me;
The snares of death confronted me.

2 Sa-mu-ên 21.14-22.6

¹⁴Họ chôn hài cốt của Sau-lơ và Giô-na-than con trai của người, trong xứ Bên-gia-min, tại Xê-la, trong mộ của Kích cha của Sau-lơ; như vậy họ đã làm mọi điều mà nhà vua truyền; và sau đó Đức Chúa TRỜI mới lay-chuyển bởi sự khẩn-nài cho xứ ấy.

Thuộc hạ của Đa-vít giết người khổng-lồ (21.15-21.22)

¹⁵Bấy giờ, khi dân Phi-li-tin lại có chiến-tranh với Y-sơ-ra-ên, Đa-vít cùng với các thuộc hạ của mình đi xuống; và trong khi họ đánh lại dân Phi-li-tin, Đa-vít trở nên mệt-mỏi. ¹⁶Lúc đó, Ít-bi-Bê-nốp, là người trong số con cháu của người khổng-lồ ấy, có cây lao nặng 300 siéc-lơ bằng đồng, đeo một cây guom mới; và hắn nói để giết Đa-vít. ¹⁷Nhưng A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia giúp vua, đánh người Phi-li-tin ấy, và giết hắn. Lúc đó thuộc hạ của Đa-vít thề với vua, nói: "Bệ hạ sẽ không được đi ra với chúng tôi để chiến-đấu nữa, để bệ hạ không thể làm tắt ngọn đèn của Y-sơ-ra-ên."

¹⁸Bấy giờ xảy ra sau việc này, lại có chiến-tranh với dân Phi-li-tin tại Góp; lúc đó, Si-bê-cai người Hu-sa đánh hạ Sáp, là người trong số con cháu của tên khổng-lồ ấy. ¹⁹Và lại có chiến-tranh với dân Phi-li-tin nữa tại Góp; và Ên-ca-na con trai của Gia-a-rê-Ô-rê-ghim, người Bết-lê-hem, đánh hạ Gô-li-át¹⁾ người Gát, là kẻ có cây lao có cái cán giống như cây đà của thợ dệt. ²⁰Và có chiến-tranh tại Gát nữa, nơi có một người đàn-ông có vóc dạng to lớn, là kẻ có 6 ngón trên mỗi bàn tay và có 6 ngón trên mỗi bàn chân, tổng-cộng là 24; và hắn cũng được sinh ra cho người khổng-lồ ấy. ²¹Và khi hắn thách đố Y-sơ-ra-ên, Giô-na-than con trai của Si-mê-i, anh của Đa-vít, đánh hạ hắn. ²²Bốn kẻ này đã được sinh ra cho người khổng-lồ ấy tại Gát, và chúng đều ngã gục bởi tay của Đa-vít và bởi tay các tối-tớ của người.

Thi-thiên của Đa-vít ca-tụng sự giải-cứu của Đức GIA-VÊ (22.1-22.51)

22 ¹Và Đa-vít nói các lời của bài ca này cùng Đức GIA-VÊ trong ngày mà Đức GIA-VÊ đã giải-cứu người khỏi lòng bàn tay của tất cả những kẻ thù của người và khỏi lòng bàn tay của Sau-lơ. ²Và người nói:

"Đức GIA-VÊ là tảng đá của con, đồn-lũy của con, và là Đấng giải-cứu của con,

³Đức Chúa TRỜI của con, tảng đá của con, nơi Chúa con ẩn-náu,
Cái khiên của con và sừng của sự cứu-rỗi con, thành-trị của con và nơi ẩn-náu của con,
Đấng Cứu-rỗi của con, Chúa cứu con khỏi sự hung-bạo."

⁴"Tôi kêu-cầu Đức GIA-VÊ, Đấng đáng được ca-tụng;
Và tôi được cứu khỏi các kẻ thù tôi.

⁵"Vì sóng của sự chết đã bao quanh tôi;
Các dòng xoáy diệt vong đã tràn ngập đầu tôi;

⁶Các dây của Âm-phủ đã quấn quanh tôi;
Các bẫy của sự chết đã đối đầu tôi.

¹ Sứ ký 20.5 ghi Lát-mi em trai của Gô-li-át

7"Trong cảnh khốn-cùng của tôi, tôi đã kêu-cầu *Đức* GIA-VÊ;
Phải, tôi đã khóc cùng *Đức* Chúa Trời của tôi;
Và từ đền thờ của Ngài, Ngài đã nghe tiếng tôi,
Và tiếng gào xin giúp-đỡ của tôi đã đến tai Ngài.

8"Rồi trái đất đã lung-lay và rúng động,
Các nền của tầng trời đều run-rẩy
Và bị lung-lay, bởi vì Ngài giận.

9"Khói đã bốc lên từ các lỗ mũi Ngài,
Và lửa từ miệng Ngài đã đến tai
10"Ngài cũng đã chào các tầng trời, và đã xuống
Với sự tối-tăm dày-đặc dưới các chân của Ngài.

11"Ngài cỡi trên chê-rúp và bay;
Và Ngài hiện ra trên các cánh gió.

12"Và Ngài dùng bóng tối làm các trường quanh Ngài,
Một khối nước, các mây dày-đặc của bầu trời.

13"Từ sự sáng chói trước mặt Ngài,
Than lửa đã được nhen lên.

14"*Đức* GIA-VÊ đã sấm rền từ trời,
Và Đấng Chí-cao đã thốt ra tiếng của Ngài.

15"Và Ngài bắn các mũi tên và làm tán-lạc chúng,
Sét, và đã đánh tan chúng.

16"Rồi các eo biển lộ ra,
Các nền của thế gian bị bày ra trần trụi,
Bởi lời quở-trách của *Đức* GIA-VÊ,
Do luồng hơi thở của các lỗ mũi của Ngài.

17" Từ trên cao Ngài vươn ra nắm lấy tôi;
Ngài rút tôi ra khỏi nhiều *con* nước.

18"Ngài giải-cứu tôi khỏi kẻ thù mạnh- *bạo* của tôi,
Khỏi những kẻ ghét tôi, vì chúng quá mạnh đối với tôi.

19"Chúng đối-đầu tôi trong ngày tai-họa của tôi,
Nhưng *Đức* GIA-VÊ là sự hậu-thuần của tôi.

20"Ngài cũng đem tôi ra vào trong chỗ rộng-rãi;
Ngài giải-cứu tôi, vì Ngài hải lòng với tôi.

21"*Đức* GIA-VÊ đã thưởng tôi theo sự công-chính của tôi;
Theo sự thanh-sạch của các bàn tay tôi, Ngài đã thưởng tôi.

22"Vì vậy tôi đã giữ các đường-lối của *Đức* GIA-VÊ,
Và đã chẳng hành-động gian-ác chống lại *Đức* Chúa Trời của tôi.

23"Vì tất cả các giới-luật của Ngài đã ở trước mặt tôi;
Còn về luật-lệ của Ngài, tôi đã chẳng lia xa chúng.

24"Tôi đối với Ngài cũng đã không trách được,
Và tôi đã giữ tôi khỏi sự gian-ác của tôi.

25"Vì thế, *Đức* GIA-VÊ đã *thường* tôi theo sự công-chính của tôi,
Theo sự thanh-sạch của tôi trước mắt Ngài.

26"Với kẻ từ-tế, Chúa tỏ chính Chúa là từ-tế,
Với kẻ không trách được, Chúa tỏ chính Chúa không trách được;

27"Với kẻ tinh-khiết, Chúa tỏ chính Chúa là tinh-khiết,
Và với kẻ dối-bại, Chúa tỏ chính Chúa là sắc-sảo.

28"Và Chúa cứu một dân tộc bị họa;
Nhưng mắt của Chúa ở trên dân ngạo-mạn mà Chúa hạ thấp.

29"Vì Chúa là ngọn đèn của con, *Đức* GIA-VÊ ôi;
Và *Đức* GIA-VÊ soi sáng sự tối-tăm của con.

7" In my distress I called upon YHWH,
Yes, I cried to my God;
And from His temple He heard my voice,
And my cry for help *came* into His ears.

8" Then the earth shook and quaked,
The foundations of heaven were trembling
And were shaken, because He was angry.

9" Smoke went up out of His nostrils,
And fire from His mouth devoured;
Coals were kindled by it.

10" He bowed the heavens also, and came down
With thick darkness under His feet.

11" And He rode on a cherub and flew;
And He appeared on the wings of the wind.

12" And He made darkness canopies around Him,
A mass of waters, thick clouds of the sky.

13" From the brightness before Him,
Coals of fire were kindled.

14" YHWH thundered from heaven,
And the Most High uttered His voice.

15" And He sent out arrows, and scattered them,
Lightning, and routed them.

16" Then the channels of the sea appeared,
The foundations of the world were laid bare,
By the rebuke of YHWH,
At the blast of the breath of His nostrils.

17" He sent from on high, He took me;
He drew me out of many waters.

18" He delivered me from my strong enemy,
From those who hated me, for they were too strong for me.

19" They confronted me in the day of my calamity,
But YHWH was my support.

20" He also brought me forth into a broad place;
He rescued me, because He delighted in me.

21" YHWH has rewarded me according to my righteousness;
According to the cleanness of my hands He has recompensed me.

22" So I have kept the ways of YHWH,
And have not acted wickedly against my God.

23" For all His ordinances *were* before me;
And *as for* His statutes, I did not depart from them.

24" I was also blameless toward Him,
And I kept myself from my iniquity.

25" Therefore YHWH has recompensed me according to my righteousness,
According to my cleanness before His eyes.

26" With the kind Thou dost show Thyself kind,
With the blameless Thou dost show Thyself blameless;

27" With the pure Thou dost show Thyself pure,
And with the perverted Thou dost show Thyself astute.

28" And Thou dost save an afflicted people;
But Thine eyes are on the haughty *whom* Thou dost abase.

29" For Thou art my lamp, O YHWH;
And YHWH illumines my darkness.

2 Samuel 22.30-22.49

30"For by Thee I can rush a troop;
By my God I can leap over a wall.
31"As for God, His way is blameless;
The word of YHWH is tested;
He is a shield to all who take refuge in Him.
32"For who is God, besides YHWH?
And who is a rock, besides our God?
33"God is my strong fortress;
And He sets the blameless in His way.
34"He makes my feet like hinds' feet,
And sets me on my high places.
35"He trains my hands for battle,
So that my arms can bend a bow of bronze.
36"Thou hast also given me the shield of Thy salvation,
And Thy help makes me great.
37"Thou dost enlarge my steps under me,
And my feet have not slipped.
38"I pursued my enemies and destroyed them,
And I did not turn back until they were consumed.
39"And I have devoured them and shattered them, so
that they did not rise;
And they fell under my feet.
40"For Thou hast girded me with strength for battle;
Thou hast caused to bow down under me those who
rose up against me.
41"Thou hast also made my enemies turn *their* backs to
me,
And I silenced those who hated me.
42"They looked, but there was none to save;
Even to YHWH, but He did not answer them.
43"Then I pulverized them as the dust of the earth,
I crushed and stamped them as the mire of the streets.
44"Thou hast also delivered me from the contentions of
my people;
Thou hast kept me as head of the nations;
A people whom I have not known serve me.
45"Foreigners pretend obedience to me;
As soon as they hear, they obey me.
46"Foreigners lose heart,
And come trembling out of their fortresses.
47"YHWH lives, and blessed be my rock;
And exalted be God, the rock of my salvation,
48The God who executes vengeance for me,
And brings down peoples under me,
49Who also brings me out from my enemies;
Thou dost even lift me above those who rise up
against me;
Thou dost rescue me from the violent man.

2 Sa-mu-ên 22.30-22.49

30"Vì bởi Chúa, con có thể tấn công một đạo-binh;
Bởi Đức Chúa Trời của con, con có thể nhảy qua một
bức tường."
31"Còn Đức Chúa Trời, đường-lối Ngài không trách
được;
Lời của Đức GIA-VÊ được thử-nghiệm;
Ngài là cái thuẫn cho mọi kẻ ân-náu trong Ngài.
32"Vì ai là Đức Chúa TRỜI, ngoại trừ Đức GIA-VÊ?
Và ai là tảng đá, ngoại trừ Đức Chúa TRỜI chúng ta?
33"Đức Chúa TRỜI là đồn-lũy vững-chắc của tôi;
Và Ngài đặt kẻ không trách được trong lối của Ngài.
34"Ngài khiến bàn chân tôi như *chân của* những con
nai cái đò,
Và đặt tôi trên các nơi cao⁽¹⁾ của tôi.
35"Ngài luyện-tập các bàn tay tôi cho chiến-trận,
Để các cánh tay tôi có thể giương cung bằng đồng.
36"Chúa cũng đã cho con cái thuẫn cứu-rỗi của Chúa,
Và sự giúp-đỡ của Chúa làm cho con vĩ-đại.
37"Chúa làm lớn những bước chân con ở dưới con,
Và những bàn chân con đã chẳng trượt.
38"Con đã truy đuổi các kẻ thù con và đã diệt chúng,
Và con đã chẳng rút lui cho đến khi chúng đã bị diệt.
39"Và con đã nuốt chúng và đã đập vỡ tan chúng, đến
nỗi chúng đã chẳng chỗi dậy được;
Và chúng đã ngã dưới các bàn chân con.
40"Vì Chúa đã thắt lưng con bằng sức mạnh để chiến-
đấu;
Chúa đã gây cho những kẻ chỗi lên chống lại con cúi
xuống dưới con.
41"Chúa cũng đã khiến những kẻ thù con xây lưng lại
con⁽²⁾,
Và con đã làm im-lặng những kẻ ghét con.
42"Chúng đã tìm, nhưng đã chẳng có một ai cứu;
Đền cả Đức GIA-VÊ, nhưng Ngài đã không trả lời
chúng.
43"Đoạn con đã nghiền nát chúng như bụi đất,
Con đã chà-nát và giày-đạp chúng như bùn đường-
phố.
44"Chúa cũng đã giải-cứu con khỏi các sự tranh-giành
của dân con;
Chúa đã giữ con làm đầu các quốc-gia;
Một dân-tộc mà con đã chẳng biết phục-dịch con.
45"Dân ngoại-quốc già bộ vâng-phục con;
Vừa khi chúng nghe, chúng vâng-phục con.
46"Các người ngoại-quốc đều mất can-đảm,
Và đi ra khỏi các đồn-lũy của chúng vừa run.
47"Đức GIA-VÊ sống, và đáng chúc-tụng tảng đá của
con;
Và đáng tán-tụng Đức Chúa TRỜI, tảng đá cứu-rỗi
của con,
48Đức Chúa TRỜI, Ngài báo-thù cho con,
Và đặt các dân-tộc phía dưới con,
49Chúa cũng đem con ra khỏi các kẻ thù con;
Chúa cả nâng con cao hơn những kẻ nổi lên chống
con;
Chúa giải-cứu con khỏi kẻ hung-bạo đó.

¹nghĩa là: vinh quang

²nghĩa là: xây lưng lại để tháo chạy

2 Sa-mu-ên 22.50-23.11

50"Vì thế, con sẽ dâng các lời cảm-tạ lên cho Chúa,
Đức GIA-VÊ ôi, ở giữa các quốc-gia,
Và con sẽ hát các lời ca-tụng tới danh Chúa.
51"*Ngài* là cái tháp giải-cứu cho vua của Ngài⁽¹⁾,
Và tỏ ân-cần yêu-thương cho kẻ được xúc-dầu của
Ngài,
Cho Đa-vít và dòng-giống của người mãi mãi."

Bài ca cuối cùng của Đa-vít (23.1-23.7)

23 ¹Bây giờ, đây là các lời cuối-cùng của Đa-vít.
Đa-vít con trai của Y-sai tuyên-bố,
Và là kẻ đã được nâng lên cao, tuyên-bố,
Kẻ được xúc dầu của *Đức* Chúa TRỜI của Gia-cốp,
Và là tác giả các thánh-thi ngọt-ngào của Y-sơ-ra-ên:
2"*Linh Đức* GIA-VÊ đã phán bởi ta,
Và lời Ngài đã ở trên lưỡi ta.
3"*Đức* Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên đã phán,
Tặng Đá ấy của Y-sơ-ra-ên đã phán cùng ta:
'Kẻ cai-trị loài người một cách công-chính,
Mà cai-trị trong sự kinh-sợ *Đức* Chúa TRỜI,
4Thì như ánh-sáng của buổi mai *khi* mặt trời mọc lên,
Một buổi sáng không mây,
Khi cỏ non nhú lên từ mặt đất,
Nhờ ánh-nắng sau cơn mưa.'
5"Nhà ta không thật là như thế với *Đức* Chúa TRỜI
sao?
Vi Ngài đã lập một giao-ước đời đời với ta,
Đã điều-khiến trong mọi việc, và đã bảo-vệ;
Vì mọi cứu-rỗi của ta và mọi ước-ao của ta,
Thật sự Ngài sẽ chẳng làm nó tăng-trưởng hay sao?
6"Nhưng kẻ vô-lại, mọi kẻ trong bọn sẽ bị liệng đi như
gai,
Vì chúng không thể gom vào bàn tay được;
7Nhưng kẻ đụng chúng
Phải được trang-bị đồ bằng sắt và cán cây lao,
Và chúng sẽ bị đốt hoàn-toàn bằng lửa tại chỗ *chúng*
ngồi."

Những người phi-thường của Đa-vít (23.8-23.39)

8 Đây là các tên những người đàn-ông phi-thường mà Đa-
vít đã có: Giô-sép-Ba-sê-bết, một người Tách-kê-môn,
đầu-trưởng⁽²⁾ các chỉ-huy-trưởng; người được gọi là A-đi-
nô người Ay-xên, bởi vì người giết⁽³⁾ 800 người cùng một
lúc; ⁹và sau người là Ê-lê-a-sa con trai của Đô-đô người
A-hô-a, 1 trong 3 người đàn-ông phi-thường ở với Đa-vít
khi họ si-nhục dân Phi-li-tin *đang* họp lại tại đó để đánh
trận và những người Y-sơ-ra-ên đã rút lui. ¹⁰Người chỗi
dậy và đánh dân Phi-li-tin cho đến khi tay người rã-rời và
bám vào thanh guom, và *Đức* GIA-VÊ đem đến một
chiến-thắng vĩ-dại ngày đó; và dân-chúng theo người trở
lại chỉ để lột trần các kẻ bị giết rồi.

11 Bây giờ sau người là Sam-ma con trai của A-ghê một
người Ha-ra. Dân Phi-li-tin đã tập-hợp thành một đạo-
binh, nơi có một miếng đất đầy những cây đậu lăng, và
dân-chúng chạy trốn dân Phi-li-tin.

¹tức là: Đa-vít, vua mà Đức Chúa Trời lập

²hay: đầu-trưởng của bộ Ba

³bản khác thêm: do hấn quơ giáo

2 Samuel 22.50-23.11

50"Therefore I will give thanks to Thee, O YHWH,
among the nations,
And I will sing praises to Thy name.
51"*He is* a tower of deliverance to His king
And shows lovingkindness to His anointed,
To David and his seed forever."

David's last song (23.1-23.7)

23 ¹Now these are the last words of David.
David the son of Jesse declares,
And the man who was raised on high declares,
The anointed of the God of Jacob
And the sweet psalmist of Israel,
2"*The Spirit of* YHWH spoke by me,
And His word was on my tongue.
3"*The God of* Israel said,
The Rock of Israel spoke to me,
'He who rules over men righteously,
Who rules in the fear of God,
4Is as the light of the morning *when* the sun rises,
A morning without clouds,
When the tender grass *springs* out of the earth,
Through sunshine after rain.'
5"*Truly is* not my house so with God?
For He has made an everlasting covenant with me,
Ordered in all things, and secured;
For all my salvation and all *my* desire,
Will He not indeed make *it* grow?
6"*But* the worthless, every one of them will be thrust
away like thorns,
Because they cannot be taken in hand;
7*But* the man who touches them
Must be armed with iron and the shaft of a spear,
And they will be completely burned with fire *in their*
sitting."

David's mighty men (23.8-23.39)

8 These are the names of the mighty men whom David
had: Joshebbasshebeth a Tahchemonite, chief of the
captains, he was called Adino the Eznite, because of eight
hundred slain *by him* at one time; ⁹and after him was
Eleazar the son of Dodo the Ahohite, one of the three
mighty men with David when they reproached the
Philistines who were gathered there to battle and the men
of Israel had withdrawn. ¹⁰He arose and struck the
Philistines until his hand was weary and clung to the
sword, and YHWH brought about a great victory that day;
and the people returned after him only to strip *the slain*.

11 Now after him was Shammah the son of Agee a
Hararite. And the Philistines were gathered into a troop,
where there was a plot of ground full of lentils, and the
people fled from the Philistines.

2 Samuel 23.12-23.33

¹²But he took his stand in the midst of the plot, defended it and struck the Philistines; and YHWH brought about a great victory.

¹³Then three of the thirty chief men went down and came to David in the harvest time to the cave of Adullam, while the troop of the Philistines was camping in the valley of Rephaim. ¹⁴And David was then in the stronghold, while the garrison of the Philistines was then in Bethlehem. ¹⁵And David had a craving and said, "Oh that someone would give me water to drink from the well of Bethlehem which is by the gate!" ¹⁶So the three mighty men broke through the camp of the Philistines, and drew water from the well of Bethlehem which was by the gate, and took *it* and brought *it* to David. Nevertheless he would not drink it, but poured it out to YHWH; ¹⁷and he said, "Be it far from me, O YHWH, that I should do this. *Shall I drink the blood of the men who went in jeopardy of their lives?*" Therefore he would not drink it. These things the three mighty men did.

¹⁸And Abishai, the brother of Joab, the son of Zeruah, was chief of the thirty. And he swung his spear against three hundred and killed *them*, and had a name as well as the three. ¹⁹He was most honored of the thirty, therefore he became their commander; however, he did not attain to the three.

²⁰Then Benaiah the son of Jehoiada, the son of a valiant man of Kabzeel, who had done mighty deeds, killed the two *sons of Ar-ee-ale' of Moab*. He also went down and killed a lion in the middle of a pit on a snowy day. ²¹And he smote an Mits-ree', an man of appearance. Now the Mits-ree' *had* a spear in his hand, but he went down to him with a club and snatched the spear from the Mits-ree'"s hand, and killed him with his own spear. ²²These *things* Benaiah the son of Jehoiada did, and had a name as well as the three mighty men. ²³He was honored among the thirty, but he did not attain to the three. And David appointed him over his guard.

²⁴Asahel the brother of Joab was among the thirty; Elhanan the son of Dodo of Bethlehem, ²⁵Shammah the Harodite, Elikah the Harodite, ²⁶Helez the Paltite, Ira the son of Ikkes the Tek-o'-ee, ²⁷Abiezer the Anathothite, Mebunnai the Hushathite, ²⁸Zalmon the Ahohite, Maharai the Netophathite, ²⁹Heleb the son of Baanah the Netophathite, Ittai the son of Ribai of Gibeah of the sons of Benjamin, ³⁰Benaiah a Pirathonite, Hiddai of the brooks of Gaash, ³¹Abi-albon the Arbathite, Azmaveth the Barhumite, ³²Eliabha the Shaalbonite, the sons of Jashen, Jonathan, ³³Shammah the Hararite, Ahiam the son of Sharar the Hararite,

2 Sa-mu-ên 23.12-23.33

¹²Nhưng người đứng ở giữa miếng đất đó, bảo-vệ nó và đánh dân Phi-li-tin; và Đức GIA-VÊ đem đến một chiến-thắng lớn-lao.

¹³Lúc đó 3 người trong số 30 vị đầu-trưởng đó đi xuống và đến cùng Đa-vít trong mùa gặt đến động A-đu-lam, trong khi đạo-binh dân Phi-li-tin cắm trại trong thung-lũng Ra-pha. ¹⁴Và Đa-vít lúc đó đang ở trong đồn, trong khi quân đồn-trú của dân Phi-li-tin lúc đó đang ở tại Bết-lê-hem. ¹⁵Đa-vít có một cơn thèm và nói: "Ôi, ước gì có ai đó cho ta nước để uống từ cái giếng của Bết-lê-hem ở cạnh cái cổng!" ¹⁶Thế là, 3 người đàn-ông phi-thường ấy mở đường ngang qua trại dân Phi-li-tin, và múc nước từ cái giếng của Bết-lê-hem ở cạnh cổng, rồi lấy nó mà đem cho Đa-vít. Tuy nhiên, Đa-vít không chịu uống, nhưng đổ nó ra dâng cho Đức GIA-VÊ; ¹⁷và người nói: "Đức GIA-VÊ ôi! Con quyết không uống nước này. Con sẽ uống máu của những người đã bị nguy-hiểm tánh-mạng hay sao?" Vì thế, người đã không uống nó. Những điều này 3 người đàn-ông phi-thường ấy đã làm.

¹⁸Và A-bi-sai, anh của Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia, là đầu-trưởng của 30⁽¹⁾ vị đó. Và người vung cây giáo của người chống lại 300 và giết chúng, và cũng nổi danh như 3 vị ấy. ¹⁹Người được danh-giá nhất trong 30, vì thế người trở thành chỉ-huy-trưởng của họ; tuy vậy, người không bằng⁽²⁾ 3 vị ấy.

²⁰Lúc đó Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa, con trai của một người dũng-cảm ở Cáp-xê-ên, là kẻ đã làm các việc phi-thường, giết 2 người con trai của A-ri-ên của Mô-áp. Người cũng đi xuống và giết một con sư-tử ở chính giữa một cái hồ vào một ngày có tuyết kia. ²¹Và người đã đánh hạ một người Ê-díp-tô, một người đàn-ông có vóc dáng. Bấy giờ, người Ê-díp-tô ấy có một cây giáo trong tay, nhưng người đi xuống tới hắn với một cây dùi cui và rút cây giáo khỏi tay người Ê-díp-tô, và giết hắn bằng chính cây giáo của hắn. ²²Các việc này Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa đã làm, và nổi danh như 3 người đàn-ông phi-thường. ²³Người được danh-giá ở giữa vòng nhóm 30, người không bằng 3 vị ấy. Và Đa-vít bổ-nhiệm người coi vệ-binh của mình.

²⁴A-sa-ên em trai Giô-áp ở trong nhóm 30; cũng có Ên-cha-na con trai của Đô-đô ở Bết-lê-hem; ²⁵Sam-ma người ở Ha-rôt; Ê-li-ca người ở Ha-rôt; ²⁶Hê-lét người Phan-thi; Y-ra con trai của Y-kết người Thê-cô-a; ²⁷A-bi-ê-xe người A-na-tôt; Mê-bô-nai người Hu-sa; ²⁸Xanh-môn người A-hô-a; Ma-ha-rai người Nê-tô-pha; ²⁹Hê-lép con trai Ba-a-na, người Nê-tô-pha; Y-tai con trai Ri-bai ở Ghi-bê-a trong các con trai Bê-n-gia-min; ³⁰Bê-na-gia một người Phi-ra-thôn, Hi-đai ở các khe thuộc Ga-ách; ³¹A-bi-Anh-bôn người A-ra-ba; Át-ma-vết ở Bạt-cum, ³²Ê-li-ác-ba người Sa-anh-bôn, các con trai của Gia-sen, Giô-nathan, ³³Sam-ma người Ha-ra, A-ki-am con trai của Sa-ra người Ha-ra,

¹bản khác: 3

²nguyên ngữ: người không đạt tới 3 vị ấy; có nghĩa là: người không có khí phách phi-thường như 3 vị ấy.

2 Sa-mu-ên 23.34-24.13

³⁴Ê-li-phê-lết con trai của A-cạt-bai con trai của người Ma-a-cát ấy, Ê-li-am, con trai của A-hi-tô-phên người Ghi-lô, ³⁵Hết-rô người Cạt-mên, Pha-rai người A-rap, ³⁶Di-ganh con trai của Na-than ở Xô-ba, Ba-ni người Gát, ³⁷Xê-léc người Am-môn, Na-ha-rai người Bê-ê-rôt, những kẻ vác áo-giáp Giô-áp con trai của Xê-ru-gia, ³⁸Y-ra người Giê-the, Ga-rép người Giê-the, ³⁹U-ri người Hê-tút; 37 tổng-cộng.

Đa-vít lấy tổng-kiểm-tra (24.1-24.9)

24 ¹Bây giờ cơn giận của Đức GIA-VÊ lại bùng bùng chống Y-sơ-ra-ên, và nó kích-thích Đa-vít để nói chống lại họ: "Đi, hãy đếm Y-sơ-ra-ên và Giu-đa." ²Và nhà vua phán cùng Giô-áp là tổng tư lệnh quân-đội đang ở với mình: "Bây giờ hãy đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, từ Đan đến Bê-e-Sê-ba, và tụ-họp dân-chúng, để ta biết được con số dân-chúng." ³Nhưng Giô-áp tâu lên vua: "Bây giờ, nguyện-xin GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ thêm vào dân-chúng một trăm lần nhiều hơn hiện tại, trong khi đôi mắt của chúa tôi nhà vua vẫn còn thấy; nhưng tại sao chúa tôi nhà vua lại vui-thích trong việc này?" ⁴Dẫu vậy, lời của vua thắng Giô-áp và các vị chỉ-huy-trưởng của quân-đội. Vì vậy, Giô-áp và các vị chỉ-huy-trưởng quân-đội đi ra khỏi sự hiện-diện của vua Y-sơ-ra-ên. ⁵Và họ vượt qua sông Giô-đanh và cắm trại tại A-rô-e, về bên phải của thành nằm ở chính giữa thung-lũng Gát, và hướng về Gia-ê-xe. ⁶Rồi họ đến Ga-la-át và đến đất của Tạt-tim-hốt-si, và họ đến Đan-Gia-an và vòng quanh đến Si-đôn, ⁷và đến thành-lũy xứ Ty-rơ và đến tất cả các thành của dân Hê-vít và của dân Ca-na-an, và họ đi ra đến miền nam của Giu-đa, đến Bê-e-Sê-ba. ⁸Thế là sau khi họ đã đi khắp xứ, họ đến Giê-ru-sa-lem sau 9 tháng 20 ngày. ⁹Và Giô-áp trao số thống kê dân-chúng cho nhà vua; và trong Y-sơ-ra-ên có 800 ngàn người can-đảm đã rút gươm⁽¹⁾, và các người Giu-đa là 500 ngàn.

Đa-vít nhận án-phạt: dịch-hạch (24.10-24.17)

¹⁰Bây giờ tâm Đa-vít khiến vua rối rắm sau khi vua đã đếm dân. Vì vậy, Đa-vít thưa cùng Đức GIA-VÊ: "Con đã phạm tội rất nặng trong điều con đã làm. Nhưng bây giờ, Đức GIA-VÊ ôi, xin khiến tội-lỗi của kẻ tôi-tớ này của Chúa đi qua mắt, vì con đã hành-động một cách rất ngu-dại." ¹¹Khi Đa-vít dậy vào buổi sáng, thì lời của Đức GIA-VÊ đến cùng tiên-tri Gát, đấng tiên-kiến của Đa-vít, rằng: ¹²"Đi và nói với Đa-vít: 'GIA-VÊ nói như vậy: "Ta đang cho ngươi 3 điều; chọn cho ngươi 1 trong 3 điều, mà Ta có thể gây ra cho ngươi."' ¹³Vì vậy Gát đến cùng Đa-vít và cho vua biết, và tâu lên vua: "Sẽ phải có 7 năm nạn đói đến cùng vua trong xứ của vua? Hoặc vua sẽ chạy trốn 3 tháng trước mặt các địch-thù của vua trong khi chúng đuổi theo vua? Hoặc sẽ phải có 3 ngày bệnh dịch trong xứ của vua? Bây giờ hãy xem-xét và xem câu trả lời nào tôi sẽ đem về cho Đấng đã sai tôi."

¹nghĩa là: đã chiến đấu

2 Samuel 23.34-24.13

³⁴Eliphelet the son of Ahasbai, the son of the Maacathite, Eliam the son of Ahithophel the Gilonite, ³⁵Hezro the Carmelite, Paarai the Arbite, ³⁶Igal the son of Nathan of Zobah, Bani the Gaw-dee', ³⁷Zehek the Ammonite, Naharai the Beerothite, armor bearers of Joab the son of Zeruiah, ³⁸Ira the Ithrite, Gareb the Ithrite, ³⁹Uriah the Hittite; thirty-seven in all.

David takes a census (24.1-24.9)

24 ¹Now again the anger of YHWH burned against Israel, and it incited David against them to say, "Go, number Israel and Judah." ²And the king said to Joab the commander of the army who was with him, "Go about now through all the tribes of Israel, from Dan to Beersheba, and muster the people, that I may know the number of the people." ³But Joab said to the king, "Now may YHWH your God add to the people a hundred times as many as they are, while the eyes of my lord the king still see; but why does my lord the king delight in this thing?" ⁴Nevertheless, the king's word prevailed against Joab and against the commanders of the army. So Joab and the commanders of the army went out from the presence of the king, to muster the people of Israel. ⁵And they crossed the Jordan and camped in Aroer, on the right side of the city that is in the middle of the valley of Gad, and toward Jazer. ⁶Then they came to Gilead and to the land of Tahtim-hodshi, and they came to Dan-jaan and around to Sidon, ⁷and came to the fortress of Tyre and to all the cities of the Hivites and of the Canaanites, and went out to the south of Judah, to Beersheba. ⁸So when they had gone about through the whole land, they came to Jerusalem at the end of nine months and twenty days. ⁹And Joab gave the number of the muster of the people to the king; and there were in Israel eight hundred thousand valiant men who drew the sword, and the men of Judah were five hundred thousand men.

David accepts judgement: pestilence (24.10-24.17)

¹⁰Now David's heart troubled him after he had numbered the people. So David said to YHWH, "I have sinned greatly in what I have done. But now, O YHWH, please cause to pass away the iniquity of Thy servant, for I have acted very foolishly." ¹¹When David arose in the morning, the word of YHWH came to the prophet Gad, David's seer, saying, ¹²"Go and speak to David, "Thus YHWH says, "I am offering you three things; choose for yourself one of them, which I may do to you." ¹³So Gad came to David and told him, and said to him, "Shall seven years of famine come to you in your land? Or will you flee three months before your foes while they pursue you? Or shall there be three days' pestilence in your land? Now consider and see what answer I shall return to Him who sent me."

2 Samuel 24.14-24.25

¹⁴Then David said to Gad, "I am in great distress. Let us now fall into the hand of YHWH for His mercies are great, but do not let me fall into the hand of man."

¹⁵So YHWH gave a pestilence upon Israel from the morning until the appointed time; and seventy thousand men of the people from Dan to Beersheba died. ¹⁶When the angel stretched out his hand toward Jerusalem to destroy it, YHWH relented from the calamity, and said to the angel who destroyed the people, "It is enough! Now relax your hand!" And the angel of YHWH was by the threshing floor of Araunah the Jebusite. ¹⁷Then David spoke to YHWH when he saw the angel who was striking down the people, and said, "Behold, it is I who have sinned, and it is I who have done wrong; but these sheep, what have they done? Please let Thy hand be against me and against my father's house."

David builds an altar (24.18-24.25)

¹⁸So Gad came to David that day and said to him, "Go up, erect an altar to YHWH on the threshing floor of Araunah the Jebusites." ¹⁹And David went up according to the word of Gad, just as YHWH had commanded. ²⁰And Araunah looked down and saw the king and his servants crossing over toward him; and Araunah went out and bowed his face to the ground before the king. ²¹Then Araunah said, "Why has my lord the king come to his servant?" And David said, "To buy the threshing floor from you, in order to build an altar to YHWH, that the plague may be held back from the people." ²²And Araunah said to David, "Let my lord the king take and offer up what is good in his sight. Look, the oxen for the burnt offering, the threshing sledges and the yokes of the oxen for the wood." ²³Everything, O king, Araunah gives to the king." And Araunah said to the king, "May YHWH your God accept you."

²⁴However, the king said to Araunah, "No, but I will surely buy it from you for a price, for I will not offer burnt offerings to YHWH my God which cost me nothing." So David bought the threshing floor and the oxen for fifty shekels of silver. ²⁵And David built there an altar to YHWH, and offered burnt offerings and peace offerings. Thus YHWH was moved by entreaty for the land, and the plague was held back from Israel.

2 Sa-mu-ên 24.14-24.25

¹⁴Thế thì Đa-vít nói với Gát: "Ta bị khốn vô cùng. Xin cho chúng ta bây giờ rơi vào trong tay của ĐỨC GIA-VÊ vì các sự khoan hồng của Ngài là lớn, nhưng xin đừng cho ta rơi vào tay của loài người."

¹⁵Vì vậy, ĐỨC GIA-VÊ giáng bệnh dịch trên Y-sơ-ra-ên từ buổi sáng cho đến giờ đã định; có 70 ngàn người trong dân từ Đan đến Bê-e-Sê-ba chết. ¹⁶Khi vị thiên-sứ giơ tay của ngài về phía Giê-ru-sa-lem để hủy-diệt nó, ĐỨC GIA-VÊ dịu giео tai-họa lại, phán cùng vị thiên-sứ là đấng đã hủy-diệt dân: "Đủ rồi! Bây giờ, hãy buông lơi tay người!" Và vị thiên-sứ của ĐỨC GIA-VÊ đang ở cạnh sân đập lúa của A-rau-na người Giê-bu. ¹⁷Lúc đó Đa-vít thưa cùng ĐỨC GIA-VÊ khi vua thấy vị thiên-sứ đang đánh hạ dân-chúng, và thưa: "Xin nhìn xem, chính con là kẻ đã phạm tội, và chính con là kẻ đã làm sai; nhưng bầy chiên này, họ đã làm điều gì đâu? Xin để bàn tay Chúa chống con và chống nhà của cha con."

Đa-vít dựng lên một bàn-thờ (24.18-24.25)

¹⁸Thế là Gát đến cùng Đa-vít trong ngày đó và tâu lên vua: "Hãy đi lên, hãy dựng lên một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ trên sân đập lúa của A-rau-na⁽¹⁾ người Giê-bu." ¹⁹Đa-vít đi lên theo lời của Gát, y như ĐỨC GIA-VÊ đã truyền. ²⁰Và A-rau-na nhìn xuống và thấy nhà vua cùng các tôi-tớ của vua đang vượt qua hướng về mình; A-rau-na đi ra và cúi mặt của mình xuống đất trước mặt nhà vua. ²¹Đoạn A-rau-na thưa: "Cớ sao chúa tôi nhà vua đến cùng kẻ tôi-tớ này của nhà vua?" Và Đa-vít nói: "Để mua cái sân đập lúa từ người, cốt để xây một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ, để bệnh dịch này có thể được cầm lại khỏi dân-chúng." ²²Và A-rau-na tâu lên Đa-vít: "Xin chúa tôi nhà vua hãy lấy và dâng lên cái là tốt trong cái nhìn của nhà vua. Kia, những con bò đực cho của-lễ thiêu, những cỗ và các ách bò dùng làm cũi." ²³Mọi vật, thưa nhà vua, A-rau-na này xin biếu cho nhà vua." Và A-rau-na tâu lên vua: "Nguyện-xin GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của bệ hạ chấp-nhận bệ hạ."

²⁴Tuy nhiên, nhà vua nói với A-rau-na: "Không, nhưng chắc-chắc ta sẽ mua nó từ người với một giá, vì ta sẽ không dâng các của-lễ thiêu lên cho GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của ta mà ta không tốn-kém gì cả." Thế là Đa-vít mua cái sân đập lúa và những con bò với giá 50 siếc-lơ bạc. ²⁵Và Đa-vít xây tại đó một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ, và dâng các của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an. Do đó, ĐỨC GIA-VÊ động lòng bởi sự khẩn-nài vì xứ-sở này, và bệnh dịch được cầm lại khỏi Y-sơ-ra-ên.

¹Trong 2 Sứ ký 3.1: Ot-nan